

SPEIDERNES MAGASIN

DECEMBER
• 1922 •

JULE^s
HÆFTE

ERHVERVS- BANKEN

FOR HANDEL, HAANDVÆRK,
LANDBRUG & GRUNDEJERE

Filial: **Gothersgade 18**

Renten af Indlaan 1-3 Mdrs. Opsigelse **4³/₄ % p. a.**

„ „ Check-Konto

„ „ Folio

FREDERIKS-
BERGGADE 3
KØBENHAVN B.

TELEFON:
7347 — 7348 — 7349
STATSTELEFON 433
TLF. 5009 — 12686

4³/₄ % p. a.

4

3

H. HALMØE

Telte

fra 27 Kr. pr. Stk. syet af
prima amerik. Army Duck.
De bedste og derfor de billigste.

Køb intet Telt, uden at have set mine
forskellige Telte opstillede i

Cort Adellersgade 8.

Telefon: Byen 6762.

KØBENHAVN K.

SPEJDERE! GIV AGT!

Motorstof
„PASMA“ er
anerkendt som
det bedste, der
kan fremstilles
til Friluftsdrag-
ter. — Stoffet er
vind- og tildels
vandtæt.

INDREGISTRERET VAREMÆRKE

— I Overens-
stemmelse med
Lov af 11. April
1900 § 3 er Va-
rebetegnelsen
„P.A.S.M.A.“ og
hosstaaende
Varemærke
indregistreret.

KØB VINDJAKKEN „PASMA,,

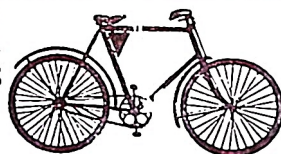
Stoffet er porøst og jern-
stærkt.

Jakken bør stryges 2 à 3
Gange om Aaret.

Vindjakken „P.A.S.M.A.“ er
Verdens bedste, hygiejniske
og billigste Klædningsstyk-

ke. Faas i alle større Manu-
fakturer, Trikotage-, Sports-
og Gummivare-Forretninger
i København og Provinsen.
Jakken er forsynet med en
Etiket som ovenstaaende
indregistrerede Varemærke.

ADLER CYCLE A/S

København K. - Sotorvet 1-3.

Cycler, Dæk, Slanger, Tilbehør.

Acaphoner - Plader - Taloma-
skinner til Privat- og Lejrbrug. Medlemmer af Spejder-
korpset indrømmes **RABAT**

MUSIKHUSET „ALLEGRO“

Nørrebrogade 163

Telefon Taga 163 y.

Falkoneralle 43

Telefon Godth. 1143 x.

Orig. Hawaiian Gitarre. - Skoler - og Dele.

Egen Import derfor billigste Priser.

Spejdere indrømmes stor Rabat.

Spejderlitteratur:

C. Lemboke, Spejderbogen (Drengenes Bog)	3.75
Baden-Powell, Ulvebogen.	6.00
C. Lemboke, Spejderidræt (Førernes Bog)	6.75
do. Terrainlege.	1.00
C. Lemboke og H. Hartvig Møller, Standlejre og Vandreljre	1.00
do. do. Vandreliv. Friluftsliv, Lejrsliv, uindb.	3.25
do. do. do. indb.	4.00
Sven V. Knudsen, Spejdersport i Skole og Trop	4.00
K. E. Nielsen, Haandbog for Sospjedere	4.50
Baden-Powell, Ved Lejrbaalet, uindb.	2.25
do. do. indb.	3.25
Spejdersangbogen.	1.50
Hartvig Møller, Sangbog	3.00
John Lewis, Lejrsliv	0.60
Lejrsport for Dreng (6 Kapitler for Førere)	2.50
Caroline Jensen, Lejrkogebog.	3.50
Lejrkogebog	0.50
Svendsen, Nødhjælpsbog.	3.50
do. Lille Nødhjælpsbog	0.85
Knudsen, Dansk Legebog	2.00
Fr. Knudsen og H. H. Lütichau, Hjemmenes Legebog, uindb.	3.00
do. do. indb.	4.00
6 March og Lejrsange	2.00
Jan Sibellus, Spejdermarch	1.80
Spejderkort, 4 forskellige	5
do. Vi skal videre frem	5
do. (25 Stk. henholdsvis 4 og 5 Øre).	5
Postkort af Baden-Powell.	0.20
do. af Spejderchefen	0.20
Større Billede af Spejderchefen	1.00
Spejdernes Magasin, aarlig Abonnement	6.00
Nordisk Spejdersport, aarlig Abonnement	3.00
Ulveungen, aarlig Abonnement	3.00

SPEJDERNES BOGHANDEL

Spejdere!

Husk altid at forlange Sodavand, Citronvand og Limonade fra

G1. Jernbanevej 42,
Tlf. Central 8232 - Valby 1150 y

Hovedstadens Mineralvandsfabrik.

Tromme- og Fløjte-

undervisning samt Sammenspil i
Horninstrumenter. Trommer
paasættes nye Skind
bedst og billigst.

Hentes og bringes.

Telf. Sundby 3868y.

G. Tørnquist, Drogdengade 1.
Musiker i Livgarden.

Maskinafskrivning Duplikering

GUNNAR THOMASSEN
Sct. Hans Torv 3, København N
Tlf.: Nora 1308

RABAT

RABAT

INDHOLD

Femmesteren Danmark. Digt ...	51
Ved Lejrbaalet	52
Danmark. Spejdersang	54
Jumbo. En Fortælling	55
Manegens Børn. Fortsat	57
Jansens Fejltagelse. Fortælling ..	61
Samvittigheden. Fortælling	65
Skoleskibet „København“	68
Da Rektor kom paa Besøg	70
En Tyveknægt. Fortælling	72
Liniedaab	75
Duelighedstegn	76
Paa Eventyr i Østen	77
Vår Beredth!	78
Opraab fra Gen. Baden-Powell ..	79
Litteratur	80
Fra Divisionerne	81
Engang Spejder — altid Spejder ..	82
Blandt Stenaldertidens Vildmænd ..	83
Spejdernes Boghandel	84
Den røde Pil. En Julefortælling ..	85
fra Congo	85
Litteratur. - Hvad Staaltraad kan ..	88
anvendes til	88

Omslag og Illustrationer
af Asger Riber.

TOBLER'S ægte
Schweizer
CHOCOLADE

Forlang Specialiteterne: Toblerone
Nimrod Toblerido

Alle bør vide

at
Morgengrøden
kun smager vidunderligt af
„KLOVER-BYGGRYN“
naar den koges lind, under
tæt Laag, saa længe,
at Grøden kommer
godt i Kog, —
saa er den
færdig.

Faas kun i Pakker.

Hufl at faa Smørrebrød med, naar Du skal i Skoven.

AABOULEVARD 5, Tlf. Nora 4630 x
SKINDERGADE 20, Tlf. Byen 5845 x

Frederiksberg Smørrebrøds-

Telefon 2331 Anretning. Smallegade 6

Salg af Smørrebrød i Pakker fra Vogne stationeret overalt i Byen. - Selskabssmørrebrød, extra fint belagt, leveres overalt
à 30 Øre pr. Stykke.

Ny Forretning!

Undertegnede har aabnet en 1. Klasses

**Kolonial-Vin- & Delikatesse
Forretning.**

Vine fra Kgl. Hof Vinhdlr.
Schalburg.

Tlf. H. 1834 Varerne bringes
overalt Tlf. H. 1834

ALFRED KRUMHARDT
HELLERUPVEJ 67

Køb dine Frimærker

hos

Jens Gabs

Frimærkehandel.

Telefon:
Byen 5794 y.

Lille Kannikestræde 3

HELLERUP SKOTØJS-REPARATIONEN

„VIBEN“
HELLERUPVEJ 67

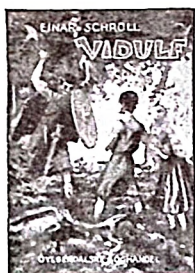
Herresaaler og Hæle . . Kr. 8,50
Damesaaler og Hæle . . Kr. 6,50
Telef.: Hellerup 1380 y

KONDITOR

HENNING KLENZ · TORVEGADE 32 · BYEN 3423

De bedste Kager, Chocolader og Desserter

BRINGER OVERALT I BYEN

Illustreret.
1.50; kart. 2.25.

De bedste DRENGEBØGER

Stort Udvalg af Gyldendals
Drengebøger i alle Boglader.

Illustreret.
1.50; kart. 2.25.

3.25; kart. 3.75.
Faas i alle Boglader.

4.75; indb. 6.75.

2.00; kart. 3.00.

Kart. 2.75.

GYLDENDALSKE BOGHANDEL

Spejdere! Husk at gøre Deres Juleindkøb i

Danske Drenges Boghandel

Telefon 13235 Skindergade 40. København K. Postkonto 1713

Hos os kan De finde den bedste og billigste Julegave.

Vi har ikke blot det største Udvalg i Dreng-, Pige- og Ungdomsbøger, men alle Bøger kan De faa hos os.

Vi forsender alt omgaaende og portofrit.

Benyt de smukke Julekort med Spejderliljen (trykt i 2 Farver) 10 Stk. 1 Kr.

**Stort Udvalg i Julekort, Julebøger,
Julehefter, Fyldepenne, Visithkort, Æskepost, Musik**

SPEJDERNES · MAGASIN VOR · UNGDOM

UDGIVET AF „DET DANSKE SPEJDERKORPS“
REDAKTOR: GUNNAR JØRGENSEN
FREDENSVEJ 61 · CHARLOTTENLUND

VÆR BEREDT

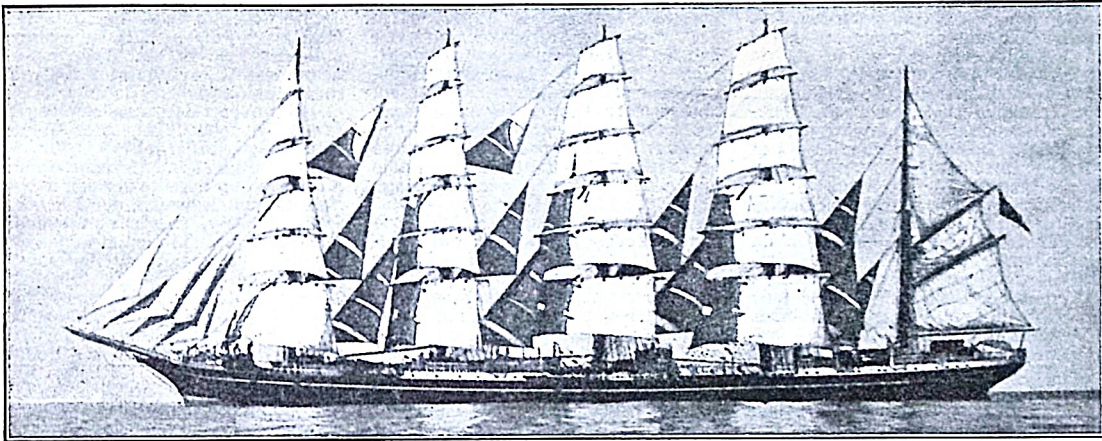

EKSP.: SPEJDERKORPSETS KONTOR
NØRREGADE 15 · TELEFON BYEN 1786

NUMMER 3

DECBR.-JAN. 1922

7. AARGANG

Hjemmesteren „København“.

Danmark — dit Havn i Storm og i Strid
var Drengenes Drøm fra Sagnets Tid —
Det hvide Skum og det blinde Skær
har ildnet Model til Herens Færd —
I Sal og i Slud — dit Havn har os faaet!

Hulgerne gaar med Hrus om Strand
— et blinkende Værn om Danmarks Land —
de har vor Hørlid, de hær' vor Drøm,
de hævder Danmark i Tidens Strøm —
det blaaenende Havn stod Nægt om vor Virke.

„Maaten i Haand!“ var Tidens Røst,
da Vikinger vælnet søer fra Kyst —
nu vajer Flaget i Fredens Naun
ved hjemlig Kyst og i fremmed Haun —
i Kamp og i Fred var Flaget vor Mærke.

Ud over Havets blanke Spejl
et syngende Hrus af hvide Sejl
om Høgens Lande et Hudskalet hær,
om Vikingetogt, som blev Handelsfærd
I Sal og i Slud — blev Havn vor Lykke.

Gunnar Jørgensen.

V E D L E J R B A A L E T

RIDDERLIGHED

Uegennytte.

En af de stolteste Ridderne og Spejdere, Danmark har haft, er Præsten *Hans Egede*. Han havde sat sig for, at han vilde indføre Kristendommen paa Grønland, og han gjorde det. Utallige Vanskeligheder maatte han overvinde, inden han kunde faa rejst den fornødne Kapital og komme af Sted. Med rastløs Iver lærte han sig de indfødtes Sprog og prædikede mellem dem. Utrættelig ofrede han sig for Grønlænderne, og selv da Regeringen truede med at unddrage ham sin Støtte, besluttede han sig til at blive og fortsætte det Arbejde, han havde begyndt.

Der var navnlig en bestemt Lejlighed, der gav ham Anledning til at vise, hvem han var — det var da Børnekopperne i 1734 kom til Grønland og bortrev over 100 Familier. Ikke alene gik *Hans Egede* og hans Hustru *Gertrud Rask* om iblandt Grønlænderne, plejede dem og opmuntrede dem, men han lukkede sit eget Hus op for dem og gav Plads for saa mange, Huset kunde rumme, og det tiltrøds for at mange døde hos ham, og han ofte maatte staa op midt om Natten og selv slæbe Ligene ud for ikke at omkomme af deres Stank.

Da den spanske Syge i 1918 hærgede Danmark og rev mange Folk bort, hjalp Spejderne til over hele Landet. De løb i Byen for Lægerne, hentede Medicin og bragte Mad ud til de Syge, hjalp til i Folkekekkener og bragte Posten ud i Landdistrikterne og gjorde sig nyttige paa mangfoldige andre Maader.

Selvopofrelse.

Da den svenske Flaade i 1710 angreb den danske Flaade i Køgebugt, kom det danske Skib »Dannebrog«, der førtes af *Ivar Hvidtfeldt* i Brand. Der var kun én Mulighed for at redde Besætningen: at kappe Ankrene og lade sig drive paa Land, men da »Dannebrog« laa forrest i Flaaden, kunde dette ikke lade sig gøre uden Skibet drev ned paa de andre Skibe med Fare for, at ogsaa disse blev tændt i Brand. Da *Ivar Hvidtfeldt* saa dette, gav han Ordre til at blive ved Kanonerne, og mens hele Agterskibet brændte i lys Lue, lod han Mandskabet skyde fra Kanonerne i For-

stavn, og saaledes blev han ved, lige til Ilden naaede Krudtkammeret, og »Dannebrog« sprang i Luften med ham og Besætningen.

Et af de smukkeste Eksempler, det danske Folk har givet paa selvopofrende Hjælpsomhed, er Redningsvæsenet paa Vestkysten af Jylland. Mangfoldige Gange har vore tapre Vestkystfiskere sat deres Liv i Vove for at redde Skibbrudne — og mange er de, der har maattet blive derude under deres Forsøg paa at bringe Hjælp.

I de sidste 12 Aar har Spejderne ogsaa taget et Tag med ved Redningsarbejdet her i Landet — de har saaledes reddet 40 Dreng og Piger fra at drukne. Halvdelen af disse var Børn, der var faldet gennem Isen, og i de allerfleste Tilfælde var det med Fare for deres eget Liv, at Spejderne reddede dem.

Venlighed.

Det, der var Hovedsagen for Ridderne, var altid at være elskværdige og hjælpsomme mod Folk — ganske uanset hvem det var, de havde at gøre med, deres egne eller fremmede, høje eller lave, rige eller fattige. »Vi skal allesammen dø«, sagde Ridderne, »hvad det gælder om er at udrette noget godt, mens vi lever og er i Stand til det. Man véd aldrig, naar Døden indhenter En.«

Derfor staa der ogsaa udtrykkeligt i Spejderloven, at Spejderne hver Dag skal udføre en »Spejdertjeneste«, d. v. s. gøre et eller andet, der kan glæde eller hjælpe et andet Menneske. Det har slet ikke noget at sige, hvor lille denne Spejdertjeneste er, om det saa blot er at hjælpe en gammel Kone med at bære en Byrde, at lede et Barn over en befærdet Gade eller at putte en Enere i Fattigbøssen — blot den bliver udført.

Da Japanerne i 1905 havde indsluttet Russerne i Port Arthur, var der en Dag en russisk Soldat, der kastede et Brev over i den japanske Skyttegrav. I dette Brev bad han Japanerne sende et Budskab til sin gamle Mor i Rusland. Hun var meget øngstelig for ham, sagde han, og

han kunde jo ikke selv sætte sig i Forbindelse med hende, da Japanerne havde afskaaret al Forbindelse med Omverdenen. Han havde lagt et Par Ord til sin Mor i den russiske Skyttegrav for at fortælle Russeren, at hans Budskab var besørget.

Den japanske Soldat, som fandt Brevet, kunde naturligvis have revet det i Stykker og beholdt Guldminen. Men det gjorde han ikke. Han afleverede det hele til sin Løjtnant, og denne sendte et Telegram til Russerens Mor og kastede den næste Dag et Brev over i den russiske Skyttegrav for at fortælle Russeren, at hans Budskab var besørget.

Da *Tordenskjold* havde erobret Marstrand og beredte sig paa at tage Fæstningen Carlsteen, der laa uden for denne By, truede den svenske Kommandant ham med at tænde hele Marstrand i Brand, hvis han vovede sig til et Angreb paa Fæstningen.

Naturligvis blev Borgerne i Byen ulyskelige over denne Udsigt, og *Tordenskjold* hjalp dem derfor med at redde sig selv og deres Bohave over paa en lille Ø i Havnen. Han stillede selv Baade og Folk til deres Raadighed, og han skrev endog og underrettede den svenske Kommandant om, naar og hvorhen Flytningen skulde ske, og bad ham i det mindste at lade være med at skyde paa den Kant.

Gavmildhed.

Der er nogle Folk, der sparer Penge sammen og lægger op i en Uendelighed uden nogensinde at bruge en Øre af dem. Det er udmærket at være sparsommelig, men det er ogsaa udmærket at give Penge bort, hvor der trænges til dem, hvor de kan være til Nytte og Glæde for andre — og det er i Virkeligheden den Maade, man faar mest Glæde af sine Penge paa.

Men naar man vil give Penge bort, skal man gøre det paa rette Sted og ikke til sunde og raske Folk, der kommer og tigger. De 90 pCt. af disse er Folk, der ikke vil bestille noget; deres ynkverdige Miner er ofte kun Skalkeskjul og ved at give til dem, opmuntrer man baade dem og andre til fortsat Drivveri. Der vil altid være Hundreder af Fattige og Syge, som virkelig trænger til Hjælp. Dem ser man bare ikke. De skjuler sig i deres Elendighed. Men Menig-

hedsplejerne kender dem, og ved at give til disse skrur man sig, at Pengene kommer i de rette Hænder.

I maa endelig ikke tro, at man behøver at være rig for at give noget bort. Mange af Ridderne var fattige og fandt alligevel noget, de kunde give af.

I vore Dage er det almindeligt, at Folk skal have Drikkepenge for hvadsomhelst — selv ganske almindelige Smaatjenester, som de burde gøre af ren og skær Velvilje.

Der er jo Forskel paa Arbejde, man har paataget sig for Betaling, og det ganske simpelt at vise en anden en Tjeneste.

Det kan maaske være vanskeligt nok at sige nej til en Drikkeskilling, men for en Spejder er det let. Han behøver blot at sige: »Mange Tak, men jeg er Spejder, og vore Regler forbyder os at modtage noget for at vise nogen en Tjeneste.»

Drikkepenge sætter En i et skævt Forhold til Andre. Man kan ikke staa i et venskabeligt Forhold til en Mand, naar man hele Tiden skal tænke paa »hvor meget, mon han giver«, eller han paa »hvor meget, han mon skal give En.«

Spejderen sætter det venskabelige Forhold til Andre altså højt til at modtage Drikkepenge.

Der var engang sidste Vinter en Spejder, der hjalp en gammel Mand hjem i Taagen — et langt Stykke Vej oven i Købet. Da de kom til Mandens Gadedør, hilste Spejderen, og den gamle Mand takkede ham og gav sig sig til at hale sin Portemonnø op — men da han saa sig om, var Spejderen forsvunden i Taagen.

Elskværdighed.

Der er stor Forskel paa Danske, der lever herhjemme, og paa danske Kolonister i det fremmede. Herhjemme er Folk saa tilknappe og utilnærmelige — derude er de meget mere aabne og hjertelige og ligetil.

Det er ligesom Paaklædningen havde noget at sige paa dette Omraade. Her gaar vi knappet til helt op i Halsen og lukker os inde i os selv, og der skal Alverdens Hundekunster til, inden en Mand lukker sig op og bliver venlig og naturlig. Der gaar de i Skjortærmer og er lige med det samme aabne, venlige og naturlige — saa hele Tilværelsen bliver ganske anderledes fornøjelig og lys at have at gøre med.

En Spejderbluse er som Kolonistens Skjortærmer — en Spejder er ligesom Kim »Alverdens lille Ven«, men derfor glemmer Spejderen alligevel ikke de gamle Nordboers Krav til Forsigtighed i Venskabet, ligesaa lidt som vore Kolonister gør det.

Ædelmodighed.

Da Frederik den Første døde, vilde de katolske Gejstlige benytte sig af Lejligheden og se at komme *Hans Tavsens* til Livs. De havde i den Anledning stævnet ham til at møde paa Raadhuset, og her foer de haardt frem mod ham og truede med at dømme ham fra Liv og Gods. Da Borgerne fik dette at vide, stormede de Raadhuset og forlangte Hans Tavsens udleveret. Det lykkedes tilsidst for dem, men da de katolske Gejstlige saa vilde gaa, tog Uroen fat paany, og alle flokkedes om Biskop Rønnow, som man vidste var Tavsens værste Fjende. — I dette alvorlige Øjeblik glemte Hans Tavsens alt det Onde, Biskoppen vilde have gjort ham. Han gik hen og stillede sig ved hans Side og beroligede Borgerne, og for at være sikker paa, at der ikke blev tilføjet Rønnow nogen Overlast, fulgte han ham lige til hans Dør i Kannikestræde.

Selma Lagerlöf har fortalt denne lille Historie:

I den mørkeste Del af London, hvor der kun bor fattige Folk, og hvor der raader en Elendighed, som det knapt er muligt at forestille sig, levede to smaa fattige Spejdere. Den ene af dem havde Tuberkulose, og der var ingen Mulighed for at redde ham. Da han laa paa sit Dødsleje, kaldte han sin Kammerat til sig og betroede ham en Opgave. »Du ved«, sagde han, »at Far plejer at drikke lidt, ikke saa meget, men mere end han har godt af. Det er ikke farligt om Hverdagen, naar han har sit Arbejde, men om Søndagen, naar han ingen ting har at bestille, plejer han at liste hen paa en Beværtning. Saa længe jeg har kunnet, har jeg taget ham med i Kirke eller til et eller andet Møde, og paa den Maade har han kunnet holde sig oppe, men han gaar ikke alene den Slags Steder. Nu vil jeg spørge dig, om Du vil tage dig af ham og hindre ham i at falde tilbage til de onde Væner.«

Hans Kammerat lovede det.

Høflighed.

Efter Søslaget paa Colberg Heide bragtes den svenske Flaadechef, der havde tabt Slaget, til *Gabel*, der kommanderede den danske Flaade.

Da denne saa, at hans Modstander havde mistet sin Kaaarde under Kampen, spændte han straks sin egen af og gav den til den svenske Kommandant.

Da Cæsar engang spiste til Middag hos en fattig Bonde, og denne gav ham en hel Tallerken Sennep i den Tro, at det var den Slags saadan en højtstaaende Mand satte Pris paa,

spiste Cæsar af lutter Høflighed hele Herligheden og lod som det smagte ham storartet, og det skønt han var lige ved at brænde op indvendig.

Hvis man i Spanien spørger en Mand om Vej, nøjes han ikke med at forklare En, hvor man skal hen. Han tager sin Hat af og siger, at det vil være ham en Fornøjelse at vise En, hvor man skal hen. Og han forlader ikke En, før man er paa ret Vej.

En Franskmand tager altid sin Hat af, naar han henvender sig til en fremmed.

Og kommer en Dame ind i en Elevator i New York eller hvorsomhelst i Amerika, ryger alle de tilstedeværende Herres Hatte af som kunde det have været paa Kommando.

Hensynsfuldhed mod Kvinden.

Vi Danske behøver ikke at søge til Riddertiden for at se Kvinden behandlet med Agtelse og Hensynsfuldhed. Kvinden stod i langt større Anseelse hos Nordboerne end hos andre Folkeslag i Oldtiden. Der, hvor Valkyrierne ledte Heltene til Valhal, og Skjaldene langt ned i Tiden besang Signes trofaste Kærlighed, kunde Kvinden aldrig blive en Slavinde.

Kvindens frie Stilling i Norden og den Agtelse, der vises hende, gjorde hende mere værd i hendes egne Øjne og forlenede hende tidligt med Egen-skaber som Fasthed, Renhed, Tro-skab, Aandsnærværelse og Snildhed.

Ingen kunde haabe at vinde Kvindens Hjerter uden at have udført tapre Bedrifter. Fager og yndefuld, snild og altopofrende trofast var hun nok værd at vinde til Kammerat for Livet.

Saaledes fortæller Sagnet, at den skønne *Signe* havde givet *Hagbart* sit Ord paa, at hun ingen Mand vilde eje uden ham, samtidig med at en fornem tysk Adelsmand friede til hende. Med den største Foragt omtaler *Signe* denne Fremmede, som ikke har andet end sit smukke Ansigt og sit Adelskab at opvise, hvorimod *Hagbart*, der ikke er nær saa køn, baade har udrettet Bedrifter og er i Besiddelse af Mod.

Da Tyskeren opdager hvilket Valg, *Signe* har truffet, sætter han Splid mellem *Hagbarts* og *Signes* Brødre; de sidste dræber de første — men *Hagbart*, som har været borte, vender tilbage og hævner deres Død. Efter dette rejser han ganske alene, forklædt som Skjoldma til *Sigars Gaard*. Han bliver genkendt og *Signes* Far hænger ham i en Galge. Men mens dette staar paa, lader *Signe* sine Piger sætte Ild paa Jomfruburet. Hun lader sig indebrænde for at følge sin Elskede og alle hendes Piger følger hende trofast i Døden.

Paa samme Maade gaar *Bergthora* i Døden med *Njal*. Fjenderne har omringet *Bergthorashvol* og tilbyder efter Tidens Skik, at Kvinderne, Oldingene og Børnene maa forlade Huset og drage uhindret bort, men her til svarer *Bergthora*: »Ung blev jeg gift med *Njal*, og jeg svor at dele Væ og Vel med ham». Hun vil ikke forlade Huset og begraver sig med *Njal* i de rygende Ruiner.

Ikke underligt, at vore ældste Forfædre, vore Riddere og Mænd lige op til vore Dage har ønsket at vise den fribaarne, nordiske Kvinde deres Højagtelse og Hensynsfuldhed.

Saaledes vil en Spejder, der følger en Kvinde, altid gaa paa hendes højre Side, saaledes at han har sin højre Arm fri og kan beskytte hende.

Denne Regel gælder dog ikke paa

Gaden, hvor Spejderen altid sørger for at være paa den Side, der er nærmest Trafikken, for at værne hende mod Ulykkestilfælde, Stænk fra Automobileer o. lign.

Møder han en Kvinde eller et Barn, gør han som noget fuldstændig selvfølgeligt Plads for dem, om han saa skal træde ned i Rendestenen.

Kører han i et overfyldt Tog eller en Sporvogn, kunde det ikke falde ham ind at lade en Kvinde eller et Barn staa op, hvis han har en Plads at tilbyde dem. Han er den første til at rejse sig og give Plads.

Sidder han i en Stue og der kommer en Kvinde ind, rejser han sig straks og ser, om der er noget han kan hjælpe hende med, inden han igen sætter sig ned.

Det siger ligeledes sig selv, at

Mænd og Drengene altid vil sørge for, at Kvinderne er de første, der bliver reddet, naar der sker en Ulykke.

De er altid og under alle Forhold hensynsfulde og ansvarsbevidste i deres Forhold overfor Kvinden.

De er forsigtige i Valget af Veninder, ligesom de gamle Nordboer var det.

De gør ikke Kur til en Pige uden det er deres Hensigt at gifte sig med hende.

De gifter sig ikke med en Pige, før de er i Stand til at forsørge hende.

Plumbe

DANMARK

SPEJTERSANG

Stormen vandrer, stolt og fri,
om de danske Lande,
spiller op sin Melodi
mod de aakne Strande,
synger over Skov og Tang
Vindrens kolde, karske Sang
under Himlens Skyer.

Over Eng og blæstltaa Kær
lyser Flagets Farve,
over al vor Spejdersærd
Fanen vi skal arve,
bære gennem Stormen strid,
gennem Sommerdagen blid,
løfte højt mod Himlen.

Danmark, skønne, frie Land!
Dine Drengene stander,
fulket tæt fra Strand til Strand,
Vagt omkring dit Banner,
Vagt omkring dit gamle Hus,
kækt i Storm og Havets Brus,
Vagten om din Lykke.

Se, af Havet sliger frem
Danmark sagnomsuset,
frie Fædres stolte Hjem,
født af Gulgebruset!
Vi vil bære Danmark ind
i den nye Sommers Skin,
højt paa unge Arme.

Christian Reinhardt.

Det er det sidste Straa, der knækker Kamelens Ryg, men her var det nu Elefanten, der —

— Men jeg begynder fra den forkerte Ende.

I Sandkøbing regnes Eftermiddagsforestillingerne for de fineste. Til dem kommer kun Markens Liljer, dem, der pranger uden at spinde. Siden gaar de hjem og siger til Tjenestpigerne:

»Ane (eller maaske: Stine), det er en rigtig god Forestilling, den kan De godt gaa hen at se i Aften!«

Og om Aftenen fyldes saa Cirkusteltet af en mindre fornem, men ogsaa mindre kritisk Forsamling.

Direktør Pompejus Olsen havde sendt Kort og Reklameplakat til alle Byens velhavende Familier, ofret brogede Plakater paa alle Gadehjørner: »Storartet Vandpantomime, hele Selskabet i Ilden« — (et Par smaa Drengte mente, ikke uden Grund, at der burde have staaet »i Vandet«) og da Vejret yderligere begunstigede Aabningsforestillingerne, kunde han staa bukkende og smilende ved Indgangen og tage mod Byens Honoratiore.

Fru Holten kom ret sent fra Herregaarden med sin Søn, Albert.

»I en Kjole fra i Fjor!« betroer Fru Rasmussen sin Sidemand. Deri tager hun dog fejl, men Fru Holtens Kjoler ser altid ud, som de var fra i Fjor, mens man griber sig i at se efter Risting paa Fru Rasmussens prangende Toiletter.

Direktøren har faaet et Fingerpeg af en stedkendt Mand og ogsaa hørt Automobil og fører i egen, høje Person Fru Holten til Hæderslogen, en ubekvem, lille Kasse med Indgang fra selve Manegen. Fruen er bleg og halvfalmet, Sønnen bleg og ranglet.

»Han ligner Moderen forbavsende!« siger Fru Rasmussen, samtidig med at hun demonstrativt hilser.

»Vi havde en Del med hinanden at gøre ved Basaren,« hvisker hun.

Cirkus medfører eget Elektricitetsværk, som gør et infernalsk Spektakel og ikke meget andet. Lamperne paa det skræbelige Stativ, der er rejst over Manegen, blaffer hvert Øjeblik og kæmper forgæves mod Dagslyset, der trænger ind gennem Teltdugen. Der er overalt en forjættende Duft af

J U M B O

FORTÆLLING AF INGER BENZON

Savsmuld og Hestestald, tilsat en svag Aroma af halvfordærvede Sild (der optræder nemlig to Sælhund i Vandpantomimen).

Første Nummer er Cowboy-Ridt af Bill Sanders, en Herre, der senere optræder under saa mange Navne, at det er et Under, om han, naar han om Aftenen lægger sine mødige Lemmer til Hvile, kan huske sit eget.

Tre musikalske Klowne, nye og gamle Paafund mellem hinanden. Albert passer paa som en Smed, han gemmer hver Enkelthed i sin klæbrige Drengenhjerne, for at kunne drage den frem i Kammeraternes Kreds efter Ferien.

Den stærke Mands Præstationer anser han for uopnaaelige, men kunde dog nok lide at prøve at løfte de Kugler en Gang, der er maaske Fixfakser med i Spillet. — Men maaske kan hans lille Islænder lære nogle af de Kunster, den lille, gule der kan.

»Nu lader du være at prøve noget af det senere!« siger Fru Holten ængsteligt og husker Efterdønningerne fra sidste Gang, hun lod sig plage til at tage ham med i Cirkus.

Albert undgaar meget diplomatisk at svare.

Fru Rasmussen taler om Pantomimen:

»Saa praktisk af dem at rejse Teltet lige over Feddersens støbte Grube. Gad vide, hvordan de ellers klarer det!

Feddersen selv har saamænd aldrig haft nogen Gavn af den, saa er det da godt, den kan blive os andre til en Smule Fornøjelse.

— Troer De, de sprøjter? Man vil jo nødig have sit Tøj ødelagt. Fru Holten kan sagtens, hun sidder beskyttet af Logeranden.

Elefanten optraadte lige før Pantomimen; den fremførtes af en lille Mand i indisk Dragt — som tiltalte Staldpersonalet paa et beundringsværdig flydende Grønne-gade-Dansk — og kom sjokkende ind efter ham.

Bagfra lignede den paafaldende en gammel Herre i alt for vide, daarligt syede Bukser.

Den trissede sløvt Manegen rundt og pillede ved Stiverne til Belysningsapparatet. Et Par Tjenere kom ind og stillede et Par Tønder op, Dyret saa paa dem og snøftede gudhengivent.

Men da den lydigt traskede ind i Midten af Manegen for at kravle til Vejrs paa Tønderne, skete Katastrofen.

Først lød en Knagen og Brageh. Dyret flyttede nervøst paa sig, som en gammel Dame foran en Bil, Vogteren raabte til det, Folk begyndte at blive urolige, der gik et stille Sus af aandeløs Forventning og Forskrækkelse; gennem det store Rum, Fru Rasmussen rejste sig halvt.

I det samme knækkede Plankerne over Gruben i Gulvet, og Elefanten faldt igennem, greb med Snaflen efter Støtte og rev Standeren til de elektriske Ledninger over; der skete en Kortslutning oppe under Loftet, hvor en klar Flamme brød frem, mens alle Lamper slukkedes.

Det sløve Dyr blev rasende, udstødte det ene rungende Brøl efter det andet og masede rundt i de splintrede Planker for at slippe op. Belysningsmasten var faldet hen over Hovedudgangen, Føreren slynget op mod Rampen.

— Der sad han med et Udtryk, som vilde have været en Formue værd, hvis han som Klown havde kunnet paatage sig det efter eget Ønske, men som nu var ganske spildt paa Tilskuernes, der stod som pressede op mod Vægge og Skille- rum i samme Mønstre som Tangbunker langs Stranden efter en Storm.

En rask Mand skar et Hul i Teltdugen og smuttede ud med et Par andre, de fleste stirrede som lamslaaede paa Elefanten, der med strittende Øren og fægtende Snabel var ved at arbejde sig op af Kaos. Lige foran sig havde den Fru Holtens Loge, og med hver Bevægelse, den gjorde, sendte den en Regn af snavset Vand ind over den.

Fru Holten var gledet ned paa Gulvet.

Ud kunde hun ikke komme uden ved at klatre over Logeranden — noget der ikke i hendes yldeste Fantasier kunde falde hende ind — saa hun holdt sine Hænder for Øjnene og hengav sig til sin Skæbne.

Albert stod stiv og bleg og saa paa det sprællende Kæmpedyr.

— Da det ved en sidste Kraftanstrengelse kom op af Pølen og masede lige løs paa Logen, tog han et fast Tag i Bænken bag sig og lukkede Øjnene.

Han mærkede Dyret bumse mod Skillerummet og pustede lige over hans Hovede. Nu trompetede den igen, saa han syntes, hans Øre skulde springe.

Han lukkede Øjnene op saa lige over sig den svajende Snabel, hvori en stor Splint sad fast og stak ud til Siden.

Uvilkaarligt rakte han Haanden op og lod den skælvende glide ned ad den vaade Snabel. Dyret stod stille og stønnede.

Alberts Fingre fæstede sig om Splinten, og inden han gav sig Tid til at tænke sig om, havde han trukket den ud og fundet sit Lommestørklæde frem og bundet det om Saaret.

(«Albert! Har Du rene Negle og Lommestørklæde?» — om han bare havde en Krone for hver Gang, hans Mor havde spurgt ham om det, naar han skulde ud —).

Elefanten forblev, hvor den var. Dens røde Fløjlskalot var gledet ned over det ene Øje, hvad der gav den et baade komisk og forstyrret Udseende.

Folk begyndte at strække Hals og komme en Smule nærmere.

Fru Holten rejste sig og trykkede sig ind i en Krog af Logen, mens hun med et Lommestørklæde søgte at tørre Støvet af sine Knæ.

Albert stod nu og lænede sig ind mod det store Dyrs Snabel og mumlede usammenhængende og meningsløse Ord til det.

— Hele Staldpersonalet var samlet ved det røde Forhæng til Bagudgangen, kun Direktøren stod bøjet

brændende Ledninger bort fra hinanden.

Direktøren kom hen til Fru Holten, skrabede og bukkede, sagde rystende en Masse om »Drengens store Heltemod« og forsikrede, at nu skulde Pantomimen lige straks begynde. — Det hele kom af en Tømrers Forsømmelighed.

Fru Holten, der kun ønskede et: at kunne komme hjem og i sit Soyekammers Ensomhed faa Lov til at opføre sig saa hysterisk, som hun følte Trang til, huskede, at hun havde givet sin Chauffør Ordre til at køre til Stationen og først hente sig efter Forestillingens Slutning, og da hun var ganske klar paa, at Benene ikke vilde kunne bære hende, besluttede hun sig til at blive.

Hvilken Omstændighed bidrog til, at hun den næste Dag i den stedlige Avis omtaltes som et Vidunder af Koldblodighed og Beherskelse, hvis glimrende Eksempel havde forhindret den frygtelige Panik, der ellers kunde — o. s. v.

(Referenten havde haft meget travlt med at hytte sit eget dyrebare Skind, mens den fornemme og heltemodige Dame sad sammenkrøben paa Logens Gulv.)

»Der er dog Race i de Mennesker!« fastslog Fru Rasmussen med Overbæysning.

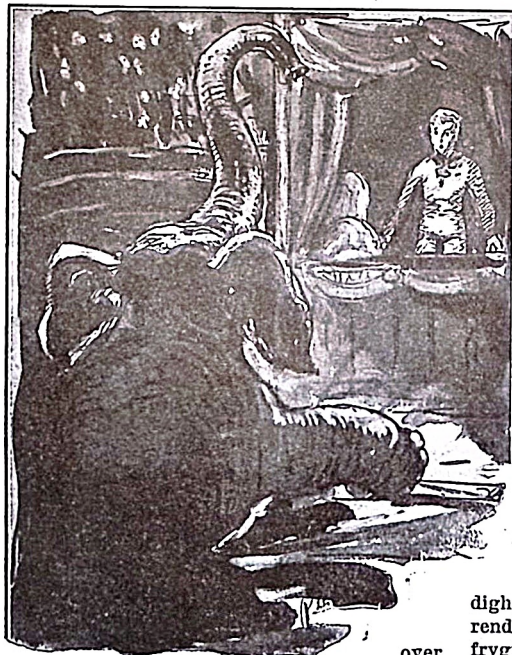
Hendes værste Anelser med Hensyn til Oversprøjtning gik i Opfyldelse.

Men ellers fastslog hun og det øvrige Publikum med udelt Tilfredshed, at Pantomimen var »virkelig flot«.

Kun Albert havde ingen Fornøjelse af den.

For han sov efter den stærke Sindsbægelse som en Sten, lige til han og Fru Holten skulde køre hjem til Herregaarden.

Efter Sommerferien sov han ikke, da var han altid parat til at fortælle om sin Heltedåd for Kammeraterne.

over
Vogte-

ren og søgte at faa ham til at rejse sig igen.

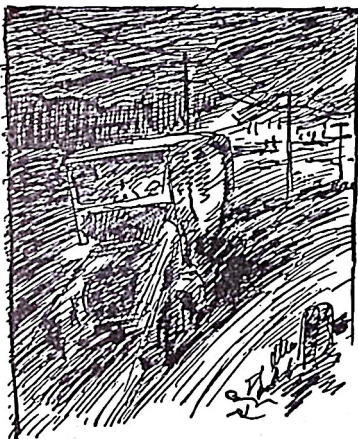
Selv havde han aabenbart ikke nogen synderlig Lyst til at binde an med Jumbo, der dog atter havde faaet sit sjokkeskikkelige Udtryk tilbage.

Tilslidst kom Vogteren endelig hinkende og fik Elefanten til at bakke ud fra den ramponerede Loge, men hen til Stalden vilde den absolut ikke, før alle Brædder og Stumper var flyttede til Side, og saa gik den endda tøvende og prøvede først Føddet, før den turde lægge sin svære Vægt i.

Den havde faaet nok af at mærke Jorden gabe op under Fødderne paa sig.

Orkestret satte i med den frygteligste Messingsuppe. Den allestedsnærværende Bill, var straks efter Ulykken klatret op i en Trapez og havde med en Træbriks slaaet de

MANEGENS BØRN

Publikum fulgte interesseret deres smidige og harmoniske Bevægelser paa Line og i Trapez. Da Aja havde svunget de to Drengene forbi hinanden og sprang ned i Nettet, tordnede et minutlangt Bifald ud imod dem.

Eigil, der balancerede ind mod den ene Teltstang, mærkede pludselig en underlig Lugt, der sved i hans Øjne og kildrede i Næseborerne. Det slog ned i ham: »Cirkus brænder!«, og han vaklede paa den tynde Staalline, men fik i sidste Øjeblik Herredømmet over sit Legeme tilbage og fortsatte sin Gang ind efter. Saa hørte han Clownen Michel komme ind i Manegen, raabende og leende:

»Ack ja, ack ja; nun har jaj aldrig seen so galt. De ehrede Herskaben maa øjebliklich go utenfor og se med! Gom nu, gom nu, alle zusammen; denne Vaj, denne Vaj!«

Eigil var naaet ind til Teltstangen og saa ned. Michel stod henne ved Indgangen og smilede saa fjollet, som kun en Clown kan gøre det, mens han uafbrudt skreg:

»Gom, gom, denne Vaj; det er hier, det foregaar!«

Ganske ubevidst begyndte Publikum at rejse sig og gaa ned mod Udgangen. Halvdelen var allerede kommet udenfor, da en kraftig

Stemme raabte: **AF CHRISTIAN REINHARD**

»Teltet brænder!«

ILLUSTRERET AF ASGER RIBER alle rennt?« spurgte han Ulf.

Men i samme Nu begyndte Orkesteret at spille »Gladiatorernes Indtogsmarsch« og overdøvede fuldstændig den Raabende — og faa Minutter efter var det store Cirkustelt tomt for Mennesker.

Eigil, Ulf og Aja var blevet trængt ud sammen med de øvrige. Et storslaet Syn viste sig for dem. Det lange Staldtelt stod i lys Lue, mens Cirkustjenerne, der i det flakkende Brandskær lignede nogle søre Fortidsvæsener, hurtigt brød Forbindelsesgangen ned. Forsent. Et Øjeblik efter stod det store Telt i Brand.

Folk trængtes og puffedes, raabte og skreg i Munden paa hinanden. »Red Dyrene«, skreg nogle. »Pas paa Gnisterne,« lød det fra andre. Saa eksploderede Acetylengasværket med et mægtigt Brag. Stumperne af det fløj til Vejrs og faldt ned i den tætpakkede Menneskemasse. En skrækslagen Stemme raabte: »Pas paa! Tigrene slipper løs.«

Saa brød Panikken ud. Vilde og rædselsslagne, kun med den Tanke at bringe sin egen, lille Person i Sikkerhed, styrtede Folk af Sted. Trampede hensynsløst fremad, borede Albuerne ind i andre, for at bane sig Vej, og slog med knyttede Næver paa de foran værendes Rygge; Skrig fra Kvinder og Børns Graad blandede sig i Mændenes Raab og Støjen fra hele den kæmpende og larmende Mængde.

Eigil og Ulf løb, — med Aja imellem sig — sanseløse af Rædsel, ind gennem Skoven. Hjertet hamrede i dem, og de trak Vejret tungt og hivende.

Aja sagtede Farten.

»Kom, Aja!« Ulf rev hende med. »Kom! Nu vil vi alle tre flykte helt.«

»Jeg kan ikke mere,« gispede Aja og smed sig ned paa Jorden.

Eigil stod og saa paa hende. Saa slog en Tanke ned i ham.

»Jeg tro det næsten.«

»Ock hvad so? Hesterne?«

»Jah. Vi maa jo dilbake —«

Aja rejste sig langsomt.

»Ja, König Fridrich maa reddes,« sagde hun.

De gik hurtigt tilbage mod Teltene. Et lille Stykke forinden traf de paa Kaptain Crossleigh, der stod foran Buret med sine Tigere. De var altsaa ikke slupne løs.

Eigil gik hen til ham.

»Ist Hesterne reddet?« spurgte han.

Crossleigh saa forundret op paa Drengen.

»No. We couldn't do something.«

De hastede videre. Brandstedet var atter omgivet af en Masse Mennesker. Sprojten fra Hvidkobing var kommet og dyngede Kaskader af Vand ind over det ulmende Telt; ikke fordi det hjalp hverken fra eller til, men mere for at konstatere Brandkorpsets Eksistens.

Drengene løb bagom, hen til Stalden.

Aah, Hestene var alligevel reddede. Paa een nær.

Inde imellem de glødende Baase, kunde de skimte et Dyr, der sparkede og slog for at komme fri; det maatte lide forfærdeligt.

»Es ist König Fridrich«, hviskede Ulf angst. Han rystede af Kulde i sit tynde Tricot; der havde jo ikke været nogen Lejlighed til at faa skiftet Tøj.

Lige bagved dem stod er stort Kar med Vand. Eigil sprang op i det, saa Vandet sprøjtede ud til alle Sider, fløj saa op igen og foer med Lynets Fart ind i Stalden hen til det sorte Dyr.

Det var König Friedrich!

Han klappede den kærtegnende og beroligende paa Halsen; men det arme Dyr, der var frygtelig forbrændt, hvinede af Smerte. Han forsøgte paa at løse Tovet, der var slaet om en Pæl i Jorden, men forgæves. Og nu kunde han snart ikke

holde ud at være inde i den røgopfyldte, ulmende Stald længere. Han prøvede paa, med Opbydelsen af alle de Kræfter, som hans sejstenaarige Legeme raadede over, at hive Pælen op af det haardtstampede Lergulv. Umuligt! Da, med et Skrig af Pine, rev Hingsten Tovet over og foer ud. Eigil, der havde faaet Hold i Grimen, blev slæbt med. Saa tørnede Hesten mod et Træ, Eigil fik et frygtelig Slag i Hovedet, slap Taget i Grimen og tumlede bevidstløs til Jorden.

Ulf kastede sig hulkende henover Broderens livløse Legeme.

»Eigil! Eigil!« skreg han vildt.

Saa blev han trukket op af en kraftig Haand, og en Stemme spurgte:

»Hvad er der i Vejen?«

Det var Maurice Gaspard.

Ulf forklarede, stammende og med Graaden i Halsen, hvordan Eigil havde reddet König Friedrich, og hvorledes han var blevet slaaet i Svime paa den vilde Flugt.

»Ja saa.« Gaspard vendte sig om og kaldte: »James! Oscar!«

To Cirkustjenere dukkede op foran ham.

»Eigil Weldon bæres hen til Hr. Amtmandens Bil og køres øjeblikkelig ind paa Sygehuset,« kommanderede Kunstskeyten. »Øjeblikkeligt, forstaar I!« Og til Ulf sagde han:

»Du maa godt følge med din Bror.«

Saa vendte han sig om paa Hælen og forsvandt i Mørket.

7. Kapitel.

FEBER

Ulf sad ved Jernsengens Hovedgærde og saa bedrøvet ned paa Eigils blege, lukkede Ansigt. Amtmandens Bil havde den foregaaende Aften, i flyvende Fart, bragt den tilskadekomne Dreng og hans Bror til Hvidkøbing. Sygehuslægen, den unge, landskendte Kirurg, Doktor Max Helweg, havde med det samme foretaget en Operation. Nu laa Eigil hen i Feber og nu og da raabte han højt i Vildelse.

Det var Tirsdag, lige over Middag. Solen skinnede muntert fra en blaa Himmel, sendte sine glade Straaler ind gennem Vinduet i den hvidmalede Sygestue og lagde et gyldent Skær over den syge Drengs lyse Haar. Saa blev Døren varsomt aabnet, og en ung Sygeplejerske listede forsigtigt ind. Hun gik hen til Sengen, saa et Øjeblik forskende paa Eigil og vendte igen tilbage til Døren.

»De kan faa Lov til at se ham et Øjeblik,« hviskede hun til en Person udenfor.

Det var Direktør Giovanni Gonzola, der, iført Diplomatrakke og Panamahat, traadte ind i Sygestuen. Ulf rejste sig stiltørdigt, tilbød Plejefareren Stolen, hvorpaa Gonzola satte sig ned, efter først at have flyttet den hen ved Siden af Sengen.

I det samme slog Eigil Øjnene op. Hans Blik faldt paa Gonzola, og han raabte, idet han afværgende rakte Armene frem:

»Naj, naj; jag schall aldrig gøre det mehr!«

Gonzola klappede ham beroligende paa Haanden og sagde, med Forsøg paa at gøre sin haarde Stemme blid og kærlig:

»Hvad schall det dock sike, meine lieber Eigil?«

»Aldrig mehr! Aldrig mehr! Aldrig mehr!« raabte Eigil vildt. Saa faldt han atter til Ro.

Sygeplejersken, Frøken Mørch, stoppede Tæpperne bedre ned om ham.

Et Par Minutter senere snakkede han sort igen; men denne Gang lød det nærmest lidt klynkende, ligesom et lille Barn, der klager sin Nød.

»Aa — Bølgerne! Se, de sorte, slemme Bølger. — Mor! Mor! — Aa, Mor, hvorfor kommer du ikke og hjælper os? — Ja, Ulf, nu kommer vi nok snart hjem. — Hjem, ja, til Far — og — til dig, Mor. — Aa nej, se den der store, fæle Bølge. — Uh, den slaar os, Mor —.«

Frøken Mørch lagde sin bløde, hvide Haand henover Eigils brændende Pande.

»Saa saa, min Dreng. Rolig, blot rolig.«

Men Eigil rev hendes Haand bort. »Han slog hende! — Med Chamberieren!« skreg han. »Slog hende! Slog Aja. — Og hun havde slet ingen Ting gjort.«

Han greb krampagtigt om Frøken Mørchs Arm og gentog: »Hun havde slet ingen Ting gjort. Hun havde ikke!«

Saa fløj han op i Sengen, løftede Haanden og pegede paa Gonzola:

»Slog hende. Slog hende! — — Aa — aah, hvor det gjorde ondt.«

»Jeg tror, det er bedst, De gaar nu,« hviskede Frøken Mørch til Gonzola, mens hun paany lagde Tæpperne til Rette om Eigil. »Patienten blir jo øjensynlig meget ophidset ved at se Dem.«

»Ack, den stackels Dreng kennst nicht seine Vater; nicht.« Gonzola trak et stort, rødt Tørklæde med hvide Prikker op af Lommen og førte det rørt hen over Øjnene. »Han har da Feberen vel?«

»Ja, han har stærk Feber. Midtagstemperaturen er 39,7. Hvad mener han mon med, at »han slog hende?«

»Jah, jaj vet det igge. Gan det aldeles igge verstehen, kleine Fräulein.«

»Jamen, De er jo dog hans Far, ikke sandt?«

»Gewiss, gewiss.« Gonzola nikkede energisk. »Ock Vater til den andre Dreng. Kleine Ulf, gom nu hier. Nun müssen wir gehen.«

»Faar jaj igge blife hos Eigil, Vater?« bad Ulf.

»Slog hende. Slog hende. — Slog ockse maj. — Ock Ulf,« raabte Eigil.

»Nein —,« brummede Gonzola umildt, og saa ængstelig hen til Eigil. »Du hører, hvad den Fräulein fordæller os. Wir müssen gehen schnell. Gom nu hier.«

Ulf bøjede sig henover Broderen og trykkede blidt hans hede Haand. »Adieu, Eigil,« hviskede han.

Men Gonzola rejste sig, klappede endnu engang Eigil, og sagde med grødet Stemme og »Taarer« i Øjnene:

»Adieu, meine lieber Dreng; adieu, Eigil.«

Saa forlod han Sygestuen, sammen med sin anden »kære Søn«, Ulf.

Frøken Mørch satte sig hen paa Stolen og prøvede paa at berolige den ophidsede Dreng, da hun hørte Stemmer udenfor paa Gangen. Døren derud til stod lidt paa Klem, og hun kunde ganske tydeligt høre hvert Ord, der blev sagt.

»Jeg skal nemlig blandt andet sætte mig lidt ind i forskellige filantropiske og hygiejniske Institutioner, mens jeg opholder mig her — hjemme,« Doktor Helweg,« sagde en blød, klangfuld Mandsstemme.

»Paa det Omraade er vi jo ogsaa rigtigt godt med i Danmark.« — Det var Lægen, der talte. — »Og i Venezuela er man vel næppe saa langt fremme, Hr. With. Her skal De saa se et af vore Eneværelser.«

Døren gled op, og Doktor Helweg kom ind, sammen med Claudius With.

Frøken Mørch gik dem hurtigt i Møde.

»Patienten her er meget svag,« sagde

hun dæmpet, henvendt til Doktor Helweg.

»Aah. Jeg var nemlig ikke ganske klar over, om den unge Artist var bragt til Nummer tolv eller fjorten, Frøken Mørch,« svarede Helweg. »Saamaa vi hellere se en af de andre Stuer, Hr. With.«

»Ja, naturligvis, Doktor Helweg.« I det samme skreg Eigil:

»Ulf! Ulf!«

With, der var paa Vej ud, standsede og vendte sig om mod Doktoren.

»Hvem er —« begyndte han; men blev afbrudt af Eigils Raab:

»Ulf! Ulf og Aja. Nu — nu flykter vi helt. — Alle dre; igge?«

Lægen og Planteren gik ud paa Gangen, og Frøken Mørch lukkede sagte Døren efter dem.

»Hvem er den Patient derinde?« spurgte With, da de var kommet udenfor.

»Eigil Weldon hedder han. En ung Artist, Linedanser for Resten, fra Cirkus Gonzola. Han kom temmelig slemt til Skade ved Branden. I Gaar, under et kækt Forsøg paa at redde en Hest fra atindebrænde.«

»Ja saa. Eigil Weldon. Hedder han Weldon?»

»Ja. Det vil sige, det opgav Direktøren os i alt Fald.«

»Naa, Cirkusdirektøren. Ved De, hvad han hedder?»

»Ja, han hedder Gonzola, vistnok med Giovanni til Fornavn. Han er Drengenes Plejefar.«

»Drengene?»

»Ja, der er nemlig to. »The Weldon Brothers og Aja,« hedder Nummeret. Drengene er i alle Tilfælde Brødre. Den anden hedder —«

»Ulf?»

Helweg saa forundret paa With.

»Ulf. Ja, Ulf Weldon. Kender De noget til Dem, Hr. With?»

»Et besynderligt Træf,« mumlede With. »I Sandhed højst besynderligt.«

Helweg blev mere og mere forbavset.

»Hvilket?» spurgte han.

»Jo, det er,« svarede With. Saa saa han tilfældigt Lægens forundrede Ansigtsudtryk. »Aa, undskyld mig, Doktor Helweg; De kan jo ikke rigtigt forstaa mine Spørgsmaal. Nu skal jeg fortælle Dem en mærkelig Historie.«

Under Doktor Helwegs stigende Forbavelse, fortalte Claudius With ham Beretningen om Eigil og Ulf Brandts stormfulde Færd over Østersøen, om Forældrenes resultatløse Efterforskninger og store Sorg, og om sit og Arilds Besøg i Kivik.

»Og De kunde ikke faa nogen Oplysning, derovre i — var det ikke Kivik, Byen hed?»

»Jo. Nej, ikke et Spor. Men Drengene var altsaa kommet levende over Østersøen. Jeg tror dog, at jeg i Eftermiddag vil tage ud og faa en Samtale med denne Cirkusdirektør.«

»Aa, et Øjeblik, Hr. With.«

Helweg fjernede sig og vendte kort efter tilbage, sammen med Direktør Gonzola.

»Hr. Plantageejer With fra Venezuela. — Hr. Direktør Gonzola fra — Plön in Holstein.«

Herrerne bukkede høfligt for hinanden.

»Jeg fangede Direktøren ind

nede paa Kontoret,« sagde Helweg til With. Og, henvendt til Gonzola: »Hr. With her vil meget gerne gøre Dem nogle Spørgsmaal angaaende vor Patient, Deres Plejesøn, Hr. Direktør.«

»Ah, Eigil Weldon. Sehr gerne, Herrn With,« sagde Gonzola imødekommande.

»Hans Navn er altsaa Eigil Weldon?» begyndte With.

»Hans Kunsternahme. Nadürlich har han ein Kunsternahme. Hans richtige Nahm ist Eigil Schultze, geboren — oh, født — in Hamburg.«

»Ja vel. Sig mig engang, Hr. Direktør Gonzola, har De kendt hans Far? — Eller rettere sagt, deres Far, for der er jo en Dreng til, Eigils Bror, som hedder Ulf.«

»Jah, jaj kennte sehr gut deres Vater. Eberhard Schultze, meine kjære Wenn; sehr flinke Mann var han. Und da han blef sik und tot, fik jaj die Jungen in meinen Haus; versteht?»

»Naa. — Hr. Gonzola, er De i Besiddelse af Drengenes Papirer?»

Gonzola saa mistænksomt over paa ham.

»De ønsker sedem?» spurgte han.

»Ja Tak, det vil jeg meget gerne.« Gonzola blev bister.

»Ock hvo'for dock, om jaj maa spor'e?»

»Aa, jeg interesserer mig for de to Dreng.«

»Und so meinen Sie, jaj igge er die Jungens richtike und gute Pleievater?»

With tav.

»Jahso. Näh, meine lieber Herrn, es gehts nicht. De tror, jaj har die Jungen nehmet von anderen Volken, und nun fruchte für die Polizei ock so. Nein, Herrn With, es gehts nicht.«

Helweg lagde sig mæglende imellem, men Gonzola afbrød ham ivrig:

»Det hjælper igge, Herrn Doctor Helweg. Den Herren tro, jaj har die Jungen nehmen — stjaalet. — Nun; so faar han go til Polizei.«

With rømmede sig.

»Nu skal jeg fortælle Dem Grunden til mine Tvivl, Herr Direktør Gonzola.«

»Nein. Jaj har nicht mehr Zeit.«

»Jamen, hør nu.«

With begyndte at fortælle om Konsul Brandts to Sønner. Gonzola hørte modstræbende efter, og da With holdt op, bemærkede han:

»Det er altsammen majet gott, Herrn With; aber De faar go til die Polizei und lassen die Polizei untersuche die Sachen. Jaj vil igge mehr dale mit Dem.«

Direktør Gonzola ilede bort, tilsyneladende oprørt i sit Inderste over Withs lave Mistanke. Men paa Vejen fra Sygehuset, ud til Dyrskuepladsen i Comtesse-Skovene, standsede han et Par Gange og udstødte lange og indviklede dansk-tyske Eder, som Papiret vilde rødme ved at gengive.

Da han kom hjem, kaldte han Ulf ind i Vognen til sig.

Ulf mødte øjeblikkelig og stillede sig foran ham i Retstilling.

»Lig nu Merke til, hvad jaj siger,« begyndte Gonzola. »En feine Mann, som heter With, vil gomme herut ock spør'e jaj om, hvem deine Vater ist. Du siger so han heter Schultze, som der staar paa deine Attesten, ock du gan igge huske ham. Ock hvis du siger andet, oh, so schall jaj,« — Gonzola knyttede Hænderne og saa brutalt paa Drengen — »tampe jaj den Sjel ut af deine Krop. Versteht?»

»Jah, Papa,« mumlede Ulf usikkert.

»Gansch versteht?» tordnede Gonzola.

»Jah, Papa; gansch.«

»Lat maj se det. Herut.«

Men With kom ikke ud til Cirkus Gonzola. Derimod fik han en Tilsigelse til at møde paa Hvidkøbing Politikontor, »medbringende Papirer paa Eigil Schultze og Ulf Schultze, kaldet »The Weldon Brothers.«

Gonzola mødte op og dokumenterede ved Hjælp af adskillige Attester, at Eigil og Ulf var født i Sachsenstrasse 139 i Hamburg, den syttende Maj 1897, som Sønner af Baadsmand i Hans Majestæt Kejserens Marine, Eberhardt Schultze, død i Peking 1900.

forts.

JANSENS FEJLTAGELSE

FORTÆLLING AF

HARALD ØSTBERG

DER steg Toner af Musik op mod Himlen, blandet med Lyden af Hundreder af Barnestrubers skingrende Jubelskrig og Glædesytringer. Der blev nikket og raabt og lét. Der blev nikket og hilst til højre og venstre. Der var et Mylder og en Trængsel og en Puffen paa Skøjtebanen, der var indrettet paa Markerne ude bag Jansens store Tømmerstabler. Det saa ud, som om Alverdens Piger og Drengene havde sat hinanden Stævne paa denne Stump Isbane, der var blevet til ved Jansens Velvilje og Bygdommens utrættelige Flid gennem mange Dage og Aftener.

Latinskoledrengene havde de sidste 4 Dage brugt al deres Fritid til at overrisle Pladsen med Vand, og alle Drengene fra Smaahusene oppe i Skoven havde føldet Smaagræner, som var en Gave fra Jansen, der ejede Skoven.

Da Banen saa var færdig, rykkede de Næringsdrivende, som havde Lyst til en ekstra Skilling, ind paa Pladsen. Smeden havde valgt sig sit Hjørne, hvor han i sit Træskur sløb Skøjter, saa Gnisterne fra Slibestenen stod ham om Ørerne som smaa eksploderende Kometer, og Restauratoren lod bringe Kaffe og varme, duftende Boller ud til sit Markedstelt, der var rejst i Pladsens modsatte Hjørne. Selvfølgelig maatte man betale for Herlighederne, baade for Slibning af Skøjterne og for Kaffen; men billigt var det, og Vinteren viste sig kun sjældent saa galant som iaar.

Først i aftes var Banen blevet aabnet. Jansen havde inspiceret og nikket tilfreds. Politimesteren havde overtaget Protektionen, og Byens Kommandant tilbød uopfordret at lade Garnisonsorkestret spille fra en Tribune midt paa Banen. Politimesteren havde talt — kort naturligvis, for at man ikke skulde fryse fast til Stedet, hvor man stod, og i samme Øjeblik, som han sluttede, fór Skøjteløberne ud over Isen, hvor de overgik hinanden i flotte Sving og Spring.

Der gik Rygter om, at de ivrigste havde opholdt sig paa Isen hele Natten; vist var det ihvertfald, at hele Byen, straks det var blevet lyst igen, var derude, og nu i Eftermiddag kom Skoleungdommen glidende ind mellem de to Kæmpe-Græner, der dannede Indgangen, som en tæt, sort Strøm, der ledte ens Tanke hen paa russiske Bønders March ad endeløse Veje paa Flugt for Bolchevikkerne.

Banen var som en stor, travl Myretue. Man lo og pludrede og fór i van-

vittig
Fart over
Pladsen, indtil
man pludselig stødte mod en af de andre Løbere; saa laa man et Øjeblik i en stor, broget Dynge, rejste sig saa igen uden Mislyd, slog den løse Sne af Klæderne og fór videre i alle Retninger til ens Kinder blussede som Gravenstenene af bare Iver og Forpustethed.

Erik Brun, Politimesterens Søn, stod ved Musiktribunen med et Par Kammerater, ivrigt studerende et Selskab af norske Segutter fra en af Havnens fremmede Skonnerter. Man skulde tro, de aldrig havde foretaget sig andet end at løbe paa Skøjter hele Livet, saadan fór de rundt. Men de havde ogsaa *Snabelskøjter*. Det skal gi' flot Løb! Selv maatte man nøjes med et Par gamle, slidte Halifax'er, som Smeden ikke havde kunnet faa Gravrusten ud af, men Far skulde blive nødt til at bøje sig og give et Par Snabelskøjter, saa sandt han hed Erik og havde faaet *ug* i Hovedkarakter i Karakterbogen, der laa til Forevisning hjemme paa Skrivebordet i Privatkontoret.

Der stod jo endda Faderen henne og stirrede ud over alle de unge Sportens Udøvere. Han havde saabenbart Interesse for Skøjteløb, ellers plejede

han aldrig at give blot et Minut af sin Kontortid, præcis og nøjeregnende, som han var, i alle sine Forhold. Skulde man vise Far de norske Skøjteløbere med det samme, saa var det overstaet; Erik holdt ikke rigtig af den Slags Ting. Nej, gamle *Madsen*, Byens eneste Politibetjent, stod jo og talte med Politimesteren, saa maatte det vist helst vente. Var mon egentlig Øvrigheden forrykt, stod de ikke her og gloede begge to, baade høj og lav, mens Tyve og Røverpak kunde huser i Byen, som de havde Lyst. Erik var lidt forarget!

Men nu havde Faderen altsaa Interesse for Sagen. Det var ogsaa ham, der havde faaet Branddirektøren til at laane Drengene en gammel Brandslange, for at det kunde gaa lettere med Overrislingen. Nu skraede han over Banen ind mod Indhegningen i

Midten med de høje, røde Stænger, der bar Begfaklerne. Der var Autoritet i hvert af hans Skridt, som han der spankulerede af Sted med den guldtræssede Kasket paa Hovedet. Gamle Madsen havde ingen Guldtræsse og søkkede saa leddeløst af Sted bag sin høje Overordnede.

Det gjorde et underligt Indtryk paa Erik at se, hvorledes Folk ærbødigt veg tilside, hvor hans Fader viste sig; men Politimesteren saa nu ogsaa paa Folk med et Blik, der gik gennem Marv og Ben. For ham kunde ingen skjule sine Hemmeligheder, og den, som forsøgte, behøvede blot et eneste barskt Ord, saa busede han straks ud med hele Herligheden.

»Mon Politimesteren er kommet for at holde Tale igen idag?« spurgte en af de store Drengene fra Latinskolen, der fór forbi Stedet, hvor Erik og Kammeraterne stod, »han ser saa højtidelstid ud, med Diplomat og Guld-kasketten og det hele.«

Politimester Brun saa virkelig alvorlig ud, idetmindste embedsmandsagtig og tilknappet.

Hans Blik gik ud over Pladsen og fulgte ransagende de mange iltre og glade Skøjteløbere. Underhuden slog det ned paa en eller anden i Mængden, som det saa holdt fast paa, mens vedkommende dansede rundt paa Isbanen til det belejlige Øjeblik kom, hvor Personen dukkede op her ved Indhegningen midt i det brandgule Skær af Tjæreblussene. Saa saa Politimesteren forskende paa sit Bytte, og slap det endelig, idet han paany lod Blikket glide ud over Ismarken.

»Din Far er en stor Sportsmand, Erik.« Nu var Kammeraten der igen. »Se, hvor han følger Løbene. Det er ligesom i Sommer ved Havnen, da han ledede Svømmestævnet.«

Erik saa op med et Smil, han var stolt af sin Fader.

Med et blev han blussende rød.

Brun havde bøjet sig ned og sagt noget til Gamle Madsen, idet han pegede frem mod en Dreng, der kom glidende ind i Lyset.

Nu tog Madsen et Tag i Drengen og gik over mod Udgangen, mens Brun selv, som om ingenting var sket, i Afstand fulgte efter.

Erik kunde se, hvorledes Drengen saa op paa Politibetjenten med et Par store, forskrækkede Øjne, som vilde han sige:

»Hvor kan De dog nænne det, Madsen?«

Paa et Øjeblik var der tavst som paa en Kirkegaard paa hele den store Sportsplads. De fleste strømmede mod Udgangen, de tilbageblevne samlede i Klynger, ivrigt diskuterende Begivenheden.

Har I hørt, at Niels Ærø er nappet

af Politiet —? Enhver vidste, at det maatte ende der!

Véd nogen Grunden? — for noget galt maa han da have gjort. Ellers slæbte de vel ikke af med ham.

Gjort noget galt! — Som om han nogensinde havde gjort noget godt! Min Moder siger, han er et Forbryderemne, en Døgenigt, der skulde sendes ud af Byen, inden der skete en Ulykke!

Ulykke —?

Ja, er det da maaske ikke et rent Guds Held, at Doktor Franzen endnu ejer sin Førighed, — det er sikkert ogsaa derfor, de nu har arresteret ham!

At den Fyr ikke kan faa lært at opføre sig som andre Mennesker, idetmindste at tænke sig om før han handler.

Dr. Franzen —?

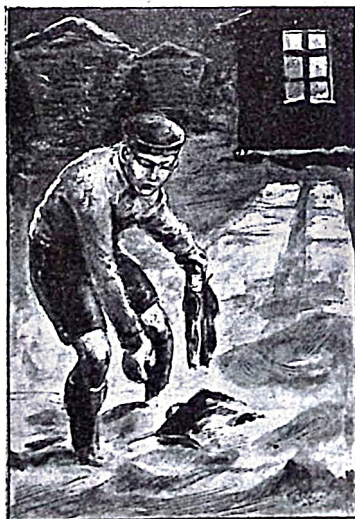
Ja, kendte de ikke den Historie? Vidste de ikke, at Niels idag havde staaet hjemme paa Gaardspladsen og rodet med en gammel Skyder, som hans Fader, den Tyv, havde brugt til sine ulovlige Strandjagter.

Saa havde de altsaa heller ikke hørt, at Niels, efter at have fyldt Geværet med Krudt og Hagl, havde faaet Købmandens lille 11-aarige Børge til at trykke af.

Drønet maatte de da have hørt, for det havde hvert Menneske hørt i Miles Omkreds!

Hvad det havde med Dr. Franzen at gøre?

Ih! jo, for da Doktoren idetsamme steg ud af sin Vogn omme i Smedegade, hvor han skulde besøge en syg, tog Pokker ved Hesten, der ikke var vant til at staa for Skud.

I vild Fart stod den ned over Torvet og havnede i Modist Sørensens store, flotte Butik. Men mens Kundene altid benyttede den elegante Svingdør, galopperede Krikken direkte ind gennem Spejlglassruden og spolerede Sørensens knagende fikse Juleudstilling.

Fortælleren havde selv set, hvorledes de gik dernede og rodede rundt i Dyrer af knust Inventarium og splintrede Ruder. Det var da for galt! At den Dreng blev sat fast, var intet Under. Godt, at Politiet kendte sin Pligt, naar Moderen forsøgte sin.

Og ikke alene glemte hun at opdrage ham ordentlig, Nej, var det ikke en kendt Sag, at hun hyppigt sendte ham op i Skoven for at stjæle Brænde.

Naar han da ikke var fræk nok til at gaa lige over paa Jansens Tømmerplads og stjæle det for Næsen af Nattevagt og Blodhund og hele Redeligheden.

Jansen! — som var saa flot i alle Retninger, — som havde givet dem Skøjtebanen. Som altid var ligesom en god og rar Bedstefader for hele Bygdommen!

Om det nu var Brændetyveri eller Forsøg paa Drab, han var arresteret for, godt var det da, at de nu blev ham kvit — Forbryderungen!

Erik Brun havde bag et stort Slæng Kammerater hørt paa det Skudsmaal, der blev givet Niels Ærø. Blodet steg ham til Hovedet, det bankede i hans Tindinger, han kunde høre sit Hjerte slaa.

Var der da ikke én eneste, der havde Medlidenhed med Niels? Havde de Drengene da ikke Ære i Livet? Endskønt! Hvordan havde han selv tænkt, indtil han og Niels forleden Aften var blevet Venner?

Erik havde dirigeret Fældningen af Granerne oppe i Skoven.

Alle Drengene sled og baksede med Træerne til Skøjtebanen, da Niels pludselig var kommet til. Et Øjeblik stod han ude paa Stien foran Rydningen. Kom saa med et frem til Erik, rakte sin store snavsede Haand frem og bad om at maatte være med.

Han havde hugget, saa det sang dybt inde i Skoven af Øksestalet, slidt som nogen voksen Mand. Til han pludselig slængte Øksen fra sig igen og tørrede Panden med Trøjeærmet.

»Saa maa jeg hjem til min syge Mor igen. — Tak fordi jeg maatte hjælpe, jeg vilde saa nødig, det skulde være jeres Bane, jeg løb paa.«

Fra det Øjeblik saa Erik paa Niels paa en helt anden Maade end før. De fulgtes ud gennem Skoven, og undervejs fortalte Niels, som var han en

voksen Mand, om sin Kamp med Nød og Fattigdom. Moderen kunde ikke blive rask, fordi der ikke blev Raad til den Medicin, Doktoren ordinerede. For at skaffe Brødet maatte han være en Stik-i-Rend-Dreng for hver og en i Byen. Samtidig styrede han Huset og passede sine smaa Søskende. Altid nok at gøre, til han lagde sig træt og foraset med Bevidstheden om, at i Morgen begyndte det forfra med Slid og Slæb, med Sult og Savn. Og dette var ikke et Liv for en Uge eller en Maaned, men det havde været i Aar nu. Lige siden den Dag, da de bar hans Fader hjem fra Skoven, hvor de havde fundet ham i Sneen, dræbt ved Vaadeskud. Var det svært, at den Dreng blev ond og drilsk. Ond var han da forresten ikke, blot vild og hæftig.

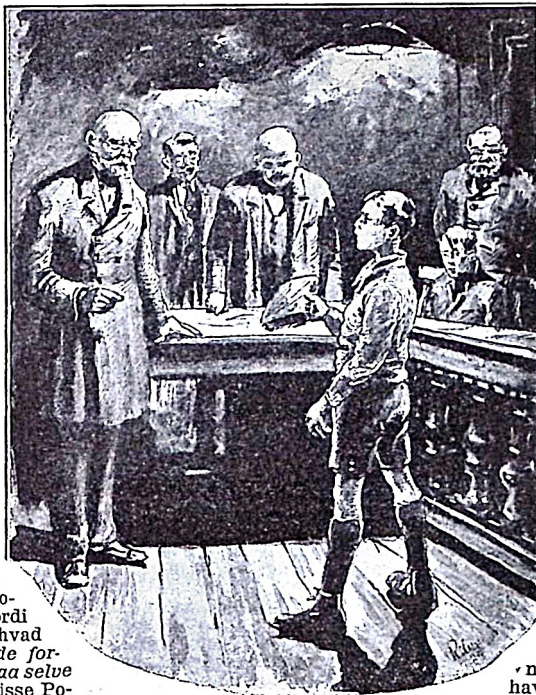
Og nu havde Eriks egen Far arresteret ham. Hvem skulde passe Hjemmet, Moderen og de smaa? Hvor skulde Pengene komme fra til Medicin? — Det var en Forbrydelse at tage Niels paa Stationen, selv om baade Doktoren og alle Byens Folk var kørt løbsk. Blev Modistens Ruder mon hele, fordi de arresterede Drengen? Og hvad der var værst: *Hvor kunde de fordriste sig til at fange Niels paa selve Skøjtebanen?* Hvad havde disse Politier at gøre der? Selv om det saa var hans egen Far! Her i Paradisets Have, hvor alle Børnene løb omkring og var glade?

Gamle Madsen lignede sandelig saa langt fra en Kerub, men Erik havde alligevel før haft en Fornemmelse af, at saadan havde det været den Dag, da Adam var blevet overbevist om sin Uretfærdighed og var blevet jaget ud af den rigtige Paradisets Have, midt i al sin Livsglæde af Retfærdighedens gode Gud.

Nu var det blot Politimesteren, der var Retfærdighedens Repræsentant, og Niels Ærø, der var den stakkels forstædte, den, ingen holdt af, den, alle hadede!

Erik spændte sine Skøjter af. Gad ikke være her længere. Han kunde slaa de Laban'ere i Ansigtet, som stod der og snakkede ondt om en hjælpeløs Kammerat. Kunde ingen finde blot ét undskyldende Moment, som Faderen altid juridisk udtrykte sig. De skulde have haft Bank allesammen, om han havde haft den Lykke, at være en ganske almindelig Dreng som de andre. Nu gik man rundt i den Spændetroje, at man var Politi-

mesterens Søn. Saa kunde man ikke røre sig. Ikke se til højre eller venstre — bare lige ud. Trit og Retning! —

Hvad mon Folk vilde sige, om Politimestersønnen gav sig til at overfalde Byens Borgere paa aaben Gade?

Drengene, som var fulgt med ud til Stationen, var nu paa Vej ned til Skøjtebanen igen. Alle blussede de af Forargelse. Kappedes om at fordømme Niels Ærø!

Erik vilde gaa ad Vejen, der førte bag om alle Jansens Tømmerstabler, saa slap man da for at se paa de Kujoner.

Sneen var begyndt at fyge, inde i Tømmergaderne laa den endda højt. Blæsten kom ikke ind her! Der laa Jansens lille, røde Kontorbygning. Der var lyst derinde. Bogholderen sad og skrev. Jansen var ikke paa Kontoret.

Sikke store Fodspor, Jansen satte i Sneen. Man skulde tro, selve Goliat havde trampet rundt i Snedyngerne. Rent lattervækkende var det at se de Fodspor ved Siden af Bogholderens Galosche-Trin.

Hvad var det egentlig, der laa der halvt gemt af Sne. En Brevmappel

Det maatte være Jansens eller Bogholderens, der var ikke andre Fodspor i Sneen end deres, de Fodspor tog man ikke fejl af. *Hervar ogsaa et Kort: J. Jansen, Tømmerhandler.* Om der nu var nogle Tusind i den Brevmappe, saa kunde man tvinge Jansen til at gi' sig Findeløn. Pengene kunde saa gaa til den syge Fru Ærø, nu Sønnen var arresteret.

500 Kr. var der!

Det ga' højst 50 Kr. i Findeløn, men Hjælp var det da altid.

De kunde vel ikke holde Niels indespærret paa Livstid, fordi den tossede Hest havde danset Kankan i et af Modistens Udstillingsvinduer.

Bogholderen lod til at have travlt.

Saa var det vel bedst at tage Brevmappen med paa Kontoret til Faderen. Kanske Jansen ogsaa var lidt mere rundhaandet med Findelønnen, naar Brevmappen skulde hentes der.

Der var stort Opløb udenfor Politibygningen.

Mest af Drengene, der var spændt paa at se, om Niels slap fri igen. De beholdt ham nok derinde, nu, de engang havde faaet fat i ham. Misundelige saa de efter Erik, da han gik gennem Sværmen og ind i Bygningen.

Hvert Ord, Niels sagde i Forhøret, kunde han jo faa at vide af Faderen. De maatte vel nøjes med det, Erik kunde presses for i Morgen paa Skolens Legeplads.

Erik havde haft mest Lyst til med det samme at gaa ind i Embedskontoret og bede om at faa Faderen i Tale.

Jeg har fundet Penge, Far! — Kan jeg købe Niels fri for Findelønnen? La' Niels gaa med mig, Far, hør du. Han skød Geværet af i sin egen Gaard!

Men han kunde høre, at der var mange Mennesker derinde. Der buildrede Købmandens dybe Bas, han var jo saa nok Vidne paa sin Søn Børges Vegne.

Mon man ikke ogsaa skulde kunne høre Doktor Franzens grinagtige, tynde Stemme?

Nej. — Men hans Tur var maaske ikke endnu? Maaske havde han Kon-

sultation eller Sygebesøg, ellers skulde man vel nok have hørt ham; han var ikke af den Slags Mennesker, man lettest kunde stoppe Munden paa.

Idioten, som rendte til Politiet, fordi han ikke kunde holde sin egen hovlomme Krikke, bare Folk nyste i Nabolaget.

Du glædest! — Var det ikke selve Jansen, der nu støjede op derinde? Hvad gjorde han mon her? Blandede han sig nu ogsaa i andre Folks knuste Vinduer og Butiksinventarium?

Han maatte ind i selve Forhørslokalet.

Jeg har fundet Deres Brevmappe, Herr Tømmerhandler. Nej Tak, jeg skal ikke have nogen Findeløn, men De maa forbyde Far at beholde Niels Ære.

Far og gamle Madsen har fanget ham ude paa Skøjtebanen, i selve Paradisets Have mellem alle de glade Mennesker.

Det er Deres Skøjtebane, Jansen. Det behøver De vist ikke at finde Dem i paa Deres egen Grund!

— Han turde alligevel ikke gaa ind!

Men han kunde da gaa en Tur ned i Haven og fange Jansen, naar han gik.

Hør, Jansen, vil De ikke nok hjælpe mig at befri Niels Ære. Han er ikke saa slem, som Folk gør ham til. — Hjælp i hvertfald hans stakkels, syge Mor!

Nu blev de højredeste inde paa Kontoret. Det var dennegang Faderens Stemme.

»Jamen, bedste Købmand, i Virkeligheden har De altsaa slet intet set. Kunde man paa saa løst et Grundlag kalde en Mand en Tyv, saa var alle Tyve.

At Niels Ære var i Deres Butik, da Tyveriet blev begaaet, er jo intet Bevis for at netop han er Tyven. — Her kan vi ikke regne med Sandsynligheder.

Erik vilde ikke lytte, men han kunde ikke blive fri. De raabte jo næsten derinde. Hvad havde mon Nils stjaalet fra Købmanden?

»Og De, Tømmerhandler Jansen. Mener De stadig aldeles bestemt at have lagt den Brevmappe paa Købmandens Disk?

De købte forskellige Varer, betalte og — —

»Ja, og da jeg kom ud paa Gaden og sad i min Kane, var Brevmappen borte. Jeg erindrer tydeligt, at jeg lagde den fra mig, og husker intet om at have taget den til mig igen!«

Erik rystede af Bevægelse. Du store Verden!

Beskyldte de Niels for at have taget den Brevmappe, som Jansen i utroligt Sløseri havde smidt fra sig derude ved Kontorbygningen. Bare fordi Niels var Dreng hos Købmanden og tilfældig havde været i Butiken, da Tømmerhandleren gjorde Forretningen den Ære. Blot fordi Niels var en fattig Dreng.

Saa var det altsaa slet ikke den tossede Doktors livsfarlige Køretur, der var Skyld i Arrestationen? Han var beskyldt for at have stjaalet den Brevmappe, Erik selv stod med her i Haanden. Hvor var Verden dog fuld af Uretfærdighed.

Lidt efter stod Erik inde paa Kontoret.

»Undskyld, at jeg forstyrrer Retsmødet. Jeg kommer for at aflevere Hittogods. Jeg hørte tilfældig Ejeren var herinde!«

Politimesteren saa paa Købmanden og paa Tømmerhandleren.

Erik saa hen til Skranken, hvor Niels sad skælvende med Madsen ved sin Side.

»Hvor har du dog fundet den, min Dreng?«

»Udenfor Jansens Kontorbygning, Far. — Tømmerhandleren maa have tabt den, da han stod ud af sin Kane, der var kun Tømmerhandlerens Fodspor paa det Sted, hvor Brevmappen laa.«

Lidt efter var Niels fri Mand. Jansen kørte ham endda selv hjem efter at have givet baade ham og Politimesteren sine eleganteste Undskyldninger.

Erik blev et Øjeblik inde hos sin Fader. Saa hvorledes han arbejdede med store Dynger af Dokumenter, maaske vedrørende Folk, der var anklaget paa samme løse Grundlag, som Niels før var det.

— »At det netop skulde blive Jansen,« udbrød han pludselig som i Tanker.

»Jansen, at det skulde blive Jansen,«

Faderen saa spørgende paa Erik, der blev rød.

»At Jansen, som har givet os »Paradisets Have,« ogsaa selv skulde sætte Splid i den og la' Niels Ære hente for Næsen af alle Kammeraterne!

Hvorfor kan den, som har givet os alle Livets Herligheder, ikke ogsaa hjælpe os, saa vi blir fri for at tage fejl, saadan som Jansen?«

Faderen arbejdede blot videre. — Erik havde heller ikke spurgt for at faa Svar, blot for at give Luft for sine Tanker.

— Da Politimesterens Familie den Aften drak The, saa Brun med et Smil over til Erik, idet han lagde Avisen bort:

»Jeg har tænkt over det, som du sagde før inde paa Kontoret, min Dreng.

Jeg tror, det onde og stygge er kommet i Verden for at vi Mennesker skal lære at være gode og kærlige, lære at dømme hverandre mildt. Jansens Fejltagelse har jo da ihvertfald ført til, at Niels Ære har faaet Oprejsning, og i dig har han jo en god Ven og dygtig Forsvarer.

Jeg har ordnet det saadan med Jansen, at Niels faar alle Pengene, du fandt, og Mor har ringet til Skovrider Bagge, der netop søgte sig en Kusk, — den Plads faar Niels ogsaa. Saa slipper han for at være alles Dreng.

Jeg er glad ved, at du fandt Bogen, ellers véd ingen, hvorledes det var gaaet Niels.

Saa tør nu Øjnene, du store Dreng, og lad være at knytte Hænderne mod Købmanden.

Han mente det næppe saa slemt. — Men nu er det sent og vi skal vist til Køjs.«

Da Erik lidt efter stod i sit Værelse oppe i »Taarnet«, aabnede han Vinduet paa vid Gab og lod Støjen af alle de glade og fornøjede Mennesker, der endnu tumlede sig ude paa Skøjtebanen, strømme ind i Værelset.

Saa saa han lige op i den tindrende Frosthimmel, stod et Øjeblik, før han lukkede, og gik saa til Ro.

— Men den Nat drømte han om Niels!

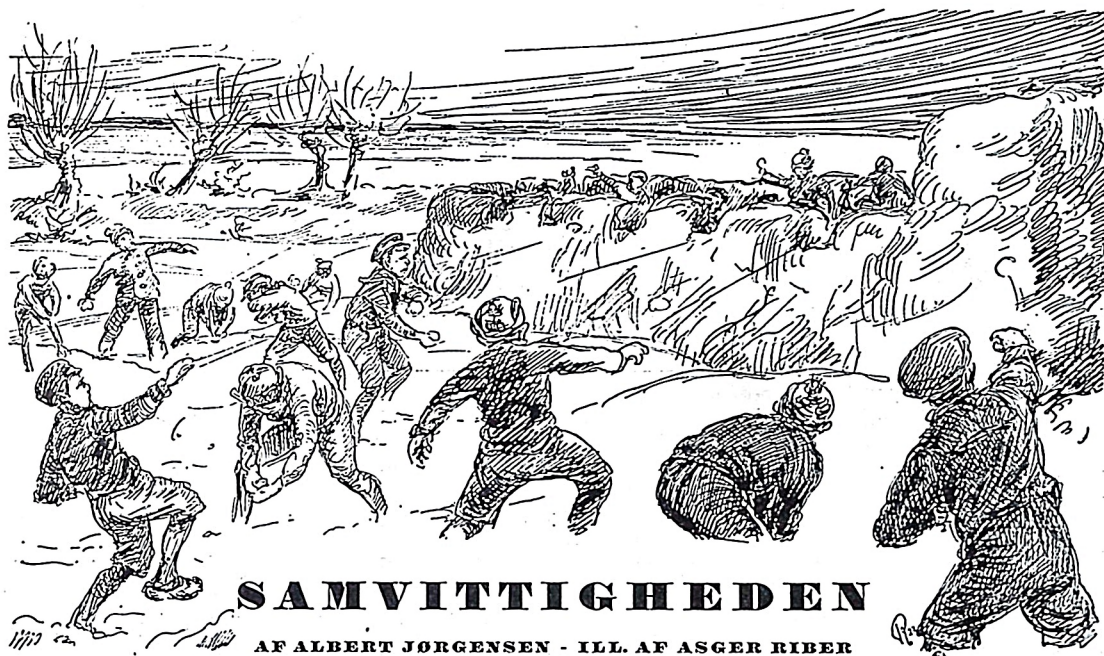
SKOLEBØGER
Nye og brugte.

Einar Harck - Boghandel.

Fiolstræde 33.

Telefon 9148.

Leverandør til: Forbrugsforeningen for Embeds- og Bestillingsmænd samt Læger.

SAMVITTIGHEDEN

AF ALBERT JØRGENSEN - ILL. AF ASGER RIBER

DET sneede og sneede. Himlen blev sortere og sortere, og Jorden blev hvidere og hvidere. Der var ikke mere Forskel paa Gærder og Grøfter, alt var sneet til og jævnet ud. Bøndergaardene lignede store Snevolde, og Fiskekvaserno ude paa Seen vuggede op og ned som store, hvide Maager; sejle kunde de ikke i det Vejr, de maatte lægge ind i Havnen. Det var saa slemt, at gamle Folk, som var født der i Fiskerlejet, fortalte, at saa meget Sne var der ikke kommet dér paa Egnen paa én Gang i de sidste tyve Aar.

Gamle Lærer Andersen havde troet, at han skulde have et Par Fridage, for det var da umuligt for Børnene at komme til Skole i det Vejr; men han blev meget forbavset, da han kom om Morgen og fandt, at næsten alle Børnene var mødt, undtagen nogle Piger, der boede langt borte.

Drengene vilde i Skole; blev de hjemme, skulde de nemlig holde sig inden Døre hele Dagen — for man kan ikke blive borte fra Skolen og samtidig løbe ude at lege — men det Vejr var alt for morsomt til at blive hjemme i.

I Frikvartererne battede de hinanden med Sne. Gamle Andersen gik i Angst for sine Ruder, for Drengene blev ivrigere og ivrigere; det kneb ogsaa med at faa dem til at lystre

Klokken, naar Frikvarteret var forbi. Læreren forstod saa godt, at det var et rigtigt Drengvejr, og saa gav han dem fri i sidste Time.

Rasmus Pæsens Per, der var den største og stærkeste Dreng i hele Skolen, foreslog, at de skulde gaa ud paa Næsset efter Middagen og bygge en Snefæstning og saa tage en ærlig Sneboldkamp om den.

Den Idé blev modtaget med vilde Glædeshyl; Drengene skyndte sig hjem hver til sit, slugte den varme Middagsmad i en forfærdelig Fart og mødte paa det aftalte Sted paa Næsset. — Det blæste væmmelig koldt dér, for det var en smal Landtange, der skød sig langt ud i Fjorden, saa der var aabent til alle Sider; men hvem tænkte paa det — Drengenes Moder derhjemme ved Kakkslotnen maaske, men ikke Drengene.

Det var Dagen før de skulde have Juleferie, saa de havde hele Eftermiddagen for sig. Lektier behøvede de ikke at læse til næste Dag, de haabede paa, at Lærer Andersen læste Historier for dem, som han plejede den sidste Dag, de var i Skole.

Rasmus Pæsens Per eller Per fra Næsset, som han ogsaa kaldtes, var Ven med alle Drengene; ingen var bange for hans Kræfter, for de vidste, at han brugte dem kun til at forsvare de smaa med, og naar nogen led Uret.

Det var ogsaa ham, der kom til at lede Arbejdet; baade Fiskerdrengene og Bønderdrengene maatte lystre ham.

De smaa blev sat i Arbejde med at lave »Mursten«. De krammede saa meget Sne, som de kunde spænde om, godt sammen med Hænderne, saa der blev en haard Snebold ud af det, rullede den rundt i Sneen, saa den blev større og større, og bar den saa hen til den Plads, hvor Fæstningen skulde staa.

De større Drengene byggede Fæstningen. Side om Side og i Lag paa Lag blev disse store Snebolde omhyggelig passet sammen; Drengene stampe og stampe med deres store Træskostøvler, saa der ikke var en eneste Aabning; paa den Maade fik de en prægtig, fast Mur.

Inden man skiltes den Aften, var Fæstningen vokset et godt Stykke; men det var tvivlsomt, om de kunde blive færdige næste Dag, for det skulde være en stor, stor Fæstning, større end nogen anden, de havde set.

Den følgende Dag fik de ganske rigtigt Historier og tidligt fri — hele to Timer før, de havde ventet det.

Den Eftermiddag blev Fæstningen ogsaa færdig.

Tyve Drengene kunde den rumme paa én Gang. Brystværnet var saa højt, at Drengene kunde staa oprejst derinde og endda være dækket, og

Murene var en hel Alen tykke med Skydeskaar til alle Sider. I det ene Hjørne ragede et højt Taarn op. Det bestod af to Pakkasser, der var sat ovenpaa hinanden; den øverste var uden Laag og saa stor, at en Dreng kunde skjule sig i den; det hele var saa stampet godt sammen med Sne, saa man slet ikke kunde se Kasserne.

»Den er ligemeget god«, sagde Per fra Næsset og stillede sig op i Spidsen for Drengene med Hænderne dybt nede i Bukselommerne, »jeg foreslaar, at vi kalder den »Jomsborg« og giver den tre lange og tre korte Hurra.«

»Hort!« brølede alle Drengene, og Hurraerne gjaldede langt ud over Fjorden.

Den følgende Dag, Lillejuleaftensdag, delte Drengene sig i to Partier: Bønderdrene paa et Parti med Per som Fører og Fiskerdrene paa det andet Parti med Jørgen som Fører.

Jørgen var ikke nær saa afholdt af Kammeraterne som Per; men han var modig og kæk, og det er godt for en Fører. Hidsig kunde han meget let blive, og han holdt ogsaa af at drille de smaa; men hans Fader ejede en stor Fiskerkvase, og var man gode Venner med Jørgen, kunde man tit faa en dejlig Sejlfur, og saa tog man det ikke saa nøje med hans Drillerier.

Begge Partier begyndte med at anskaffe sig en rigelig Beholdning af Snebolde — de skulde baade være store og haarde. — Og saa angreb Fiskerdrene. Gang paa Gang stormede de løs paa »Jomsborg«, men de blev hver Gang slaat tilbage; Byger af Snebolde hagiede ned over Drengene i Fæstningen; men de var godt dækkede, og de tog imod dem med straalende Humør. Ja, de var endda glade for det; de vidste, at »Jomsborg« var stærk nok, og de fik jo deres Amunitionsbeholdning forøget.

Ja, Per var en klog Fører, det opdagede snart begge Partier.

Men saa fandt Jørgen paa en List. Han lod sine Folk storme alt, hvad de kunde, paa en bestemt Side hele Tiden, medens han selv med et Par Kammerater sneg sig om bag en Sne-drive, der var føjet sammen lige bag ved Fæstningen. Derfra listede han sig saa forsigtigt som muligt op mod »Jomsborg«. Meningen var, at han vilde helt ind under Fæstningsmuren og grave sig gennem Sneen under Muren, saa han kunde komme op i »Jomsborg« inde fra — for det var umuligt at skyde den i Stykker eller kravle over den. Han haabede, at alle »Jomsvikingerne« var saa optaget paa den anden Side af Fæstningen, at de slet ikke vilde lægge Mærke til ham.

Men han tog Fejl.

Han regnede slet ikke med Væve-

rens Hans, der sad skjult oppe i Udkigstaarnet og gennem et Skydeskaar holdt Øje med alt, hvad der skete.

Netop som Jørgen var naaet hen til Muren og troede, at Sejren allerede var sikret, susede en Snebold ud fra Taarnet og klaskede med et Brag lige i Synet paa ham; flere fulgte efter, en Regn af Snebolde susede ned over de uheldige Angribere, saa de maatte flygte — undtagen Jørgen.

Han blev ærgerlig. — Slaget var tabt; men han kunde ikke være bekendt at flygte. Kammeraterne vilde grine af ham; de havde jo sagt i Forvejen, at det aldrig vilde lykkes — og nu var hans List, den eneste Maade, han kunde tage Fæstningen paa, ynkeligt mislykket.

I samme Øjeblik kom al Ondskaben op i Jørgen; uden at tænke over, hvad han gjorde, bøjede han sig ned, gravede en Sten frem, klemte lidt Sne uden paa den, sigtede, som han aldrig havde sigtet før, og slyngede den med al sin Kraft mod Hans.

Den traf. Hans segnede om med Blodet væltende ud af et stort Saar i Panden, det lyserødt, dampende Blod flød ud over Ansigtet ud paa den hvide Sne.

Jørgen skyndte sig at forsvinde mellem sine Kammerater.

Det skete saa tit, at en Dreng faldt om og blev liggende lidt, saa der var ikke én, der anede Uraad; den Slags maatte man selv klare — men Hans blev liggende.

Pludselig opdagede Per Blodet ved Hans Hoved. Han bøjede sig ned over ham:

»Men Hans dog?«

Men Hans svarede ikke.

Per gav sig til at ruske i Hans for at faa ham i Live igen — pludselig stødte han paa noget haardt ved Hans Hoved — Snebolden med Stenen i — i samme Øjeblik var Hans klar over, hvordan det var gaaet til.

»Pas paa, Dreng«, raabte han, »de slaar med Sten.«

Det virkede som et Trylleord paa »Jomsvikingerne«; de holdt straks inde med Legen. Fiskerdrene benyttede det gunstige Øjeblik — de havde ikke hørt Raabet — stormede under vilde Glædeshyl Fæstningen og erobrede den; men næppe var de kommet indenfor, før deres Glæde forvandlede til Skræk ved at se Hans; al Sejrsglæde var som blæst bort.

Per baksede stadig med Hans for at faa ham vaagen; efter flere Minutters ihærdig Anstrengelse lykkedes det endelig, og Hans slog Øjnene op.

»Hvor er jeg?« fremstammede han og forsøgte at rejse sig.

»Hvor er jeg?«

»Vær nu bare stille, Hans, saa skal

du se, det gaar nok over igen,« trøstede Per og bøjede sig ned over ham; »men vi maa have at vide, hvem der kastede den Sten.«

»Det var ikke mig, det var ikke mig«, lød det rundt omkring fra.

»Det er en fejd Dreng, der ikke tør være ved, hvad han har gjort,« sagde Per.

»Vi maa vist hellere gaa hjem«, foreslog Jørgen, »der er ingen Mening i, at du, Næse-Per, staar her og skælder mine Dreng ud. Nu gik det lige saa godt, og der ligger jo ogsaa saa mange Sten herinde, saa det kan nemt ske. Kom her Fiskerdrene, vi vil ikke lege med de Bondeknoide mere.«

Jørgen gik, men ikke én af Drengene fulgte ham — de havde en god Samvittighed og saa turde de blive — men Hans, der nu stod støttet til et Par Kammerater, saa paa Jørgen, idet han gik forbi, og det Blik sagde mere end mange Ord.

Hans maatte hjem hurtigst muligt; han kunde godt holde sig oprejst, men han var meget tung i Hovedet og havde ogsaa Smerter, saa han maatte hele Tiden støtte sig til et Par Kammerater.

Per boede lige i Nærheden, men han vilde absolut følge Hans hjem og fortælle hans Moder, hvordan det var gaaet til.

Undervejs spurgte Per Hans, om han vidste, hvem der havde gjort det.

Hans nikkede.

»Sig det bare, Hans.«

»Nej; tør han holde Jul uden at bede om Forladelse eller i det mindste indrømme sin Hidsighed, saa tør jeg ogsaa tie stille; derfor gør det ikke mere ondt paa mig.«

Der maatte hentes Læge til Hans; Moderen havde hørt saa meget om Hjernerystelse og andre skrækkelige Sygdomme, saa hun turde ikke behandle ham alene.

Per foer af Sted. Der var en hel Mil til Byen, hvor Lægen boede; men han tænkte ikke paa Træthed, kun paa, at han skulde bringe en syg Kammerat Hjælp.

De slap heldigvis med en For-skækkelse. Hans havde et slemt Saar i Panden, sagde Lægen, men der var ikke Brud paa Pandebenet, og de indvendige Dele var der ikke noget i Vejen med. Lægen bandt hele Hovedet ind paa ham og lovede ham, at hvis han vilde ligge stille, kunde han godt komme op Juleaften.

Jørgen havde set Doktorvognen

komme kørende; han vidste ikke, hvor den skulde hen, men kunde dog ikke lade være med at tænke paa Hans — hvis det nu var ham, der var syg — — og hvis han nu døde —

Den Tanke turde Jørgen slet ikke tænke til Ende; men det løb rundt i Hovedet paa ham om Politi, Pisk paa Raadhuset, Opdragelsesanstalt og meget andet slemt — — men det var jo slet ikke sikkert, at det blev opdaget, at det var ham — for hvis Hans havde vidst det, havde han nok sagt det med det samme — — men alligevel — de Øjne, Hans havde sendt ham, da han gik, hvad monstro han havde ment med det —

Hele den Nat sov Jørgen ikke godt.

Om Morgenen skulde han ud i Skoven og hente Juletræet. Han trak sin Slæde frem og begav sig paa Vej. Det var ellers den Tur, han glædede sig mest til hele Aaret — vel var det dejligt at rutsche ned ad Møllebakken en Vinterdag, naar man laa paa Maven paa Slæden, men langt dejligere var det dog at trække Juletræet hjem fra Skoven — — men i Dag var det saa underligt, der var slet ikke noget ved det, det var ganske ubegribeligt, at det allerede var Jul, han glædede sig ikke det mindste til i Aften.

Henne ved Smedien stod en hel Del Gaardmænd og Fiskere og talte sammen. »Det er mig, de taler om,« tænkte Jørgen, og han skyndte sig forbi uden at turde se hen paa Mændene.

Vejen førte lige forbi Væverens — der boede Hans!

Jørgen skelede derind, men saa straks lige ud igen; han syntes, at han bag ved Ruden havde set et indbundet Ansigt og et Par Øjne, der saa paa ham akkurat, som da han gik forbi Hans i Gaar Aftes.

Vejen var saa lang, syntes Jørgen, og Slæden var saa tung — var han syg eller hvad var der i Vejen, det plejede jo at gaa saa let —

Et lille Stykke fremme, hvor der var helt ubeboet, standsede han og satte sig ned paa Slæden — — nu kunde han ikke mere — det hvide Ansigt bag Ruden forfulgte ham hele Tiden, og de behjælpelige Øjne stirrede stadig paa ham — skulde han vende om og gaa ind til Hans — han behøvede jo slet ikke at sige, at han havde kastet Stenen. Han kunde bare spørge om, hvordan Hans havde det, og maaske kunde han ogsaa gaa et Aarinde i

Byen for Hans' Moder — nu kunde Hans jo ikke — — det vilde se pænt ud, om han gjorde det, saa kunde de da ikke mistænke ham.

Jørgen tænkte endnu engang dybt og grundigt over Sagen, saa vendte han rask om, bankede paa hos Hans og traadte ind.

Der laa den saarede Hans i Sengen med hele Hovedet indbundet, men ellers meget frisk og glad at se til.

»Goddag, Jørgen,« raabte den syge ham muntert og glad i Møde, »og Velkommen. Jeg vidste nok, at du kom.«

Jørgen vidste ikke rigtig, hvad han skulde svare paa denne Tiltale. Han stod lige indenfor Døren og krammede sin Hue.

»Kom kun nærmere hen til mig,« fortsatte Hans.

Jørgen traadte langsomt og forlegent nogle Skridt nærmere og fik endelig fremskudt:

»Hvordan har du det, Hans?«

»Jo Tak,« svarede Hans, medens han samtidig saa op paa Jørgen med det samme Udtryk i Øjnene som ude ved Fæstningen. »Men hvordan har du det?«

Jørgen pillede endnu mere ved sin Hue — skulde han

sige det — —
hvor an-

skede han dog at den Sten aldrig var blevet kastet.

»Ved du, hvem der kastede Stenen, Hans?« spurgte Jørgen for at prøve sig frem.

»Ja, det ved jeg, men det kan være lige meget, det faar du alligevel ikke at vide — saa længe han ikke selv tør sige det, saa siger jeg heller ikke noget.«

Der var ganske stille i Stuen et Øjeblik, begge Drengene følte, at nu skulde det afgøres; det kæmpede i Jørgen: skulde han skjule det — og nu vidste han, at det kunde skjules, for det kunde ikke falde Hans ind at sladre — eller skulde han aabent og ærligt sige det — — Jørgen krammede sin Hue —

»Staa dog ikke der og riv Skyggen af din Hat, Jørgen,« sagde Hans mildt. Nej, det maatte siges. Hans fortjente en Undskyldning.

»Det var mig, der kastede Stenen, Hans.«

»Det ved jeg godt, Jørgen; men nu har du jo selv sagt det, og saa gør det ikke noget — — og saa er der for Resten ikke flere, der behøver at vide det.«

Tak fordi du sagde det.«

En Time efter var Jørgen paa Vej til Skoven igen.

Slæden fløj af Sted, og Benene gik paa ham, som om der var én, der hjalp ham.

Han vidste nok, hvorfor det var, det var fordi han var saa glad, og han vidste ogsaa ganske bestemt, hvorfor han var saa glad; det var fordi han endelig havde bedt Hans om Forladelse.

Ude i Skoven fandt han de to smukkeste Træer — rigtige Juletræer; — dem fik han hugget om og lagt paa sin Slæde, og i sende Fart gik det tilbage mod Hjemmet.

Det ene Træ blev bragt ind til den sengeliggende Hans — han kunde jo ikke selv hente noget i Aar.

»Tak for Træet, Jørgen, og glædelig Jul.«

»Ja Tak, og i lige Maade — og saa ses vi tredje Juledag paa »Jomsborg« til en ny Sneboldkamp.«

Men det andet Juletræ, Jørgens eget Træ, stod om Aftenen hjemme i Stuen, og da Mor lukkede Døren op ind til Stuen, strålede det med en saadan Pragt, at Jørgen syntes, det var det smukkeste, han nogensinde havde set. Aldrig havde Jørgen haft en saadan Juleaften, alt var bedre end ellers — fordi han holdt Jul med en god Samvittighed.

SKOLESKIBET

Med misundelige Blikke fulgte danske Drengene det mægtige Barkskib »København«, da det kort før Jul ifjor stod Reden ud for at begynde et Togt Jorden rundt. En Sejlads, der paa Forhaand kunde vides at blive en Kæde af Strabadser og Besvær, men samtidig et enestaaende Eventyr, saa stolt og gyldent, som drømt i vore lykkeligste Maryat-Drømme.

For os Spejdere forøgedes Interessen derved, at ikke mindre end 5 af de ombordværende 12 Elever var gamle Spejdere, der nu skulde omsætte i Virkelighed Idealerne fra Drengesaarene i Det danske Spejderkorps.

Hvor 5-Masteren siden har vugget sig mod Havn med Dannebrog smeldende fra Mastetoppen og Ø. K.s kendte Kontormærke paa For- og Mærsejlet, er den blevet modtaget med en Begejstring og en Undren, som det Eventyrskib, den er. Drengene i alle Lande har fulgt Skuden paa samme Maade, som vi stod paa Langelinie hin Novembermorgen og saa den glide ned gennem Sundet. De har længtes og drømt, som vi, de har ønsket, som alle vi herhjemme, og Maalet for deres Længsel og Drøm og Ønsken har været dette: at være ombord i

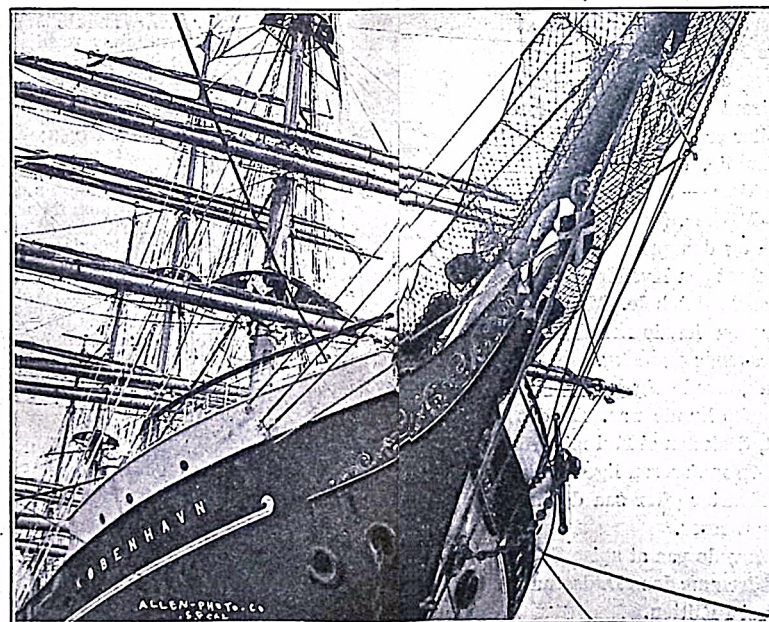
Vidunder-Barken, hvis 5 Master hver for sig har to Gange Rundetaarns Højde, mens denne københavnske Seværdighed kunde finde Plads 4 Gange i Forlængelse paa Dækket af Skibet fra Bakke til Hæk.

Forleden vendte »København« tilbage. Stiltfærdigt stod det Havnen ind uden Brask og Bram. Ombord arbejdede den 66 Mand store Besætning med en Ro og Beskedenhed, som gjaldt det blot at føre en Fiskekvasse op gennem Nyhavn. Ingen skulde se paa disse Søgutter at de, i det Aar de har været borte, har oplevet mere, end de fleste af os andre vil opleve et helt Liv.

Nu sidder Eleverne i Opholdsrummet midtskibs i en stille Aften-time. »Faren er endt og Farten er omme«, men endnu er der rigeligt af Arbejde, der skal fra Haanden, før disse unge Søgutter spredes Landet over til en Maanedes Orlov i Fiskerhytte og Grevehjem. Thi fra alle Samfundsklasser kommer Eleverne, af hvem der ikke forlanges andet end en almindelig Forstand og et Par Næver, der sidder, som de skal.

I en Krog synger et lystigt Lag en rask Sang til Tonerne af Sømandens uundværlige Trækspil. Se om de er til at slaa et Ord af disse raske Krabater, hvem det allerede

ligger i Blodet: Vi Sømand gør ej mange Ord. De tumler med Navnene paa Alverdens Havnebyer, som var det gamle Kendinge og intet at tale om. De bruger to Ord om at gaa gennem *Panamakanal*. De nævner *San Francisco*, som talte de om *Ærøskøbing*. 11 Dages Ophold paa *Honolulu* regner de for en jævn dansk Skovtur.

„KØBENHAVN“

Strabadserne nævner de slet ikke. — Men Skibets dygtige Officerer betror os, at Leg har det ikke været altsammen. Turen rundt Kap det gode Haab var rig paa Spænding. En rasende Storm gav i flere Dage hver enkelt nok at gøre. Det tungt lastede Skib var bestandig overskyldt af mægtige Bølgekaskader. I saadanne Øjeblikke skal det

vise sig, om der i Drengen er Stof til en Sømand. At alle Drengene stod Prøven er overflødigt at sige, hvis man blot en Gang har set deres kvikke, djærve Ansigter. — Alle er de parat til at gaa ud igen, naar Barken om en Maanedstid er pudset op og lastet paany. Naar vi holder Jul, plasker de tilsøs. Jul skal de holde for andet Aar paa Søen borte fra alle derhjemme, men det er engang Sømandens Lod.

Prøv inden den Tid at faa taget Skibet rigtig i Øjesyn!

Man vokser ubevidst, mens man stirrer op ad de knejsende Master med de gyldne Rær. Og var du saa heldig at komme ombord, saa stod du i samme Øjeblik, du satte din Fod paa de hvidskurede Dæksplanker, midt i Eventyriget! Staar du paa Bakken og lader dit Blik gaa agterud, møder du det vidunderligt betagende Syn af den stolte ranke Rigning, denne Verden af Tovværk, der for dig er en Karussel, men for Sømanden ikke mere indviklet end hans Køjesæk. 25 miles vilde »København«s Takelag række, om den blev knyttet i et Stykke, længere end Strækningen *København—Helsingør*. Selve Skibet er en Labyrinth af Messer og Køkkener, af Værksteder og Skole-

stuer, af Kontorer og luxuriøse Saloner. Selv Svinesti og Hønsesgaard mangler ikke af Hensyn til Forplejningens Pardallan. I disse Omgivelser uddannes vore raske Kammerater til dygtige Koffardi-Officerer, der med Ære kan hævde Dan-skens gode Sømandsnavn.

Nu er de i Danmark! Men snart kommer Dagen, hvor Skuden sætter Sejl og stryger afsted. Og vi skal igen opleve at staa tilbage og stirre ud efter *Synet*! — Vi kniber Øjnene til en kort Stund og drømmer, vi er med ombord! Hør, Søen bruser om Barkens Sider! Se, Sejlene staar spændte som hvide, udspilede Vinger! Fremad gaar det over det blaa, frie Hav. Langt i det fjerne ligger Længslens fortryllende Kyster! Fremmede Strande vinker dig imøde! —

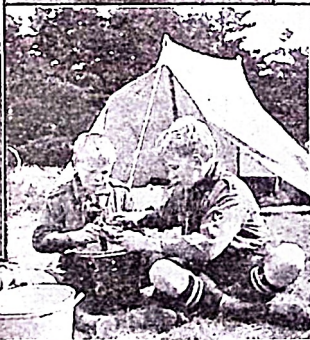
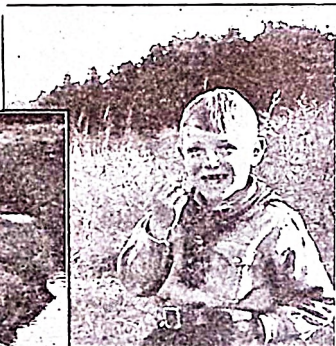
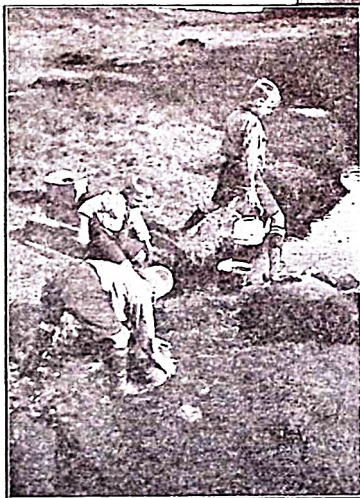
Naar du saa atter aabner Øjnene og ser, du staar paa Langelinie, mens Byen graa og hverdagsagtig breder sig bag dig; — naar du med et begriber, at Drømmen ikke skal opfyldes for dig, men kun for de raske Drengene, der stævner afsted derude, — saa forstaar jeg din Misundelse over, at det ikke er dig, der er ombord i Verdens flotteste Femmaster.

Harald Østberg.

DA REKTOR KOM PAA BESOG I LEJREN

Sol er oppe —
Skovens Toppe
glimrer alt som Gimles Tag — —

— Tak spids! Der stod nogen uden for Førerteltet og sang — og Stemmen var ikke til at tage Fejl af, — det var Rektors! Og hele Lejren slumrede endnu. Op og se paa Klokken — — Gudskelov, kun 7¹⁵ (det var da et Held, at han ikke kom den Dag, vi sov til halv ni!). — Og han er Referent til baade »Aalborg Stiftstidende« og »Thisted Amts Avis«, saa han skal nok være ondskafuld nok til at sende en lille Notits til Bladene om »Spejdermorgenduelighed«.

— Jeg følte ned under mit sandede Leje. — Heldigvis, Tropsfanen (og dermed Æren!) reddet. Rektor vidste nemlig, at jeg laa paa Fanestangen om Natten for at ingen skulde tage den fra os, og han kunde saamænd være lumsk nok til at liste den ud under Teltlærredet for bagefter at gemme den (og saa havde det ikke været morsomt for mig at være Lærer ved hans Skole den første Maaned efter Sommerferien).

— Det havde nu ogsaa været en anstrengende Dag — Dagen forinden. — Der havde været en Mængde Forældre ude i Lejren og se til deres kære Dreng. (Desværre indtraf der en Del Forældre midt under en spændende Leg: »Søroverne paa Kranieøen«, og overraskedes over at se, hvor mørke i Huden, deres Dreng var blevet — de havde nemlig gnedet i sig Ansigtet med Bunden af en Stegepande for at se »lidt« sortsmuskede ud, og Hovedanfærerne, Næsering og Jernkrog, havde henholdsvis forsynet sig med en stor Ring i Næsen og erstatte den »manglende« Arm med en Jernkrog, som han havde faaet fra et af »Komfurerne«.)

Vi boede saa langt fra Lands Lov og Ret, — helt ude ved Jammerbugten (Vort Kælenavn er ogsaa »Jammertroppen«!) at Folk maatte føre Mad med til flere Dage, naar de vilde besøge os en Søndag. Og vi vaskede op omtrent hele Dagen, — for er man galant eller er man galantikke?

Der var en Familie, der havde glemt noget hugget Sukker — det blev hugget en Gang til af »Mikke«, (vort Uhyre af en Tropsged) — og den prøvede paa at faa det ned ved først paa Kvælerslangerens Vis at oversavle det hele. Men den kunde ikke, for den havde nemlig lige spist 1 kg. tørrede Fersken og $\frac{1}{2}$ kg. tørrede Æbler, hvorefter den gnavede sig langt ind i et Rugbrød, som Snuden kunde naa. Da det forekom den lidt tørt, drak den et Fad mindre rent Sæbevand, som Tropsførereren lige havde tvættes sig i. — Et Kvarter efter saa det ud som om den skulde sprænges.

Saa var det, den prøvede paa at spise Sukkeret, men for ikke at fremme dens Dødsstund blev Sukkeret begravet i Klitten.

— Ved Lejrbaalet samme Aften sporede jeg en dejlig, branket Lugt. — Det var en, der havde fundet Sukkeret frem og var ved at lave Karameller paa den Spade, vi ellers plejede at grave vor »Terrin« med. — Jeg gik straks derhen og fortalte dem, at det var noget frygteligt Griseri, og Drengene trak sig beskæmmede bort. — Duften fra den varme Spade steg mig imidlertid stadig op i Næsen, og med et sky Blik henimod Drengene trak jeg mig tilbage med Spaden. — —

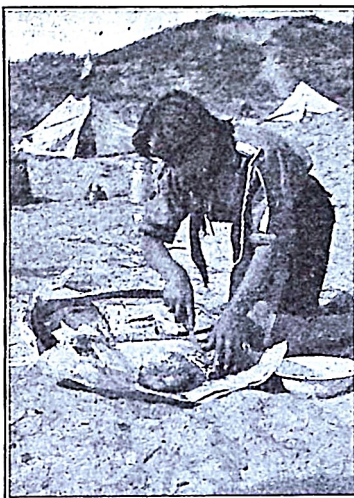
Da jeg kom nærmere Klitrækken, satte jeg Tungen paa Spaden med det smeltede Sukker for at slikke det af — — Oh—ve! — Jeg har endnu Mærke af den Vable, der som et Muldvarpeskud skød frem paa min Tunge. —

Det var ikke ret tydelig jeg sang for ved Lejrbaalet den Aften. Jeg kunde ikke bevæge Tungen, men maatte synge paa Matabelernes Vis (thi jeg har læst, at disse brave Krigere taler ved Hjælp af deres kødfulde Læber samt Strubelaag.)

— — —
Langt om længe faldt jeg i Søvn — og nu vaagnede jeg ved disse syngende Krigshyll!

Da jeg kom ud af Teltet, stod Rektor endnu og sang Vækkelsessange, og hans Søster (Ballone kaldet) og Datter assisterede ham paa Orgelpibe (fra Skolens fysiske Samling) og Tromme (som vi plejede at gemme vore Tvebakker i.) — —

Jeg blev modtaget med haanlige Ord og tvetydige Bemærkninger, men jeg sagde ikke noget, for jeg forstod, at det havde været dem en bitter Skuffel-

TRE
BILLEDER
FRA
LEJREN
MELLEM
KLITTERNE

se, hvis de havde set Flaget vaje paa Valbjerg, da kom cyklende. —

De var nemlig cyklet hjemmefra midt om Natten for at have den Fornøjelse at overfuse os.

Som sagt — det var godt de ikke kom ved 9-Tiden.

H.

— — —
Ovenstaaende interessante Beretning er sendt os fra Fjerritslev.

De Fjerritslev-Spejders energiske Tropsfører, Lærer Hald, har taget de mange smukke og vellykkede Billeder, som pryder denne Side og som taler for sig selv.

Som I vil se, er det en Trop, hvor der arbejdes for fuld Kraft. De mange, morsomme Situations-Billeder giver et Kig ind i Spejdernes muntre Liv og vækker sikkert hos mange af jer Længsel efter Lejrens Eventyr.

EN TYVEKNÆGT • FORTÆLLING AF OTTO JACOBSEN

Arne var 12 Aar og gik i »sjette«. Han spillede Center-forward paa sjettes Fodboldhold, og det vil sige hele Skolens Mesterhold, for lige efter Sommerferien gjorde de Kaal paa femte; senere spillede de ganske vist uafgjort Kamp med de store fra syvende, men allersenest havde de med Glans vundet over syvende ved den anden Kamp. Altsaa var Arnes Hold Skolens Mesterhold.

Det er klart, at Arne førte an paa Legepladsen; naar han ikke var med, var der ikke rigtig Fut og Fart i Lege. Nu efter Sommerferien var der ganske vist en, der forsøgte at gøre ham Rangen stridig. Der var kommet en ny Dreng i Klassen; Knud hed han, og var en af de fede og svære Dreng, der altid »er den«, naar de leger Tagfat med deres Kammerater. Han var stor af sin Alder, 13 Aar, og gik i Jakketoj. Hvorfor han havde holdt op med at gaa i den private Mellem-og-Real-skole, var der ingen, der vidste, med mindre de vilde tro paa den Forklaring, Knud selv gav, naar de spurgte ham: Han gad ikke gaa i den dumme Skole!

Det første Par Dage stillede han sig som alle nye Dreng op ad Muren med Hænderne i Lommen, og det gjorde han, skønt hans Klassekammerater flere Gange opfordrede ham til at være med i den Kædetagfat, de for Øjeblikket var svært optaget af. — Der gik en Uges Tid, og Knud havde levet sig lidt ind i Forholdene, og blandt andet opdaget at det var Arne, det hele drejede sig om i sjette. Det ærgrede ham i Grunden, at den lasede Dreng skulde være Nummer et ikke alene i Frikvarteret, men ogsaa i Timerne. Sandt var det, at Arne i Almindelighed havde Hul paa Strømpen og store klodse Lapper bag paa Bukserne og Bluseærmerne lasede i Kanten; hans Mor gik nemlig paa Arbejde og havde vanskeligt ved at faa det til at gaa rundt. Men mindst lige saa sandt var det, at Arne var den dygtigste af alle Klassens 28 Elever.

Nu var Knud ikke længer nogen ny Dreng; men han vilde stadigvæk ikke lege med. Han stillede sig hen i et Hjørne af Skolegården og havde ikke saa sjældent en Danmarkshistorie eller

Geografi, som han læste meget flittigt i, naar Læreren vendte Ryggen til. Og kom Kammeraterne hen i Nærheden og spurgte, om han da ikke vilde være med til det, de nu legede, svarede han altid: »Saadan en Tøseleg; jeg er ikke noget Pattebarn!« og saa stak han Haanden i Lommen, hvis han ikke havde den der i Forvejen, og raslede med et Par Femører; han havde altid Penge paa Lommen.

En skønne Dag var der ogsaa et Par af de andre Dreng, der havde taget Plads henne i Hjørnet ved Siden af Knud: nu gad de heller ikke lege med mere. De kunde nemlig ikke Trediveaarskrigen, som de skulde høre i i næste Time. Det var noget for Knud; saa snart et af »Pattebørnene« kom ham saa nær, at han kunde raabe dem op, skreg han: »At i gider

løbe og lege med den Las!« De var allesammen klare over, hvem »Lase« var, og Arne blev lynende gal.

Paa Vejen hjem fra Skole gjorde de deres Mellemværende op. — Arne tænkte senere over, hvordan det egentlig var, det gik til. — Det var ovre i Passagen, og alle Klassens Dreng stod og saa til. Knud havde lagt Bøgerne og stod nu og skrævede og bredte Armen ud og ventede vist, at de skulde tage »Livtag«. Det benyttede Arne sig af; han krummede sig sammen, trak Hagen ind og fo' frem med sin knyttede højre Haand og afleverede saadan et Kæbestød, at Knud satte sig ned paa Fortovet og sagde: Svup!! — De andre Dreng hylede og raabte Hurra for Arne; men hvor vred han end selv havde været før, saa var han dog nu ligesom blevet lidt flov ved Situationen: Han havde baaret sig fejgt og raat ad! I Stedet for at staa og tage imod de andres Hædersbevisninger, luskede han hjemad og tænkte saa smaat paa, hvordan han skulde faa det gjort godt igen med Knud.

Arne slog tre Slag paa Døren, og det betød, at det var ham selv, der kom anstigende. Hans lille Søster Karen, der var alene hjemme da deres Mor som sædvanlig var paa Arbejde, kom derfor ogsaa ud og lukkede Døren op.

»Dav med dig, Tulle! Jeg er skrupsulten; er der noget Mad?!« raabte han og masede ind ad Døren og ud i Køkkenet.

»Arne, ved du va'?»

»Nej, det ved jeg ikke; men jeg vil ha' noget Ma'«.

»Jamen Arne, nu skal du høre —. Mor har sagt at jeg maa faa 50 Øre til at købe Fødselsdagsgave til hende for, og ved du va', Arne, jeg har allerede bestemt, hvad jeg vil gi'«.

»Jamen hvornaar er det, det er Mors Fødselsdag?» Arne huggede i sig af Madsen det bedste, han kunde.

»Der er vist ikke uden en Maaned. til,« sagde Karen; hun var kun en 6—7 Aar gammel og havde saamænd Besvær nok med blot at huske sin egen Fødselsdag. »Skal du ikke ogsaa se at faa Lov til at forære Mor noget?»

»Nej, hvad er der ved det;

saa ved hun det jo i Forvejen. Det var da meget morsommere, hvis jeg selv kunde faa samlet nogle Penge, og saa overraske Mor med det til Fødselsdagen, uden at hun vidste en Smule af det i Forvejen, ikkesandt Tulle?»

Det syntes Karen, kunde være akkurat lige meget, naar bare Mor fik noget i Fødselsdagsgave. Arne holdt ligesaa standhaftigt paa sit og spekulerede allerede over, paa hvilken Maade han kunde tjene nogle Penge. Han havde ganske vist talt med Grønthandleren henne paa Hjørnet om at faa en Byplads hos ham; men Mor vilde ikke saa gerne have, at han havde Plads, og derfor var det ikke blevet til noget. — Naa, der var jo godt og vel en Maaned endnu, saa det hele ordnede sig nok. En Fødselsdagsgave skulde Mor have!

Knud foretrak sidenhen at holde sig i Skindet. Ja, det kunde endda ske, at han spurgte, om han maatte lege med, og det fik han altid Lov til, selv om de godt vidste, at han snart vilde gaa sin Vej igen. — Han fik saadan en Hjertebanken og Sting i Siden, naar han løb, sagde han. Arne var kammeratslig og flink overfor ham, som om der aldrig havde været noget mellem dem.

Op saa var det en Dag efter Skoletid, at Knud kom hen til Arne og spurgte, om han ikke lige vilde vise ham, hvordan det ene Regnestykke skulde regnes, han kunde ikke rigtig finde ud af det.

»Jo, har du et Stykke Papir?« sagde Arne; de stod paa Fortovet uden for Skolen.

»Stik lige med hjem, va'; det er bedre at sidde og gøre det derhjemme.«

— Der gik ikke lang Tid, inden Knud igen bad Arne om at hjælpe sig med Regnestykkerne, og det blev snart hver eneste Gang. Fra først af plejede de bagefter at gaa over i Iskælderen, hvor Knud saa gav en Is som Tak for Ulejligheden, senere gav han blot Arne en 25-Øre og sagde, at han selv kunde gaa over og faa en Is, hvis han vilde. De sidste Par Gange havde de egentlig ikke regnet Stykkerne sammen; men Arne havde regnet dem derhjemme samme Dag, som de havde faaet dem for, og havde saa næste Dag givet Knud en Afskrift af hele Udregningen — for 25 Øre.

Arne havde godt en Følelse af, at det var Snyderi, og derfor havde han nu begyndt hver Gang at lave en eller anden lille Regnefejl i sine egne Opgaver, for at det ikke skulde blive opdaget. Men paa den anden Side var han i Grunden ikke saa over, hvad det var, der var Snyderi — for der var da ikke noget ondt i at hjælpe Knud lidt med hans Regne-

stykker, og det var da ogsaa meget pænt af Knud at give en Iskage, naar han da havde Raad til det, og det

havde Knud altid; hans Far var jo ogsaa Handelsrejsende, og der var baade Klaver og Bogskab oppe i Stuen hos hans Forældre. — Saa var der jo ogsaa det med Pengene, dem trængte han netop saadan til; han regnede ud, at han inden Mors Fødselsdag kunde naa at samle halvanden Krone — som han selv havde tjent!

I.

»Saa saa, skynd jer nu lidt med at falde til Ro. Jeg har nemlig en meget alvorlig Sag at tale med Jer om.« Det var Herr Holsted, sjettes Klasselærer, der stod oppe ved Kathedret og søgte at bringe sin Klasses glade Gemytter til Ro.

»Er De alvorlig syg, Herr Lærer?« spurgte en.

»Nej, nej.«

»Skal vi ha' fri?« foreslog en anden.

»Ti nu stille! nej men der er sket det sørgelige, at der to Gange i den sidste Tid er forsvundet nogle Penge her fra Klassen. Jeg siger jer det rent ud: Det er en af jer, der har stjaalet dem! Og jeg siger ikke for meget, naar jeg siger, at jeg ved, hvem af jer, der har stjaalet dem! Men for hans egen Skyld vil jeg bede ham om selv at komme og tilstaa det for mig. Det skal ske i Løbet af Dagen idag; er det ikke sket i Aften, saa bliver jeg nødt til at gribe ind.« Han

saa hele Tiden ned i Kathedret foran sig, og sikken en Forandring der skete med Klassen, medens han talte; de allerfleste sad og maabede og forstod ikke et Suk af det hele, nogle af dem vidste nok, at der var blevet et Par Kroner borte i den sidste Uge; men at Tyven skulde være en af dem selv, kunde de ikke forstaa. Knud nede i Hjørnethavde i Øjeblikket travlt med at pudse Næse og gjorde det saa kraftigt, han ligefrem blev rød i Hovedet af det.

»Og saa skal I have jeres Regnehæfter,« fortsatte Herr Holsted; »her er nu først din, Knud. Det er en Fornøjelse at mærke, hvordan det er gaaet fremad med dig. Du skal nok blive til noget Knud, naar du bliver ved, som du har begyndt. — Men lad mig nu ogsaa se det!« Knud rødmede af Forlegenhed.

»Den næste kan jeg desværre ikke sige det samme om.« Han saa ned paa Arne. »Du har jo tidligere været blandt de bedste; men i den sidste Tid er du jo praktisk talt blevet fuldstændig umulig i mine Fag. Saa sjusket og ligegyldig, at man maa undres over det. — Naa nej, jeg undrer mig for Resten ikke saa meget. Jeg tænker, jeg kender Forklaringen; men jeg ventner som sagt at faa den lidt udførligere i Løbet af Eftermiddagen.«

Da alle havde faaet deres Regnehæfter, tog man Regnebøgerne frem, og i Timens Løb fik Herr Holsted Lejlighed til endnu et Par Gange at minde Arne om, at de vist havde noget at tale med hinanden om inden Aften. Saa snart Timen var forbi, det var sidste Time, skyndte Arne sig hjem.

»Besynderligt med den Dreng, at han ikke er kommet,« tænkte Herr Holsted; han sad hjemme ved sit Skrivebord og rettede Opgaver. »Selvom han maaske generede sig for at tale med mig om det ovre paa Skolen, saa kunde han jo komme hjem til mig. I hvert Fald maa han da være klar over, at jeg mener og har Grund til at mene, at han er en Tyveknægt. — Men han forhærd sig, gør han — han trodser og tænker, at han kan slippe udenom det paa den Maade. — Du tar fejl, lille Arne, du tar fejl! Hvor ondt jeg end saa har af dig, du skal alligevel ikke dø i Synden!«

Herr Holsted tog sin Overfrakke og Hat og begav sig ad Stengade til. Det var allerede helt mørkt og kun med Besvær fandt han Opgangen, hvor Arnes Mor boede. Der var endnu ikke tændt Lys paa Trappegangen, han snublede flere Gange og var nær ved at falde, og inden han naaede helt op paa fjerde Sal, havde han brugt en halv Åesko Tændstikker.

Først talte han med Arnes Mor »under fire Øjne«. Arne blev imens sendt

ud i Køkkenet, men blev kort efter kaldt ind igen.

»Arne, har du nogen Penge hos dig?» spurgte hans Mor. — »Ja.«

»Ser vi det!« sagde Herr Holsted.

»Hvor mange har du, Arne?» — spurgte hans Moder videre.

»En Krone og femogtyve.«

»Hvor har du faaet dem fra, Arne?» Han tav.

»Jamen Arne, min egen Dreng, du maa hellere fortælle Mor det hele, som det er.«

Han svarede stadigvæk ikke.

»Giv mig saa de Penge, Arne.« Hun fik dem og derefter fik Herr Holsted saa det Beløb, han sagde, der var blevet stjaalt i sjette, og efter at han havde gjort en Bemærkning om, at det maatte være svært for Fruen at opdrage saadan en Dreng, sagde han Farvel og gik.

Nogle Dage senere var det Mors Fødselsdag. — Hun vaagnede meget tidligt om Morgen, men det var endnu helt mørkt — og opdagede til sin Forbavselse, at Arne laa og hulkede ovre i sin Seng.

Han havde bogstaveligt talt lukket sig inde i sig selv siden den Aften; hun mærkede, hvordan det gærede i ham, og havde flere Gange forsøgt at komme til at tale med ham; men der var ikke noget at gøre. Han bed Tænderne sammen og tav. Derfor blev hun lidt forbavset lige i Øjeblikket, da hun hørte, at han laa der i Sengen og græd.

»Er du syg, Arne?» spurgte hun.

»Nej,« svarede han kort.

Saa stod hun op, tændte Lyset og gik over til ham. »Hvad er der i Vejen, min Dreng? Fortæl mig, hvad det er, du er ked af,« sagde hun og satte sig ned paa Sengekanten.

»Jeg har ikke stjaalt, Mor; men det var nogle Penge, jeg havde tjent, og som jeg vilde have — købt Fødselsdagsgave til dig for.« Saa brast han igen i Graad, endnu værre end før. Hans Mor sad og saa paa ham og glattede hans strittende Haar. Da Graaden nogenlunde var hørt op, fortalte han alt.

»Duk an tro, min Dreng,« sagde hans Mor, da han var færdig, »at det alligevel er gaaet, som Gud vilde. Det var jo ikke for at gøre Knud en Tjeneste, at du regnede de Stykker; men det var jo, ærlig talt for at faa Knuds Iskager og Femogtyveører, ikke Arne?»

»Jo, det var vist, Mor; men det vil jeg heller ikke mere.«

»Synes du ikke, jeg skulde gaa over og tale med Herr Holsted, Arne?»

»Nej, det maa du ikke, Mor,« sagde han bestemt, »for det kan jeg ikke være bekendt overfor Knud.«

— Selvom Arne ikke havde nogen Fødselsdagsgave til sin Mor, saa blev det dog en af de bedste Dage i hans Liv. Hans Mor var ogsaa glad den Dag.

II.

Der gik en Maanedes Tid, og der var nu kun en Uge til Jul.

En Eftermiddag ringede det paa hos Herr Holsted, og et Øjeblik senere stod Knud i Stuen. »Goddag min Dreng,« sagde Hr. Holsted; »naa, hvordan gaar det? Ja, du har knapt nok været saa flink i den sidste Tid, som i Begyndelsen, men det kommer vel af al denne Julehurlumhej, tror du ikke?»

»Nej.«

»Siger du nej! Hvad er der i Vejen?»

»Det er fordi jeg har snydt...«

»Har du snydt?» »Ja, og stjaalt.«

»Hvad siger Du, Knud! Men Dreng dog, forklar dog, hvad du mener.«

Herr Holsted var ved at gaa ud af sit gode Skind ved den Forklaring.

— og jeg har fortalt mine Forældre det, og de sagde, at jeg skulde gaa her over og fortælle Dem det, siden skulde jeg gaa over hos Arne og bede ham om Forladelse og give ham de Penge, som jeg jo havde stjaalt, og som De fik af ham. Og Herr Holsted, vil De ikke nok gaa med over til Arne?»

»Jeg? Jamen, næ det kan jeg ikke. Nej, det er for meget paa een Gang; det maa jeg først tænke over, før jeg tager nogen Bestemmelse.«

»Jo, Herr Holsted, vil De ikke nok?» blev Knud ved. Til sidst maatte han give efter, og saa fulgtes de ad.

Begge følte sig lige skyldige, ikke mindst Herr Holsted. Da de havde bedt Arne om Forladelse, trak Knud to Kroner op af Lommen og rakte Arne dem; men han vilde ikke modtage dem.

»Jamen, du skal,« sagde Knud, og Herr Holsted tog frem tre Kroner, lagde alle fem og sagde: Værsgo, Ingen Vråll.

»Saa ved jeg nok, hvad jeg vil, Mor,« sagde Arne, »saa vil jeg købe en Julegave til dig for dem!«

STRAALENDE Sol fra en fuld-
stændig skyfri Himmel,
— Havfladen saa blank som et
Spejl. Mægtige Sværme af Flyve-
fisk iler gennem Vandet, skyder
som Pile op i Luften og svæver
graciøst paa udspilede Vinger, —
længere ude tumler en Flok Spring-
gere sig i kaad og munter Leg, og
ganske svagt hører jeg Lyden af
Plaskene, naar deres tunge Kroppe
effter en høj, behændig, baglængs
Saltomortale klasker mod Vandet.

Jeg stod til Rors, da »Henry
Smidt« omkring Middag den 24.
Februar stille og rolig gled over
Linien. Straks efter Middag blev
der livligt oppe under Bakken,
Musikinstrumenter stemmes, og der
kommer et Par af Matroserne rul-
lende med en stor Tønde, som stil-
les op midtskibs, Tønden fyldes
med Vand, Bænke og Stole stilles
paa Rad, thi Skibet kan nu vente
Besøg af Havenes Konge og Her-
sker, — Hans Majestæt Neptunus.

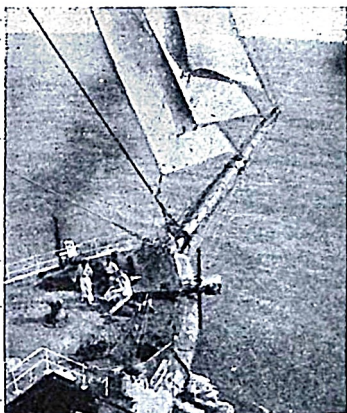
Saa blev jeg af-
løst og maatte sam-
men med tre andre
ulykkelige Ofre ta-
ge Plads paa de u-
døbtes Bænk og an-
dægtigt vente paa
Majestættens Kom-
me. — Kaptajnen
staar paa Broen iført
guldtresset Hue i
Dagens Anledning.
Hej! — en skral-
lende Fanfare fra
Orkestret (2 Violin-
er og en Trækhar-
monika), og se der
— alvorsfuld og
værdig stiger Nep-
tunus fulgt af sin
Dronning over Løn-
ningen og bliver modtaget
af sin Stab, Præsten, Dok-
toren, Barberen, Skriveren
og to mørkt udseende Po-
licemen. —

»Hvor er De Kaptejn?«
lyder det hult fra Have-
nes Hersker.

»0-Grader, Deres Maje-
stæt.«

LINIEDAAB

I sin pragtfulde Træsekstant kon-
trollerer Neptun Skibets Beliggen-
hed, jo, det passer, — Linien er pas-
seret. Et Blik ud over Ofrenes Bænk,
og Forestillingen kan begynde. Een
for een kaldes Daabsaspiranterne

frem og maa gøre Rede for
deres tidligere Sømandsliv.

Under Neptuns kærlige Omsorg
faar man Lov til at se i hans Kik-
kert, om man kan faa Øje paa Li-
nien — Resultat: Ansigt og Krop
driver af rød Frugtsaft, derefter
til Barbereren, hvor Haar og Skæg
smøres grundigt ind i Tjære og an-
dre lignende Substanser. — Kniv,
Saks og Kam er af Træ, saa Be-
handlingen bliver derefter. Saa gi-
ver Doktoren Konsultation, og han
finder alle Slags Sygdomme hos
en, og Lægemidlet bestaar i alle
Tilfælde i rigelig Paasmøring med
Tjære og Piller og Mikstur lavet
af saa delikate Sager som Salt, Pe-
ber, Sennep, Kanel, Karry, Frugt,
Frugtsaft, Tjære, Kakao o. m. a.
Efter at man derpaa overfor Præ-
sten højtideligt har lovet ikke at
ville lade nogen passere Linien,
uden at han bliver døbt, dyppes
man tre — lange, lange, lange Gange
i Tønden og faar sit Navn indført

i Skriverens Proto-
kol. Til Musikkens
Toner vandrer Pro-
cessionen Skibet
rundt, Neptun hen-
vender nogle smuk-
ke Ord til Skibets
Fører og modtager
Indbydelse til at
blive Dagen over.
Det vil Neptun ger-
ne, han ved jo godt
den Filur, at der
vanker Punch om
Aftenen. —

— Hvem skulde
tro, at man ogsaa
paa Landjorden
kunde faa virkelig
praktisk Nytte af
sin Linie-Daabsat-

test? Her er Havnestrejke,
Politi og Soldater i Masse-
vis udkommanderet, alle
Kajerne besat, ingen maa
forlade Skibene uden Pa-
pirer, men et forslagent
Hoved ombord paa »Henry
Smidt« fandt paa Raad.
— Argentinerne staar ikke
saa højt paa Oplysningens

Omraade som vi herhjemme, og det vilde være et ubilligt Forlangende at fordre at Soldater eller Politi kan læse. Daabsattesten er et fornemt Pas, den er af et tilstrækkeligt officielt Udseende med det store trefork-prydede Laksegl over et Stykke udhamret Garn og rigeligt forsynet med Underskrifter i forskellige Stilarter.

Man maa kvæle et stille Smil, naar Lovens strenge Vogtere lader som om de læser Dokumentet igen-

nem for derefter med Honnør at leve det tilbage og tilstede Passage. Der staar dog kun i det, at man er blevet rigeligt indsmurt med Tjære, barberet med en Trækniv, klippet med en Træsaks og faaet Vand over hele Kroppen. Neptunus! Du var fra Tidernes Morgen Hersker over det jordomsuttende Hav, nu strækker du ogsaa Armen udover Land. Du har i alle Tilfælde stor Indflydelse i Buenos-Aires.

Torry Gredsted.

bliver nødt til at være en ren Meister eller Videnskabsmand. En god Gennemsnitsfordring skal stilles og kræves overholdt — først og fremmest af den, der tager Tegnet.

Kort sagt — den gamle Sandhed om, at Kvaliteten ikke maa staa tilbage for Kvantiteten, gældes ogsaa paa Duelighedstegnene Omraade, thi en virkelig Spejder nærer ingen Ærgerrighed for at tage mange Duelighedstegn, Ærgerrigheden ligger i at tage dem godt.

For at fremme Interessen paa dette Omraade — iøvrigt ogsaa Kendskabet til de mere sjældne Duelighedstegn — er Korpsset i Øjeblikket ved at lade udarbejde en Instruktionsbog, indeholdende alle Duelighedstegn.

Paa Engelsk findes allerede en stor og udmærket Bog, og det vilde jo være lettest at oversætte den; men alligevel har vi foretrukket at lade udarbejde en helt ny Bog, idet den langt bedre end en Oversættelse vil kunne passe ind i danske Forhold.

Vi har derfor formaaet Experter paa hvert enkelt Tegns Omraade til udførligt at gennemgaa Tegnet og de Veje, man bør følge, naar man begynder Træningen.

Ved Valg af Experter har vi saa vidt muligt søgt at faa fat paa aktive Spejdere, der jo langt bedre end udenforstaaende vil kunne bedømme, hvilke Fordringer der bør kræves af en Spejder.

Bogen vil udkomme her i »Spejdernes Magasin« som et Tillæg, der kan udtages af Hovedbladet fra Maaned til Maaned for sluttelig at kunne indbindes samlet, naar den er endt.

Duelighedstegnene vil ikke komme i nogen bestemt Orden; der vil blive lagt Vægt paa, at Tegn, der omhandler ensartede Fag (f. Eks. Motormand og Flyver) ikke offentliggøres samtidig, saaledes at der allerede fra Begyndelsen kan blive noget af Interesse for alle.

De første Artikler vil fremkomme i et af de førstkommande Numre af »Spejdernes Magasin.«

Finn Weiergang.

DUELIGHEDSTEGN

Lidt om Duelighedstegn, Duelighedstegnsjægere og en Instruktionsbog i Duelighedstegn.

MAN kan kende en Patrulje paa dens Duelighedstegn.

Vi kender allesammen Historien om Manden, der havde taget saa mange Duelighedstegn, at han til sidst ikke kunde smøge sine Ærmer op, og staar jeg overfor to Patruljer, hvor Føreren for den ene netop lider af denne Skavank, medens der udover hans egne Duelighedstegn i denne Patrulje kun findes et Svampesamlermærke, fordi Patruljen har en Specialist paa dette Omraade, hvorimod samtlige Spejdere i den anden Patrulje bærer — lad os sige Brandmand, Samariter, Botaniker og Lejrsportsmand, ja saa er jeg sikker paa, at jeg i sidste Tilfælde staar over for en virkelig Spejderpatrulje, medens jeg ikke vil sympatisere ret meget med den første. Desværre er sidstnævnte Patrulje lige saa sjælden, som den første er almindelig.

Og her vil jeg benytte Lejligheden til at paatale en stor Fejl hos jer, mine Herrer Patruljeførere. Det er jer — og ikke andre end jer, der bærer Ansvar for jeres Patruljers Uddannelse.

Uddannelsen er ikke noget, man overlader til den enkelte Spejders Forgodtbefindende, hvis vi skal se at komme bort fra alle de mange Rekrutter og 2. Klasses Spejdere, der forlængst skulde have haft Riddersnoren. Spejdere med tre Aarsstjerner og 2. Klasses Emblem

uden saa meget som eet Duelighedstegn er et altfor almindeligt Syn, og den Slags Folk saavel som deres Patruljeførere burde snarest sættes paa Porten — de er ikke bedre værd.

Jeg vil ogsaa kort berøre et andet Forhold.

Undersøger man en »Jæger« mange Duelighedstegn, faar man altfor ofte det Indtryk, at han har bladet sin Spejderbog igennem og afmærket de Tegn, han kunde have Lyst til at faa, hvorefter han har aflagt en Prøve efter en ganske overfladisk Træning.

Enhver Spejder vil f. Eks. være i Stand til at samle de 60 Planter, der kræves til Botanikermærket, at klæbe dem op er jo ingen Kunst; men det er slet ikke Meningen med Mærket, der først og fremmest er tænkt som et Middel til *virkeligt* at lære de 60 Planter at kende.

I skal tage Duelighedstegnene for jeres egen Skyld, og derfor skal I være meget nøjeregnende i Valget af de Mærker, I vil træne til. Der skal være nogen Mening i Træningen, for jeg kan nemlig fortælle jer, at det allerede mange Gange har vist sig, at Interessen for det Fag, paagældende Prøve omfattede, har ført til Valget af en Livsstilling for den, der aflagde Prøven — et Valg, der ellers altid er saa svært.

Naturligvis maa Fordringerne aldrig være saa store, at Indehaveren

PAA EVENTYR I ØSTEN

DET vil sikkert interessere jer Drengte at se omstaaende Billeder som en ung Dansker — *K. P. Albertsen* — har taget paa sin farefulde Rejse i Mongoliet, hvor han som Udsending fra Store Nordiske Tele-

legrafselskab inspirerer Telegraflinien fra Peking Nord paa. — Kunden der har Eventyrblod i Aarerne, vil være skikketilpaa-tage sig et saadant Arbejde, der kræver baade Mod og Udholdenhed. Som eneste Europæer blandt en Flok stridslystne Mongoler og Kinesere, der indbyrdes ikke er de bedste Venner maa han stadig være paa sin Post; og mange er de spændende Oplevelser og farefulde Episoder, han kan berette om fra sin Færd over de vidtstrakte Ødemarker. Paa et af Billederne ser I et prægtigt Hovede — »Ørkenski-bets Gallionsfigur« — paa et andet en Flok belæssede Kameler, der gaar i Lejr. De to fornemt udstafere Ungmøer — med den mær-

kelige Hovedbeklædning — er ikke mindre end Prinsesser i Stadstøjet,

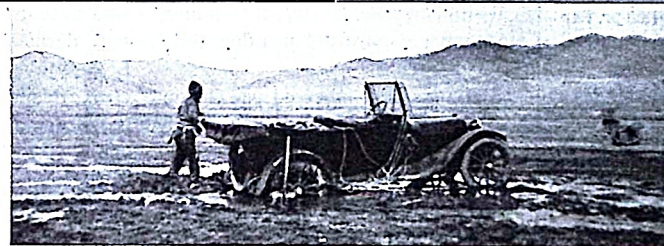
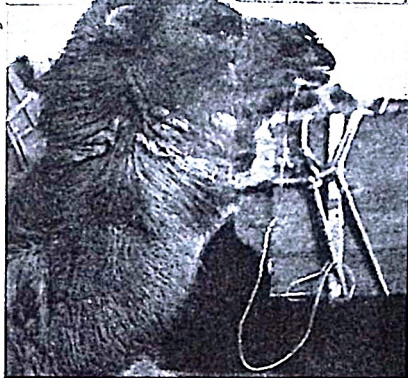
stærke Okser. — Intet Under, om manges en dansk Dreng føler Ud-længslerne vokse, naar han gennem saadanne Billeder faar et lille Glimt af den store Verdens Eventyr. —

Fra gammel Tid har danske Dreng-

følt, at deres unge Sind og Tanker droges mod det fremmede, mod det ukendte — ofte har de staaet ved Havnemøler og stirret efter de stolte Skibe der drog ud paa

Langfart — og i deres stille Sind voksede Længslen efter engang at komme med. Mange unge, energiske, arbejdsdygtige Danskere fulgte denne Længsel — rejste ud og gjorde deres Land Ære ved det Værk de øvede under fremmede Himmelstrøg. —

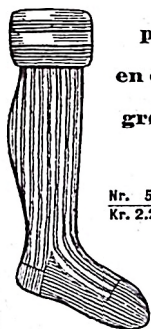
Men *det* skal I huske: — Kun den, der har dygtiggjort sig i sit Fag og kun den, der ejer urokkelig Vilje til at ville noget, til at tage fat med Næverne, vil kunne klare sig under de alt andet end lette Forhold, som »Eventyret« medfører.

og det aflange Lejrprospekt vil give jer et godt Indtryk af Ensomhedens Storhed. Allermest spændende er maaske Fotografiet med Bilen, der stod fast i ti Timer paa den sumpede Slette, og som tilsidst maatte slæbes ud ved Hjælp af

SPEJDERSTRØMPER

prima sorte
med
en eller to hvide
eller
grønne Striber
paa
Borten.

Nr. 5 6 7 8 Voksne
Kr. 2.20 2.35 2.75 3.00 3.50

Løse Borter til
Strømper
Kr. 1.00 pr. Par

Flagfabrikken
G.L. Jørgensen

MACKINTOSH'S TOFFEE DE LUXE

(LUKSUS CARAMEL)

er uundværlig under
Lejrliv og paa Marschure
Spørg Britt. Spejdere
Faaes i Konfek-
tureforretn.

Engros hos:
THORVALD JENSEN
STORMGADE 35 - TEL. B. 7120

N. THORSØE-OLSEN
BOGTRYKKERI
KØBENHAVNS DIV.
for Tryksager

Leverandør til
Billigste Kilde

VÆRBEREDT!

I Avisen kunde man for nogen Tid siden læse nedenstaaende:

Livsfarligt

kvæstet under et Par løbske Heste.

»Iaftes ved 6-Tiden løb et Par Heste fra Mælke-riet »Enigheden« løbsk ude ved Slangerup-Banen idet de blev bange for Toget.

Kusk Larsen, der bor Baggesensgade 42, gjorde Forsøg paa at standse Hestene ved at kaste sig imod dem, men han blev væltet om og slæbt med.

Han var meget ilde tilredt, og Lægerne paa Bispebjerg Hospital, hvortil han blev bragt, ansaa hans Tilstand for betænkelig.

Det er en farlig Ting at forsøge at stoppe løbske Heste, selv om man forsøger at gøre det paa den rette Maade.

Mange Folk løber ud paa Gaden og spreder Armene ud, som om de paa den Maade kunde faa Hestene til at standse. Det er galt. Og det var det Kusk Larsen gjorde. Heste i den stærke Fart vil vælte ethvert Menneske over Ende, som det møder paa sin Vej. Man kan lige saa godt forsøge at standse et Tog ved at smide sig ind foran Lokomotivets Hjul.

Læs *Spejderbogen S. 153*: Der staar der: »Man skal sætte sig i Løb i samme Retning som Hestene, allerede inden de er i Højde med

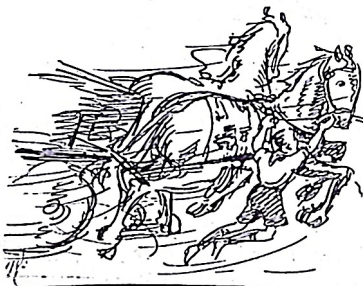
En, se at komme op paa Siden af dem og gribe fat i Vognstangen

eller Selen med den ene Haand — for at man ikke skal falde — medens man med den anden tager fat i Tøjlerne og søger at trække Hestens Hovede nedad. Hvis det ikke lykkes, skal

man trække Hovedet om imod sig, indtil man faar Hesten vendt mod en Mur eller et Hus.

— Dette er imidlertid ikke let at gøre for en Dreng, fordi han vejer saa lidt.

Det gælder om at »være beredt«. Derfor maa man først vide, hvad der skal gøres (her er det desuden rart at vide, hvad der ikke skal gøres; se Udklippet fra Avisen), dernæst skal man se at faa Lov at øve sig paa at standse en Hest, der ikke er løbsk; derved lærer man at løbe op til en Hest og lærer at gribe støttende med den ene Haand paa Seletøjet og Tøjlerne med den anden.

Som sagter det ikke let for en Dreng at stoppe en løbsk Hest, men derfor er der alligevel Brug for en Spejders resolute Optræden.

Se dig hurtigt omkring, om der findes Børn, der

er i Fare og faa dem hurtigst muligt bragt i Sikkerhed, enten paa Fortovet eller i de nærmeste Gade-døre.

Aarets Jule-Good-Turn.

Gen. Baden-Powell beder Jer gøre sig en Tjeneste.

Jeg tror det er første Gang, at Sir Robert direkte har henvendt sig til Spejderne hele Verden over og bedt dem gøre sig en Tjeneste, og jeg føler mig derfor ogsaa overbevist om, at der ikke findes en dansk Spejder, som ikke vil være lykkelig og glad over at kunne faa Lov til endelig at udrette noget for den Mand, som han kan takke for at han i Dag er Spejder.

Hjælp Flygtningene fra Lilleasien.

Som I ved, har Begivenhederne i Lilleasien og Østtrakien bevirket, at 700,000 Mennesker har maattet flygte over til Grækenland, hvor man nu tager sig af dem i forskellige Dele af Landet. Blandt disse Flygtninge findes der naturligvis en Masse Børn og mellem disse Børn er der ca. 2000 Spejdere. Alle disse Spejdere er i Øjeblikket hjemløse og i den største Nød. Ingen af dem har andet end de Klæder, som de staar og gaar i og med den kommende Vinter betyder dette den sikre Død for en Masse af dem.

Send dem Klæder og Skotøj.

Sir Robert beder om I ikke vil samle nogle Klæder og noget Fodtøj og sende det ned til Børnene blandt Flygtningene i Grækenland.

Jeg vil foreslaa, at I ordner Sagen paa den Maade, at hver Trop eller Flok for sig foretager en Indsamling og inden Jul afsender Tøjet til nedenstaaende Adresse. Klædernes Uddeling vil blive foretaget af den græske Spejderchef Kaptajn Pteris. Alle Pakker skal sendes til

Nikis II, Athen, Grækenland.

For at vi bagefter kan meddele Sir Robert, hvormeget vi allesammen har sendt afsted, beder jeg Jer samtidig med at I afsender Pakkerne paa et aabent Kort meddele Hovedkvarteret, hvormeget I har sendt af Sted.

Dansk Røde Kors hjælper Korpset.

Dansk Røde Kors har stillet et Beløb til Raadighed for Korpset til Hjælp ved Afsendelsesomkostningerne. Troppe, der ikke selv kan klare disse, vil kunne indsende Ansøgning til Korpset om at faa betalt en Del af sine Omkostninger.

Kong Georg af Grækenland sender Jer en Hilsen.

Kaptejn Pteris, den græske Spejderchef, har fornylig meddelt os, at Kong Georg af Grækenland har overtaget Protektoratet over det græske Spejderkorps og Stillingen som Præsident for de græske Spejderes Korpsraad.

Kong Georg sender Jer ved denne Lejlighed alle sine bedste Hilsner og udtaler sine bedste Ønsker for det danske Spejderkorps i Fremtiden.

En rigtig glædelig Jul og et godt Nytaar, Drenge!

Jeres hengivne

TRIFOLEUMS MÆLKEFORSYNING

leverer altid prima, velsmagende Mælk fra
store Mønstergaarde

som altid staar under Tilsyn af
Selskabets egne Dyrlæger.

Telefoner: Central 9204, 9205 og Godthaab 2576

Paa **Rata**-Støvler

din Gang

gaar du godt,

blir smidig, let og flot!

LITTERATUR

Bøger for unge Piger.

Der er hos Gyldendal udkommet en Række Ungpigebøger, skrevet af danske Forfatterinder; et Par af dem skyldes endda helt nye Navne indenfor Ungpigelitteraturen: *Annette Brun*, hvis Bog hedder »Lenes bedste Kammerat«, og »Splint« af *Britta Berner*. »Lenes bedste Kammerat« er en virkelig sund og frisk Bog, som det er en Glæde at henlede Opmærksomheden paa; dens Skildringer er baade muntre og rørende og altid ægte og forstaaende. »Splint« er ligeledes en Fortælling om en sød, ung Pige; hendes Glæder og Genvordigheder er levende og naturligt skildret, og Bogen er helt igennem kvikt og elskværdigt fortalt. Den er illustreret med nydelige Pennetegninger.

Blandt de nye Udgaver af ældre Fortællinger genser man med Glæde *Valborg Dahls* to Bøger »Frøken Foraar« og »Skolepiger« og *Olga Otts* »Grethes Dagbog«. Disse Bøger er i Forvejen kendt og skattet.

Som disse Bøger her foreligger, fikt udstyret, med smukke farvetrykte Omslag og til en billig Pris, egner de sig i særlig Grad som Gaver til jeres Søstre.

Børnebøger.

Hvis du har en lille, guldlokket Søster eller en lille, sød Bror, som du gerne vil glæde med en Julegave, kan du næppe finde en bedre Bog end »Lillebror paa Langfart«. De smaa Søkende vil klappe i Hænderne af Begejstring, naar de ser *Else Beskovs* henrivende Tegninger og hører Beretningen om Ole og Bamse, der drog udenlands, mens Mor sendte længselsfulde Blikke efter dem. Er Søster og Bror for store til Billedbøger, saa køb *Oluf Rothes*: Fra Eventyrets Verden. Ikke mindst *Louis Moes* pragtfulde Illustrationer er Prisen værd! (Gyldendals Boghandel).

Grimms Eventyr (ved *Carl Ewald*) er udkommen i en ny, stor Udgave, rigt illustreret og paa godt Papir. Den behøver vel ikke at anbefales? (Gyldendals Boghandel).

Sofie Breum: I den grønne Slæde. (Aschehoug).

Sofie Breum, der er kendt fra Bøger som »Arven« og »En Herregaardsfrue«, har udgivet en Række Historier for Børn. Med Glæde følger man med til Eventyrhuset i Odense, til Riget, hvor Prinsessen, Trolden og den tapre Stjernetyder bor, og til Julemors Stue — og dobbelt levende bliver Skildringerne paa Baggrund af *Anna E. Munchs* smukke Tegninger.

ACADEMIET FOR SPROG OG HANDELSFAG

(C. Dindler Hansen & Ejnar Larsen)

Peder Skramsgd. 24 KØBENHAVN Telefon Byen 3195
Translator, Korrespondent-, og almindelige Sprog-Kursus i alle Sprog.
— Stenografi — Maskinskrivning — Bogholderi og Regnskabsvæsen. —
Anerkendte Faglærere — Oversættelser — Forlang Program

Sprog-
og Handelsfag
Program
udleveres og sendes.
Telef. Byen 7005

SCHLOSRICHS
INSTITUT
RAADHUSPLADSEN 4

Korrespondenteksamen
Engelsk, Fransk
Tysk
Telef. Byen 7005

Telefon: 5296 - Fri Notering. **Kager, Is,** Telefon: 5297 - Fri Notering.

Marcipan, AUX PETIT FOURS Confitures,

Østerbrogd. 52. Udfor Sortedamsd.

Varerne udbringes selvfølgelig, overalt. **Det bedste!** Forretningen har ingen Fillaer.

CHR. H. LEMNITZ

GL. KONGEVEJ 122 (v. Bülowssvej) TLF. VESTER 4020

FREDERIKSBERG
VOKSDUG- OG LINOLEUMSFABRIK

Voksdug - Linoleum - Galoscher - Regnfrakker

GRUNDLAGT 1898

FRADIVISIONERNE

Aabenraa Kolonne.

En munter Dag som Spejder.

Det var en Lørdag Eftermiddag, at vi alle blev kommanderet til en Tur om Søndagen. Sikken en Glæde, da vi fik at vide, at den skulde gaa til Løgumkloster, og saa endda paa en Lastbil. Forberedelser blev truffet.

Vi skulde indkvarteres der i Spejdernes Hjem. Allerede i den Henseende var der tre, som vakte Opsigt. Det var Erik Jans, Frede Springborg og mig. Vi tre, »Kløverbladet«, holdt godt sammen indtil sidst. Vi sagde nu, at vi ikke vilde indkvarteres.

Endelig kom Søndag Morgen. Kl. 6½ stod jeg op af Sengen, og fik Kaffe og et Rundstykke slugt i et Par Minutter. Pludselig raaber Fred, som bor ved Siden af mig, om jeg vilde med deres Lastbil til »Kloster« (sædvanlig Tale). Det vilde jeg jo gerne. Altsaa nu kun fem Minutter til. Rygsækken med Mad, Overfrakke og et Tæppe kommer over Skuldrene, og af Sted gaar det ind i Fredes Gaard. Vi stiger paa og kører. Endnu et Farvel til Far og Mor.

Oppe paa Nørretorv staar allerede en hel Flok Spejdere og nogle Førere. Vi venter endnu »Preisler og Wieses« Bil. Divisionschef Rosent er ogsaa til Stede og hilser paa os. Lille Jans er ikke glemt. Han kravler op til os. Divisionschefen befaler, at alene Musikken skal køre i Springborgs Bil, og alle de andre skal køre med »Rumpelkasteren«. Pengene (1 Kr.) bliver indkasseret af Lorentz Hansen, som er vor Tropsfører. »Kløveret« var paa Udkig efter den anden Lastbil. Endelig kom den. Fra de forskellige Tropsførere lød det: »Trop, træd an! Til højre ret!« og andre Kommandoer. Der var tre Bænke paa Bilen. Rosent tog Plads foran hos Chaufføren, og »Treklovet« er atter sammen. Gudskelov, nu var vi alle Mand uden Undtagelse paa Bilen. Et Signal, og de to Automobileer sætter sig i Bevægelse med Retning mod Kolstrup og ad Røde-Kro til Springborgs Bil maatte køre bagved, da denne kunde køre 60 km i Timen og vor, altsaa Preislers, kun 15, højst 25 km. Vi sad da godt og hyggeligt i den forreste. Af og til vinkede vi til hinanden mellem de to Biler.

Op ad Skedebjergbakken gik det meget langsomt; men bagved var der jo næsten ingen Bakker mere. Jeg fik min Rygsæk frem. Heri befandt sig Æbler »en gros«. Erik, Fred og jeg spiste dem for størsteDelen. Naturligvis fik de andre ogsaa nogle. Paa Grund af Farten blev det imidlertid koldt paa den aabne Bil; derfor trak vi vore medbragte Overfrakker paa

og slog Tæpperne omkring os. Nu sad vi rigtig godt. Vejen førte os i en mægtig Bue omkring Røde-Kro paa Grund af Vejopbrydning. Da vi nu var paa lige Landevej, tænkte vi paa at hejse Tropsstanderen. Dette gjorde vi da ogsaa. Vinden blæste stærkt, saa »Lappen« flagrede ordentlig oppe paa den simple Stang. Videre henne paa Vejen hørte man saa et Skraal fra alle vore Drengene: »Stop, stop, den bageste Bil er punkteret!« Bilen holdt, men i det samme hed det: »Kør bare videre, alt i Orden!« Saa var den alligevel ikke »pladset«. Det var Køleren, det var galt med. Efter Ønske fik vi da Musikken til at spille et Stykke paa Bilen. Det varede saamænd heller ikke længe, før vi kunde se Maalet. Vi blev meget glade. Snart saa vi nogle Spejdere. Det var Løgumkloster-Troppen, der kom os i Møde. Denne stod opstillet i Række og hilste paa os med et Raab.

Vi steg nu alle af Bilerne og opstilledes tropsvis. Musikken begyndte at spille, og hele Koret satte sig i Bevægelse. Vi marcherede, med Løgumkloster-Spejderne i Spidsen, gennem hele Byen med fuld Musik. Oppe paa Markedspladsen, en lille, grøn Græsplæne med en Karussel, gjorde vi Holdt. Tropsraadsformanden for Løgumkloster-Spejderne foretog derpaa Indkvarteringen. Erik, Fred og jeg sagde, at vi var indkvarterede. »Det er godt!« lød Svaret, »stik af!« Hvor glade vi blev. Vi styrtede op til »Postgaarden«, en Gæstgivergaard. »En Kaffe, to Tel« skreg Jans. Henne i et Hjørne ved et stort Vindu stod der et Bord med fire Stole. Der satte vi os og pakkede Mæden op paa Bordet. Vi ventede ikke, indtil det bestilte blev bragt efter vort Ønske. Kaffen dampede; den skulde jeg »hal«. De andre tog Teen. Under Grin og Hyl drak vi da ud. Omsider kom vi i Snak med Gæstgiveren og hans Kone. Da de fik at vide, at jeg var i Familie med den forhenværende Ejers af »Postgaarden«, blev de meget venlige imod os.

Vi drak endnu en Sodavand og en Dobbeltøl, som vi havde bestilt under kraftig Ringning med Bordklokken. Saa forsvandt vi.

Paa Markedspladsen var der Spejder-Musik fra Kl. 2—2½. Vi samlede nu igen, og det gik ud til en Skole tæt ved Kloster. Her ventede Kaffen og mange Kager. »Det muntre Hjørne« dannedes af os tre, »Kløveret«. Min Stol brast sammen, ved at Bunden gik ud af den. Endelig kom Kaffen, men vi spiste mest Kager. I vort Hjørne var saadan en Støj og Latter, at man vendte sig om imod os. Efter Spisningen saa vi paa en Fodboldkamp. Kl. 4½ mødtes vi udenfor Gaarden, og

et »Hurra« blev udbragt for Forstanderens Kone.

Kl. 5 var vi igen paa Markedspladsen, hvorfra den ene Bil maatte køre hjem, da den ingen Lygter havde med. Altsaa blev nogle kommanderet til at skulle hjem Kl. 5. Deriblandt var Jans, Springborg og jeg. Vi blev udnævnt som Førere for hele Menigheden, og Kl. 6½, da det allerede var mørkt, kørte vi ind i Aabenraa.

Denne Dag vil vi vist sent glemme, og vi maa takke Førerne for den dejlige Tur.

Korporal Valmar Andresen,
Spejder Nr. 18, 3. Patr., 1. Aabenraa.

1. Bandholm Trop.

Søndag den 24. September afholdt 1. Bandholm Trop Bazar paa Byens Hotel med mægtig Tilslutning. Omegnens Landboere havde givet Fjerkræ, og blandt de store Gevinster var en Cykle, en Gris og en Kalv.

Spejderne sang Spejdersange, og et Par lokale Skuespillere opførte »Hans og Trine«.

Da alt var udsolgt, viste Overskuddet at beløbe sig til 1000 Kr., hvorefter Troppen afholdt et vellykket Bal.

Bdh.-Spejder.

Se her!

»Pastvang« paa Møen.

Paa Møen har i denne Sommer været 20 Troppe i Lejr. Fordelingen var saaledes: 8 Troppe paa Liselund, dels i Parken ved Skredet, dels i Skoven ved Pomlerende. De andre 12 Troppe paa Klintholmen i Jydelejet.

10 Troppe tilhørte Det danske Spejderkorps, 6 Troppe tilhørte K. F. U. M., 2 Frivilligt Drengforbund og 1 Frelsens Hærs Redningskorps.

Trods den meget vaade Sommer herskede der den bedste Stemning i Lejrene, og det var en stor Fornøjelse at aflægge Besøg der. Jeg har haft Lejlighed til at gøre mange af vore udmærkede Føreres Bekendtskab, og saavel Ejeren af Liselund, Hr. Baron Erik Rosenkrantz, som Ejeren af Klintholm, Hr. Godsejer Scavenius, har udtalt deres Tilfredshed med saavel Førerne som Drengene. Kun i et enkelt Tilfælde er ført Klage over en uordentlig efterladt Lejrplads. — Det glæder mig at kunne sige, Troppen tilhørte ikke vor Organisation.

En enkelt Trop fortjener at blive omtalt for et veludført Redningsarbejde, 2. Sct. Georgs Trop. Troppen laa ved Skredet paa Liselund. Ved Natte-tid hørte Føreren, Rosenstand, Raab om Hjælp — nede fra Skredets Dyb. Rosenstand allarmede øjeblikkelig

sine Drengene, og selv skyndte han sig ned i Skredet. — Det var en Herre, der var gaaet vild, og i Mørket var han styrtet ned. Rosenstand hjalp ham paa Benene, men maatte holde ham, da han i Vildelse stadig vilde styrte sig ud igen. Med Redningsreb lykkedes det Troppen at faa Manden op, og de transporterede ham saa op paa Hotellet i Forpagtergaarden, hvor han var Gæst.

Føreren Rosenstand er meget ung, Gymnaslast, og det var første Gang, han var i Lejr som Fører. — Drengene var alle af de yngste, lutter Smaadrenge, derfor skal ogsaa 2. Sct. Georgs Trop vide, at de har udført et godt Redningsarbejde, der staar som et godt Eksempel.

Som vel alle vore Spejdere ved, fra vore forskellige Blade, er der i Aar indført *Pastvang* paa Møen — ingen Trop eller enkelt Spejder maa slaa Lejr paa Møen uden *Pas* — efter en mellem Korpset og de møenske Ejendomsbesiddere afsluttet Overenskomst. Ejeren forlanger, at Førerne ved Ankomsten foreviser Passet. Denne Pastvang vil fremtidig blive gældende for alle Organisationer.

Som Formand for »Møens Kolonne« har jeg paataget mig Ordningen af *Pas*, men jeg vil slaa til Lyd for, at Troppene i god Tid bestemmer, hvor de skal ligge i Sommerlejr, og for Møens Vedkommende indsender Anmodning om *Pas inden 1. Maj*. Anmodningen maa vedlægges 60 Øre i Frimærker til Porto m. m. Saasnart Tilladelsen fra Ejendomsbesidderen foreligger, tilsendes Passet Troppen.

Hr. Godsejer Scavenius vil fremtidig forbyde al Gravning og Baalbrændning i Jydelejet, der gaar Aar og Dag inden Grønsværet atter dækker, og han vil ikke have Jydelejet ødelagt. Saa maa Spejderne nøjes med Udflugter til Jydelejet og Klintholm — men der er saa mange andre herlige Lejrpladser — vi har Skov og Strand allevegne paa Møen.

Stège, den 6. Novbr. 1922.

Anna Bülow,
Kolonneaadsformand.

Hvorfor rykker Troppene ikke i Efteraar-lejr?

Det er mærkeligt at se, hvor faa Troppe, der benytter Skolernes Efteraarsferie til at tage paa Lejrtur paa denne Aarstid, der maaske er den skønneste.

Undertegnede har nu med sine Spejdere foretaget Ture i Efteraaret de sidste fire Aar og har nu overvundet hovedrystende Mødres Bekymring for deres Pøder. Vel er det koldt — det fryser flere Grader om Natten — men naar blot man har tilstrækkeligt med Tæpper og Halm og saa bunker sig sammen, saa mange der kan være i Teltet, har man det om Natten ligesaa varmt som om Sommeren.

Det er meget koldt Morgen og Aften, og derfor staar vi først op Kl. 7½ og gaar tidligt til Køjs.

— »Vedels Egne« holdt Lejr nu i Efteraarsferien paa Kullen og havde den Glæde, at Spejderkammerater fra andre Troppe deltog (fra Haderslev og Øregaard.)

Vi havde rejst Teltene paa Herregaarden Balderups Jorder, højt tilvejs i en Birkelund med pragtfuld Udsigt over Klipperne og det blaa Hav.

Vi foretog lange og spændende Ture i Omegnen. Snart klatrede vi op ad stejle Klipper, snart banede vi os gennem uvejsomt Krat og snart vandrede vi langs de graa Stenskel og tittede ind i de rødmaalede Trøuse og metertrykke Kampestenslænger.

Næsten ingen Mennesker mødte vi, men sporede desto mere Vildt og Fugle. Og Dagen var varm som en Juledag med skinnende Sol. Nu er vi vendt hjem og kan atter tage fat i Skolen med fornyede Kræfter.

Jørgen.

Nyborg Trop

afholdt i Dagene fra d. 27. Juli til d. 31. Juli sin aarlige Sommerlejr paa Gl. Klingstrup, Vejstrup St., og havde trods det daarlige Vejr en god og fornøjelig Tur som alle var glade for.

Med Spejderhilsen
H. Larsen.

Et Par Dage efter dette lille morsomme Sammentræf stod jeg med bankende Hjerte foran et Skilt: »*Pfadfinderheim*« (Spejderhjem). Jeg kom hen til en hyggelig Barak, som var helt bedækket med Opslag om, hvordan man kunde overnatte der osv. osv. Jeg gav mig til at studere disse, og opdagede at Føreren hed Kurt Mair. Jeg blev af en »ung Herre« med Spejderlillie i Knaphullet vist ind i et Kontor, der var bedækket med Patuljestandere, Spejderhatte og do. Lillier. Tropsføreren, en ung tyveaarig Mand, spurgte om mit Ærinde. Jeg begyndte med at spørge om de danske Spejdere, men de var bortrejst. Vi sludrede saa og Enden blev, at jeg fik Lov til at deltage i Troppens Øvelser osv.

Glad vandrede jeg hjem. Jeg tænkte paa mine mislykkede Forsøg paa at komme sammen med Spejdere i Italien — dette var lykkedes.

Nogle Dage efter modtog jeg en Indbydelse til at deltage i en to Dages Øvelse.

Den gik storartet. Det var morsomt at lære disse Spejdere at kende. De var mindre øvede end de danske i at slaa Telte op o. l. Det var meget interessant for mig som dansk Spejder at være med til deres Lejrbaal og høre deres Fører tale der. De sluttede Lejrbaalet med oprejst at synge den tyske Nationalsang: »Deutschland, Deutschland über alles«. Det var underligt for mig at staa der blandt disse vildt fremmede Drengene og høre den. Jeg tænkte paa, naar vi hjemme stod Haand i Haand og sang: »Der er et yndigt Land«, ligesom her: Jeg følte mig straks som hjemme blandt disse Spejdere.

Næste Dag var der en storartet tilrettelagt Terrænøvelse. — Jeg blev indbudt til at deltage i deres Sommerlejr, og jeg modtog Indbydelsen.

Vi startede denne i Regnvejrs; men Føreren sagde, at det var bedre at starte i Regn og saa faa Solskin i Lejren end omvendt.

„Engang Spejder — altid Spejder!“

Fra en 14-aarig Spejder, der opholder sig i Udlandet, har vi modtaget:

EN Dag traf jeg fire Spejdere i Innsbruck. Jeg blev meget glædelig overrasket, da jeg ikke havde set Spejdere i mange Maaneder. Jeg sprang straks hen til dem og spurgte, om de havde Trop i Byen, sagde at jeg var dansk Spejder og

... »Er De en dansk Spejder???« spurgte den ene. »Vi er osse danske,« fortsatte en anden paa Dansk.

Jeg fik nu at vide, at de var paa Tur, og sov for Tiden paa en *Spejderbarak* i Innsbruck. *Spejderbarak*? Saa var der altsaa alligevel tyrolske Spejdere i Byen? Ja, det var der, — og Barakkens Beliggenhed blev vist mig paa et Kort.

Jeg kom til at synes godt om deres Fører, Kurt Mair, og fik at vide om ham at han var *den østrigske Spejderchef!*

Jeg fandt ud af, at selv om de tyrolske Spejdere ikke var saa øvede som de danske, dygtige var de skam!

Det morede mig ogsaa at gøre Tjeneste som Kokkedreng hos dem.

Jeg stiftede ogsaa Bekendtskab med de østrigske Pigespejdere; de var ikke saa tossede, men lidt for grønne endnu.

Jeg kunde have Lyst til altid at gaa i Uniform, man oplever saa mange pudsige Ting.

I Italien er jeg bleven antaget for at være fra mange forskellige Lande, men naar jeg gik i Uniform, var jeg altid Amerikaner.

To Gange er der bleven gjort Honnør for mig i Innsbruck, en Gang af en Droskekusk og en Gang af en Jernbanekonduktør.

Jeg har taget »Tolkemærket« i Tysk, men det morer mig at »praktisere« paa andre Sprog, for her taler jo alle Tysk. Det er grumme lidt Italiensk jeg kan, og mine engelske Kundskaaber er heller ikke ret store, men det glæder mig alligevel, naar en Italiener ikke ved Vejen og hakker sig frem paa Tysk, og han saa hører, at jeg kan hjælpe ham i hans Modersmaal. Paa lignende Maade har jeg ogsaa hjulpet Englændere.

En Aften gik jeg i Stjerneskin i en Gyde i Steinach (den Landsby, hvor jeg bor) og tænkte paa jer, derhjemme. Da hører jeg pludselig kendte Toner. Mine Tanker hen sætter mig til en dansk Sommerlejr, og jeg vækkes ved Reveillens Toner. Minsandten, sidder der ikke deroppe én og blæser Reveillen og alle de andre Melodier ud i den stjerneklare Nat? Jo vel, men hvor har han lært dem fra??

Jeg lover mig selv ved min Spejderære, at dem, der kan blæse saadanne mindeopvækkende Melodier, dem vil jeg altid høre til.

»Engang Spejder, altid Spejder!«

Arne.

Grøn Patulje.

Blandt Stenaldertidens Vildmænd

HØRT imod Nord vokser Granen og Birken. Granen ser saa lun og varm ud, at man synes, den kan slet ikke fryse selv i det barske Klima deroppe. Underligt derimod

er det, at den lyse, lette Birk ikke har givet op paa Vejen, der hvor Bøgen og andre Løvtræer gjorde Holdt, men har været den dystre

Grans Rejsekammerat helt til Vejs Ende. —

— Jeg kom forleden Dag til at tænke paa det underlige i, at netop de to Træer var fulgte ad. — Jeg havde søgt Ly under en gammel Eg, det mest gæstfri af alle Træer, for det huser 1100 forskellige Slags smaa levende Væsener; en rigtig dejlig gammel Eg var det, saa gammel, at jeg er sikker paa, at dér hvor jeg sad, har der engang siddet disse skæggede Vildmænd, som vi nu kalder Stenalderfolket, klædt i loddent Skind, ja maaske har de her ligget paa Lur med deres Buer efter Bytte.

Og jeg tænke paa, hvor godt det var for disse Vildmænd i Landene deroppe mod Nord, at Birken og Granen havde fulgte ad. For de to Træer gav netop alt, hvad der var nødvendigt.

Baalet, der skulde varme, og Baalet der skulde lyse i Natten for Menneskene, kunne skabes af disse to Træer. Med Birketræ kunde der laves Ild ved Gnidning (se Anvisningen i forrige Nr.), og naar der

var skabt en Glød, lod man den tænde an i den tørre Birkebark, hvorefter et Baal, bygget op af Gran, snart knitrede muntert. Og galdt det om at lave en Hytte, var

den dejlige tætte Gran god, ja, Bue og Pil kunde laves af Gran. Buen varen Gran-gren og Bue strengen en Gran-rod, medens Birkeroden

blev brugt til at binde Stenoksen fast paa Birkeskaftet med. Dog gravede man ofte Øksehovederne ned ved en Granrod, saa voksede Roden uden om Stenen paa begge Sider; det gav den bedste Økse.

Endog Kanoer kunde laves af Birk og Gran. Hele Stativet lavedes af Grangrene bundet sammen med Rod, hvorefter dette Skelet blev beklædt med Birkebark.

Jeg saa i Tankerne to af disse Vildmænd skubbe Kanoen i Vandet, da jeg pludselig blev revet ud af disse Betragtninger ved et Brag i Nærheden. Det var en Elmegren der faldt ned, skønt Vejret var saa stille, at det slet ikke susede i de to Poppeltræer i Nærheden. — I al Almindelighed er jeg ikke Uvenner med Elmetræet, men jeg sætter ikke Pris paa dets Spøgefuldhed som Vært. Bedst som man ligger og hygger sig under det, lader det en Gren dumpe ned. Mit Telt har en Flænge fra den Gang, halvrund, som en Mund, trukket op til et bredt Grin, og naar vi, Teltet og jeg hører en Elmegren falde, smiler vi begge.

SILKEHUSET

th. I. R. SCHJELDERUP'S EFTER.

Vimmelskaffet 39-41

STORT UDVALG I

Herre Silke Bindselips
Herre Silke Sokker
Herre Silke Undertøj
Herre Silke Motor
Scarfs

Ima
Spejderhorn

Kr. 18,00 og
Kr. 20,00

STØRSTE UDVALG
I MUSIKINSTRUMENTER OG
TROMMER

William Farre,

Amagertorv 16 Telefon 6636

KJØBENHAVNS MÆLKEFORSYNING

Telf.
310
954

Telf.
310
954

Kører med
sine 80 Detailvogne i København og Omegn

*Clichéerne til
Spejderen's Magazin
udføres i*

Dybfors 11

Telf. 12865

SPEJDERNES BOGHANDEL

SOM det allerede blev meddelt i forrige Nummer af Bladet har »Det danske Spejderkorps« aabnet en Boghandel, og vi beder alle Spejdere og deres Forældre og Venner af Spejdersagen om at støtte »Det danske Spejderkorps« ved at købe deres Bøger herigennem. Alle indbydes til et Besøg i Boghandelen, der har samme Adresse som Spejderkorpsets Hovedkvarter, Nørregade 15.

Studér Annoncerne her i Bladet fra de forskellige Bogforlag og gør Bestillinger derefter, hvis det ikke er bestemte Bøger, der ønskes. Alle Udenbysboende kan selvfølgelig ogsaa købe i Boghandelen. Indsend Bestilling, og Bøgerne skal blive sendt omgaaende. Send helst Betaling samtidig med Bestillingen, ellers sender vi Bøgerne med Op-

krævning, naturligvis portofrit. Er det ikke let selv at tage Bestemmelse om, hvilken Bog man kunde ønske, indsend da en Anmodning om i hvilken Retning og til hvilken Pris Bøgerne ønskes, og vi skal da sende en Bog, der svarer til Ønsket, men send dog samtidig en Meddelelse om, hvilke Bøger vedkommende i Forvejen ejer. Der kan f. Eks. opgives om man ønsker en Bog, der handler om Spejdere, om Dyr, om Indianere osv. osv. Men send Bestillingerne i god Tid før Jul, da det jo altid gaar noget langsomt med Postgangen de sidste Dage før Jul. Andetsteds i Bladet vil findes en Fortegnelse over alt, hvad der findes af speciel Spejderlitteratur. Alle Bøgerne kan faas gennem Boghandelen, Julehefter maa bestilles i god Tid.

LITTERATUR

Charles C. D. Roberts: Vildmarkens Børn. (Danske Drenges Forlag.)

Atter er en af Roberts udmærkede Bøger om Fortællinger fra Dyreverdenen blevet oversat, saaledes at den er blevet tilgængelig ogsaa for dem, der ikke forstaar Engelsk. Enhver, der har læst hans andre Bøger, vil glæde sig til ogsaa at stifte Bekendtskab med denne. Den er som de foregaaende smukt illustreret og udstyret.

Aug. Klingsey: Høgepatruljen. (Danske Drenges Forlag.)

En fornøjelig Fortælling om en Patrulje indenfor K. F. U. M. Spejderne, kaldet Høgepatruljen. Den beretter om, hvorledes Føreren for denne Patrulje blev Spejder, hvilken god Indflydelse dette havde paa ham, og hvad denne Patrulje løvrigt udrettet og oplevede. En Bog, enhver Spejder vil have Glæde af at læse. ooo

D E N R Ø D E P I L

EN JULEFØRTELLING FRA CONGO AF

KAPTEJN Skov prantede sit Navn, stort og elegant, under Kvartalsrapporten. Saa løftede han Hovedet og lod Blikket glide gennem den aabne Dør udover Verandaens Murstens balustrade til Pladsen foran Huset, hvor et Par Indfødte fra Landsbyen gik og fejdede. Bag ved Huset, paa Eksercerpladsen, kunde han høre Korporal Ngubus tumle de

halvtreds Soldater, der for Tiden udgjorde Postens militære Styrke. Deres haarde, nøgne Fodsaaler klaskede i Jorden for hver Gang Delingen gjorde omkring eller formerede, alt eftersom Ngubus Kommandoer lød.

Skovs Øjne strejfedes det lille Stykke af Floden, der kunde ses inde fra Huset. En Kano pagajede forbi, drevet frem af en halvnøgen Indfødt; en ung, kraftig Fyr, paa hvis Ryg Musklerne laa som Tovbunder. Han hørte til ovre paa den anden Side Floden, til Oleka-Stammen, Postens aldrig hvilende Fjender.

Synet af Olekakrigeren fik Skov til at fare op og med sin flade Haand slaa i Bordet, saa en af Fejterne udenfor vendte Hovedet og saa et Øjeblik uforstaaende op paa den hvide Halvgud derinde. Skov var atter kommet til at tænke paa sit forlængst planlagte, men endnu ikke gennemførte Felttog mod Fjenderne derovre. Nu skulde det være Alvor! Folkene var nu i saa god Form, at de nok skulde kunne dølge en Maanedes Felttog og de dermed forbundne Strabadser; Ngubu var netop i Færd med at give dem den sidste Afslibning.

Skov satte sig igen og gav sig til at gennemgaa sin Felttogsplan Led for Led, men blev ret snart brat afbrudt ved en Sirenes Hylen ude fra Floden. Han rejste sig, foldede Rapporten sammen og lagde den i en Konvolut, tog sin Stanleyhjelm paa og gik udenfor.

Ngubu var holdt op med Eksercitsen. Et Par af Soldaterne kom langsomt slentrende over Pladsen.

»Nu kommer Damperen, Kommandant!« sagde den ene og grinede over hele sit sorte, skinnende Fjæs.

CHRISTIAN REINHARD

Skov gik ned til Landingsstedet; Skildvagten præsenterede og sank tilbage i den vante Sløvhedstilstand; den Sløvhed, der skyldes Ækvatorial-Afrikas fugtige, hede Klima.

»Hejs Flaget!« sagde Skov. Skildvagten — en Basuto-Mand — stillede Geværet for sig og lod Congo-statens blaa Flag med den gyldne Stjerne gaa til Tops. Ikke en Vind rørte sig, og Flaget hang slapt ned fra den hvidmalede Stang.

Et nyt Hyl fra den usynlige Sirene. Saa drejede den fladbundede, hvidgraa Floddamper »Leopoldo« om Næsset og lagde til et Øjeblik efter.

Kaptajn Mejer — en bred og stovt Nordmand — gik fra Borde og nærmede sig Skov.

»Goddag, Skov,« raabte han med rungende Basstemme. »God Jul!« Skov tog sig i det.

God Jul! Det var — jo, det var Juleaften. At han kunde glemme det!

Han trykkede Nordmandens store Lab og gengældte ham Ønsket.

»Værsgo. Aviser, Post — og en kjær, liten Pakke til *mon ami*, Capitain M. Skov. Er Deres Post færdig? Vi gaar med det samme.«

»Kom op og spis Lunch med mig, Mejer,« inviterede Skov.

»Har ingen Tid, jeg.« Mejer rystede paa sit store Vildmandshoved. »Skal være i Likubu i Eftermiddag. Vilde gjerne — kan inte.«

Han slog beklagende ud med Hænderne.

»Det varkedeligt. Men det er der jo ikke noget at gøre ved,« sagde Skov resigneret, og gav ham sine Breve og Rapporten til Guvernementet i Stanleyville.

»Ellers noget nyt her i Posten?« — spurgte Mejer.

»Ikke noget særligt. Stadigo Smaangreb fra Oleka'erne. Deres forfærdede Pile slog en af mine Soldater ihjel for nogle Dage siden. Nu skal det ogsaa være Alvor med mit Felttog.«

»Ja, gjør bare

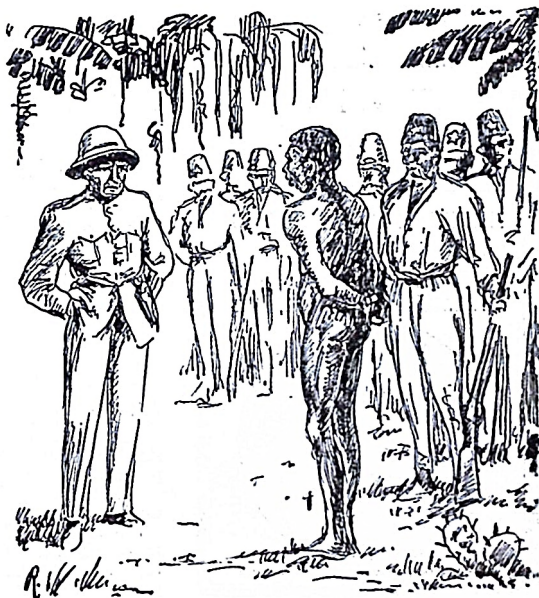
jo ikke Ders før hen i April.«

Mejer gik ombord. Sirenen hylede, Skruen piskede voldsomt rundt i Vandet og »Leopoldo« gled ud paa Floden og forsvandt bag Næsset.

Skov gik op i Huset. — Aviserne slængte han hen i en Krog, de skulde gemmes til senere. Pakken fra Inger — »Selvfølgelig er den fra Inger,« mumlede han — blev placeret midt paa Bordet. Saa satte han sig i Lænestolen — den var lavet af Pakkasser, beklækket med storblostræt Satin og stoppet med tørrede Maniokblade; hans eget Værk helt og fuldt — og gav sig til at læse sine Breve.

Der var et fra hans Forældre i Fjerritslev, et fra en gammel Officerskammerat, der laa i Garnison i Ringsted — og saa Brevet fra Inger, med et Fotografi.

Han tog det forsigtigt i Haanden. Saa med Andagt paa Billedet af den slanke, lyse Ungpigeskikkelse, hans Trolovede, der nu gik hjemme i København og ventede paa ham. Nu havde han kun et halvt Aars Tjeneste tilbage, saa var han fri. De tre Aar som Officer og Postchef her paa Distrikts yderste Post, i belgisk Congo, var egentlig gaaet ganske godt. Begyndelsen var naturligvis den værste. Det tog lidt hårdt paa den unge, danske Infanteri-Løjtnant, det nye Liv

hernede under Ækvator. Bedre blev det, da han, efterat have været tre Maaneder i Stanleyville, blev sendt herop for at oprette en ny Post; Regeringens sidste Fremstød. Folkene var jo flinke; blot var der det med Oleka'erne derovre.

Han lagde Fotografiet fra sig og sprættede Guvernementets officielle Skrivelse op. Løb den hurtigt igennem. Ikke noget særligt — udover Ngubus Udnævnelse til Sergent — en Anerkendelse for hans Optræden under det sidste Felttog — og en Medalje til ham selv — for det samme. Det skulde Ngubu have at vide straks.

1897 1922

WORNING & PETERSENS
Xeroformsæbe
været
sejrende!
Brug den fremdeles

ERIK ERIKSEN & Co.
CARL JOHANS GADE 3, KBHVN. Ø.
Tlgr.-Adr.: Sporteriksen Tlf. Øbro 5558

Tæller
alle Artikler til:
Boksning, Cricket,
Fodbold, Friidræt,
Gymnastik,
Hockey,
Tennis

Spejder } Sweaters
Trøjer
Bordklæder
Strømper

**Foreningen til Indkøb af
Boldspilrekvisiter**

MIKKELBRYGGERSGADE 18

TELEBYEN 1646
TELEGRAD, BOLDSPILKØB

SKOTSKE FODBOLDE, FODBOLDSTØVLER,
KLUBDRAGTER, BENSKINNE, NET etc.
AF HØJST FØRSTE KLASSES BEKENDTE KVALITET

OVERSICHT ANVENDT TIL BOLDSPILS FREMME

Skov gik ud paa Verandaen. Noget svirrede forbi hans venstre Øre og borede sig med en dump Lyd ind i Væggen bag ham.

Han vendte sig om.

En Pil stod, endnu dirrende, i den hvide Trævæg.

Skov tog den ud. Den var rød, spids og klæbrig paa Spidsen af Gift. En forgiftet Pil, som en af Oleka'ernes Snigskytter havde sendt imod ham fra temmelig nært Hold.

En Kano et lille Stykke ude paa Floden pagajede hurtigt over mod den anden Bred.

»Aha,« udbrød Skov halvhøjt. — »Oleka'en fra før. Snigskytten.«

Hurtigt alarmerede han Besætningen. Da Oleka-Manden var ude paa Midten af Floden — der paa dette Sted var meget bred — stak fire Kanoer ud fra Landingsstedet, drevet frem af kraftige Arme — tre Roere i hver Kano, — og stævnede frem mod den dristige Fjende.

De naaede den modsatte Flodbred samtidig, Fjenden og Forfølgerne. Oleka'en sprang ud og pilede af, saa hurtigt hans Ben kunde bære ham, ind i Skovens Tusmerke. Nogle spredte Geværskud lød, saa et uvilkaarligt Skrig og en Brasen i Grøne og Krat.

Skov, der stod nede ved Floden, saa lidt efter sine Folk komme gaaende frem fra Skoven ned mod Kanoerne. Nogle af dem bar Oleka'en, bundet og saaret, imellem sig.

Skov gik paany op i Huset. Da Soldaterne kom i Land, gik han ud paa Verandaen og blev staaende dér, medens Ngubu i Retstilling afgav sin Melding.

Fangen var blevet saaret af et let Strefjelskud i højre Laar. Det viste sig, at han var en værdifuld Fangst. Hans Navn var Bolo, og han var en Søn af Mibova, den mægtigste af Oleka'ernes Høvdinge. Om han skulde skydes eller hænges?

»Ikke nu,« svarede Skov og gik ned paa Pladsen.

Han gik hen foran Fangen og betragtede ham nøje.

Bolo var en ung Knøs, atten Aar vel, smidig og muskuløs, legemlig udviklet over sin Alder. Hans sorte Øjne forsøgte paa at stirre trodsigt op i Skovs nordiske blaa, men han maatte sænke Blikket for den hvide Mand.

»Slaa ham ihjæl! Skyd ham med din Revolver, Kommandant!« opfordrede Ngubu og rørte ved Revolveren, der dinglede i Skovs Bælte.

»Smid ham foreløbig over i Magasinet,« befalede Skov og drejede om paa Hælen for at gaa.

»Hæng ham, Kommandant!« brølede Soldaterne.

Skov betragtede endnu engang Fangen. — Herregud. Atten Aar kun. At tage saa ungt Liv, tænkte han. Saa gentog han Befalingen og gik op til

sin Lunch, som en af Soldaterkonerne i Mellemtiden havde lavet.

Om Aftenen, da han havde spist sin Middag og sad i Lænestolen, rygende en af de Cigarer, Inger havde sendt, tog han hendes Brev frem og læste det igen. — Han faldt over en Sætning i Brevet. »Negre er vel ogsaa Mennesker,« skrev hun.

Hm. Hvad vidste vel en ung, københavnsk Dame om Congonegre.

Om Bolo?

— Men, Inger var jo alligevel Inger.

Og Bolo var Bolo! En Fjende, der med en forgiftet Pil havde gjort Forsøg paa at rydde ham, Mogens Skov, af Vejen. —

Han saa paa Fotografiet. Det var ligesom Inger hviskede til ham: »Gliv Bolo fri!«

En Fjende!

Dog, — det var jo Juleaften.

Nu sad de om Gaasestegen hjemme i Fjerritslev, og i København hos Inger. Om lidt vilde de tænde Juletræet og synge de gamle Salmer.

Og omme i Postens Magasin laa en saaret, bunden attenaars Dreng, der hed Bolo.

Skov rejste sig, tændte en Lygte og valdede ud i Mørket, over til Magasinet. Mellem Bunker af Kautsjuk og Ruller af Bomuldstøj laa Bolo i snærende Reb.

Skov stillede Lygten fra sig paa en Kasse, tog en Kniv og skar Drengens Baand over — mens han tænkte paa Julen — og paa Inger.

Høvdingesønnen rejste sig halvt op, om i Leddene og forpint af Smerten fra Saaret.

»Du kan gaa,« sagde Skov til ham paa Olekasproget. »Det er jo — Juleaften.« Skov brugte her det danske Ord. »Det forstaar du ikke, men det kan ogsaa være det samme. Gaa nu! I Morgen fortryder jeg det jo nok.«

Knæsen bøjede sig dybt for Skov. Saa gled han langsomt ud ad Døren og opslugtes af Tropenattens Mørke.

Skov tog Lygten og gik over til sit Hus. Og lidt senere kunde Skildvagten høre nogle sære Toner fra den hvide Mands Stue. Hvis han havde forstaaet Dansk, vilde han have hørt en Julesalme. Det var Skov, der med sin skarpe Kommandostemme sang:

»Julen har bragt velsignet Bud,
nu glædes gamle og unge —«

Foran ham paa Bordet stod Ingers Portræt, og det var, som om det smilede til ham.

Da Kaptejn Mogens Skov seks Maaneder senere overgav Kommandoen i Posten til sin Efterfølger, den italienske Løjtnant Guiseppa Cassa, var der Fred mellem begge Flodbredders Folk.

Over Døren til den hvide Mands Hus sad en lang, rød Pil.

SPEJDER

STUDIESTRÆDE 30

København K.

Telf. 3186 - 11233

DEPOTET

MARGRETHEVEJ 2

Hellerup.

Telf. Ørehøj 2265

Regnfrakker

Vindjakker

Stortrøjer

Sømandstøj

Skoledragter

Sportsdragter

Artikler for:

Fodbold

Gymnastik

og Boksning.

Kortmaalere

Stopure

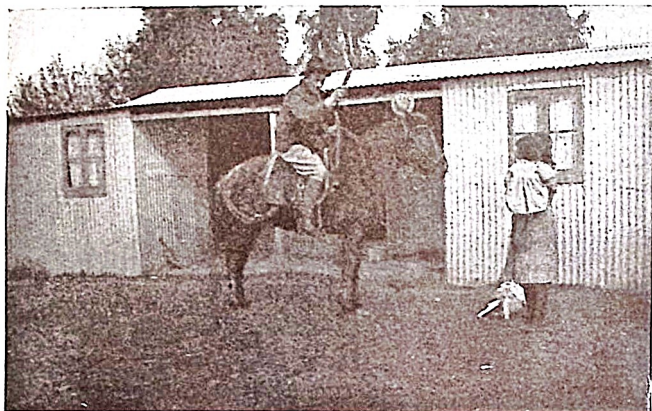
Skridttællere

Forlang Prislister. Tilsendes gratis.

Eneste autoriserede Spejderdepot.

**DANSKE
DRENGES FORLAG**

TORRY GREDESTEDS NYE BOG: PRÆRIENS SØN

»Danmarks Cooper« — vor gamle Ven Torry Gredsted — har atter ladet høre fra sig. Intet Under at denne Forfatter er blevet en af de mest læste. Allerede med »Paw« og »Eventyrblod« viste han, at han med en sund Blanding af Fantasi og Virkeligheds-sans forstod »at føre Eventyret ind paa hjemlig Grund.« De Drengetyper, han skabte, var af Kød og Blod; vi kendte dem fra det virkelige Liv. Naturdrengens ubændige Frihedstrang og den danske Drengs Eventyrblod — det var ikke fantastisk Hjernesvind, det var sund Virkelighed.

Torry Gredsted rejste udenlands — sejlede Verden rundt som Letmatros paa en Fregat — og vendte hjem, ladet med Idéer og nye Indtryk.

Sidste Aar skænkede han os saa sin prægtige Bog »Hocoota« — Bogen om Præriens stolte Søn — Bogen, der sikrede ham Førstepladsen herhjemme blandt Drengenes Digtere. Tusinde danske Drenges slugte Beretningen om Hocoota, var med i hans Kampe og kaarede ham som deres Helt.

Et Aars Tid har de gaaet og længtes efter Fortsættelsen. — Nu er den

kommen. »Præriens Søn« hedder den, og den er som sin Forgænger rig paa spændende Eventyr og smukke Naturskildringer. Det er umuligt i en kort Anmeldelse at gengive Indholdet — den skal læses, og den bør staa som en flot Nr. 1 paa enhver dansk Drengs Ønskeseddel.

Torry Gredsted har — som han selv siger — med disse to Bøger villet give et Indtryk af den uretfærdige Behandling, som den stoltteste Race blandt Naturfolkene har været Genstand for ... den røde Mands forbitrede og helttomodige Kamp for sit dyrebare Vildnis og sit vidunderlige, frie Liv.

Som den virkelige Drengsbogsforfatter, han er, har han løst Opgaven mesterligt. I disse Aar, hvor vi i Drenge-litteraturen herhjemme er ved at drukne i mere eller mindre værdifulde Skildringer af »vore egne Vinne-verre«, og hvor den ene Forfatter alt for ofte løber den anden lige i Hælene, er det velgørende at møde et frisk Pust fra Prærien, hvor Udsynet er friere og Luften renere end i den danske Storbys og den danske Provins-lække. (Steen Hasselbalch.) G. J.

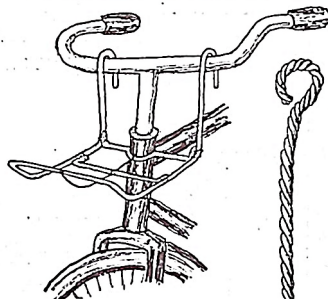
LITTERATUR

Paa Gyldendals Forlag er udkommen en Fortælling om Indianerkampene mod de Hvide af *G. A. Malmgren*. Dens Titel er: Steppens Fyrste, og alene Omslagstegningen er nok til at rejse Haarene paa en Drengs Hoved. Den, der begynder at læse den, lægger den næppe væk, før sidste Side er naaet. — Endvidere er samme-

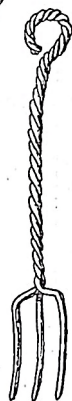
steds udkommet en Eventyrbog af *Eise Beskow*: Bobbelemuk.

Blandt de mange Julehefter, der er udkommet, kan nævnes »Juleklokken«, der som altid — under Forfatteren *Albert Jørgensens* Redaktion — fremtræder i smukt Udstyr og med ledigt Indhold.

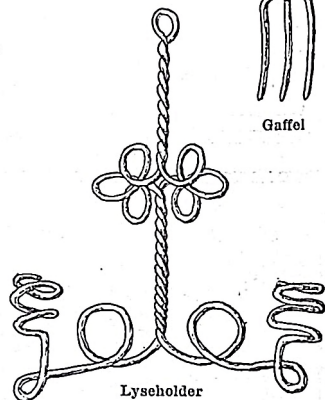
Hvad Staaltraad kan forarbejdes til.

Bagagebærer

Gaffel

Lyseholder

Af **Adolph Stender**

er lige udkommet:

PAA RET KØL

3. Del af Stolt-Henrik Serlen,

af samme Forfatter er tidligere udkommet, Frisk Mod! Skolekammerater, Drengene er Drengene —, Maalet naaet, Stolt-Henrik og Lige Børn.

Pris pr. Stk. indbundet

3 Kroner.

Til Tændernes Morgenparade Børstes der med Colgate Tandpasta

CIDA

CIDA

Enhver Spejder

bør forlange

CIDA Sportschocolade

Uundværligt ved Lejrbaalet.

Nødvendigt paa Marchture.

Opbevar Omslaget, da dette er meget
værdifuldt ifølge nedenstaaende

Præmielliste:

For 50 Omslag

- 1 selvopruhlende Baandmaal
- 1 Cigaretænder
- 1 Alpacca Collier

For 100 Omslag

- 1 Slipsnaal
- 1 Klædesbørste
- 1 Par Solvorenlokker
- 1 Cigaret-Etui
- 1 Mundharmonika

For 500 Omslag

- 1 Drenges Uhr
- 1 Pige Uhr
- 1 Solv Rosenkrans

For 250 Omslag

- 1 Fodboldblære Nr. 5
- 1 Solv Collier
- 1 Dame-Taske (Gummi)
- 1 Mappe med 10 Billeder af holl. Mestre
- 1 Klædesbørste i Etui
- 1 Thermoflaske

For 1000 Omslag

- 1 Cita Fodbold Nr. 5
- 1 Engelsk Fabrikat
- 1 Solv Herre Uhr
- 1 Solv Dame Uhr

Eneforhandling
for Danmark:

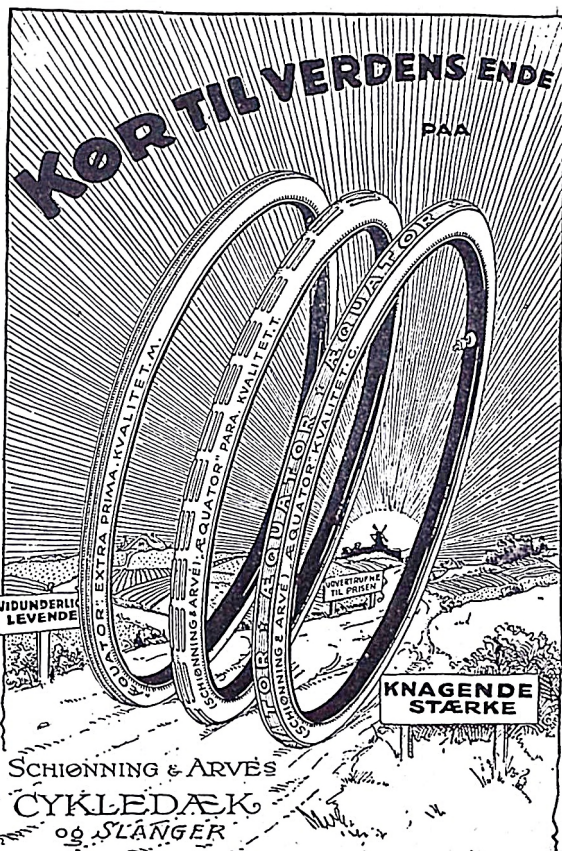
Stender Petersen.

Indenbyes Ekspedition:
Walkendorffsgade 22.
Byen 4908 og 5601 vega.

Kontor og udenbyes Ekspedition:
Vodroffsvej 26.
Telefon Centr. 6055.

CIDA

CIDA

Københavns Smørrebrøds Fabrik Vesterbrogade 8,
skraas for Frihedstøtten.
leverer fin Mad og sælger, trods Dyrtiden, 8 Stk. fint belagt Mad for 56 Øre (altsaa godt
6 Øre pr. Stk.) og til højere Priser. Butikken aabnes Kl. 6 Morges og sender Smørrebrød
i Byen for 10 Øre pr. Ordre. — Telefon 10259 - 10260.

Torvegade 37.
Ryegade 129, Hj. af Østerbrogade.

Vesterfælledvej 78.
Sindshvilevej 5 ved Falkoneralleen.

TELTE

vandtæt imprægneret

Telt dug

amerik. Armyduok

J. NIELSEN, Nørrebrogade 32. Tlf. 6631

STEEN HASSELBALCHS FORLAG, KØBENHAVN

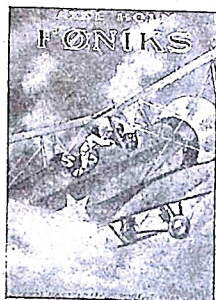
HASSELBALCHS DRENGEBØGER

STEEN HASSELBALCHS FORLAG, KØBENHAVN

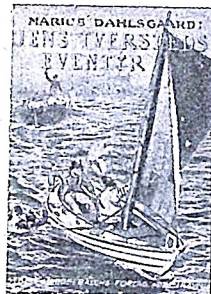
STEEN HASSELBALCHS FORLAG, KØBENHAVN

STEEN HASSELBALCHS FORLAG, KØBENHAVN

STEEN HASSELBALCHS FORLAG, KØBENHAVN

STEEN HASSELBALCHS FORLAG, KØBENHAVN

STEEN HASSELBALCHS FORLAG, KØBENHAVN

STEEN HASSELBALCHS FORLAG, KØBENHAVN

Disse 12 Bøger er de 12 nyeste i Serien. Prisen er Kr. 3,50, og Bøgerne er kartonerede, har Shirlingsryg med Guldtryk og er forsynede med tofarvede Illustrationer. „Med Sven Spejder Jorden rundt“ er dog ikke kartoneret, men er til Gengæld fyldt med udmærkede Billeder — ca. 125 ialt — fra den eventyrlige Rejse.

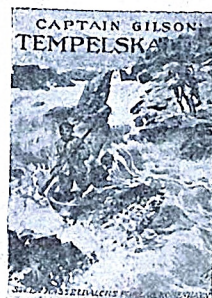
STEEN HASSELBALCHS FORLAG, KØBENHAVN

STEEN HASSELBALCHS FORLAG, KØBENHAVN

STEEN HASSELBALCHS FORLAG, KØBENHAVN

STEEN HASSELBALCHS FORLAG, KØBENHAVN